

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Slechta_Vladimir-Gordonova_zeme-2-Sileny les.PDB

PDB Name: Šlechta-02-Šílený les
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.4.2004
Modification Date: 25.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

VLADIMÍR ŠLECHTA - ŠÍLENÝ LES

OBSAH

- I. Chvilé pro vlkodlaka
- II. Nemocný les
- III. Kořistníci
- IV. Nejlaskavější z laskavých elfů
- V. Prograss
- VI. Bestie zvaná pokrok
- VII. Masakr
- VIII. Srdce Izironku
- IX. Návrat elfů
- Bibliografie

CHVÍLE PRO VLKODLAKA

1.

Bylo to poprvé, co viděla, jak se muž mění ve vlkodlaka. Nepotřeboval k tomu hlubokou noc. Ani úplněk. Nic. V jedné chvíli to byl ten milý, příjemný Detlef Bord a ve chvíli druhé... krvelačná šelma.

Ani ve snu ji nenapadlo, že dnešního dne jacísi zlomyslní bohové zmačkají a zahodí její osud. A ona, hýčkaná dcerka králova hodnostáře, bude prchat neznámým nočním lesem jako štvané zvíře - s rozběsněnou smečkou v patách.

2.

Vlastně měla s načatým odpolednem ty nejlepší úmysly. Spoustu času po obědě strávila tím, že vylepšovala svůj zevnějšek. Rozčesala si vlasy a zkoušela různé účesy. Sepjala rozpuštěné vlasy stuhou jako vznešená dívka z Thonnieriky a pak je zase vyčesala vzhůru a svázala na temeni jako divoká elfská bojovnice. Zkusila cop počestných svobodných dívek i věc zvanou drdol, kterou na svých hlavách nosily usedlé měšťky. Nakonec zvolila kompromis. Dlouhé vlasy ofiny sepjala vzadu do maličkého culíku a ostatní nechala rozpuštěné.

Nabarvila si rty a podmalovala oči, pak zase všechno to líčení smyla. Okénkem sledovala, jak se slunce pohybuje po obloze. Čas se nekonečně vlekl.

Když hodiny na věžičce u přístavu odbily třetí odpolední, sešla ze své podkrovní místnosti do přízemí. Byli tam všichni čtyři lidé, kteří teď tvořili její náhradní rodinu. Měla je ráda a nevadilo jí, že jí nejsou rovni, že nejsou víc než sluhové.'

Hospodyně Franzina vzhledla od otevřeného polokrbu, na němž připravovala nějaké dobré jídlo, obličej ruměnný žářem plamenů. Utřela si ruce do zástěry a spiklenecky na dívku mrkla: „Aleale, slečinko, kam jsme se tak vystrojili? Na dostaveníčko? Máme snad schůzku s panem Detlefem Bor-dem?“

Byla opravdu dobře oblečena. Ne, žádné kraječky ani pentličky, ale poctivá modročerveně pruhovaná sukně, modrá lněná košile a vlněný kabátek. Všechno té nejlepší kvality, ale vypadalo to velmi, velmi hraničářsky-. Důkladné šněro-vací střevíce, vždyť si s Detlefem zase vyjdou na vycházku.

Pihovatý uličník Jollek, který Franzině krájel cibuli do polévky, sebou při vyslovení Detlefova jména trhl. Nechal rozdělanou práci být a smýkl sebou do přístěnku, kde měla Franzina uskladněný proviant. Žárlí, uvědomila si dívka.

Don Gruber a magistr Badoglian seděli naproti sobě za kuchyňským stolem a po čtverečkovaném plátně postrkovali figurky ranty. Ani jednoho z nich to zřejmě příliš nebavilo, Don Gruber upíjel z plechového hrnku slabé pivo, magistr z pohárku víno. Magistr Badoglian obrátil k dívce hubený obličej s koží bradkou: „Odcházíte, slečno Inge? Myslím, že dnes ještě probereme aritmetiku a geografii.“

„To všechno ještě stihneme,“ rozpráhla dívka ruce a udělala tři taneční krůčky. „Budeme mít celý večer.“

„Před setměním at'jste doma, slečno,“ ozval se přísně Don Gruber. „Nějako posledně. A ne at' vycházíte ven zapalisádu - elfové mohou znovu zaútočit.“

„Budu v bezpečných rukou,“ pošádčila je, prozářená vnitřním jasnem. „Detlef mi slíbil, že mi vypoví historii Pohraničí. Víte, že osobně poznal Gordona Fee a Rónarda? A krále Ea-gerpa?“

Při posledním slově se Franzina zaškaredila a přezněla se ochranným znamením. „Tfuj tfuj! Tfuj! Slečinko, tohle

jméno ne vy slovej té! Přináší to smůlu!“

„Já se polepším,“ přitočila se Inge k hospodyni a políbila ji na tvář. „Polepším se. Co bude dnes k večeři?“ nakoukla pod pokličku. „Přijdu hladová!“

„Ale hus!“ ohnala se po ní Franzina utěrkou.

„Slečno?“ ozval se od stolu hlubokým hlasem Don Gruber.

„Ano prosím?“ usmála se na něj mile.

„Buďte tak laskavá a s nikým nemluvte o králi Eagerpo-vi,“

„Pročpak?“

„Mohlo by vám to způsobit veliké problémy.“

„Jedno jediné slovo?“ podivila se. „Slovo Eagerpe?“

„Jedno jediné slovo. Slovo Eagerpe“ přitakal Don Gruber. Významně si popotáhl koženou manžetu, pobitou stříbrnými cvočky, pak, jakoby mimoděk, položil dlaň na jílec meče, který nikdy neodkládal. „Zapamatujete si to, prosím?“ Přikývla. „Budu si to pamatovat. Nikdy a za žádných okolností nepoužiju slovo Eagerpe“

„Tak je to v pořádku,“ usmál se Don Gruber. Mel zvláštní, dalo by se říci zachmuřený úsměv.

Výsekla Donu Gruberovi a magistru Badoglianovi pukrle. Pak vyhopsala ven ze dveří.

Magistr se zhluboka napil vína a posunul figurku na hracím plánu. „Jste na tahu, setniku,“ upozornil Dona Grubera. Ale ten se stále díval ke dveřím.

Don Gruber už dávno nebyl setníkem, ale něco z jeho instinktů mu zůstalo. Vstal a znovu si popotáhl vyztužené manžety.

„Myslím, že tuhle partii už nedohrajeme, magistře,“ řekl. „Trochu se projdu po městě. Berte to tak, že jste mne porazil.“

3.

Detlef našla v docích na nábřeží. Volské potahy během dopoledne stáhly klády ze vzdálených lesů a Detlef řídil jejich přejímání, skládání i překládku pomocí kladkostrojů -složitých zařízení, které dělníci v Glen Karhó údajně převzali od zwergů. Jedni dělníci překládali kmeny, druzí po pás v chladné vodě Lodusu vázali vory. Plavit do Thonnieriky se mělo už pozítří.

Detlef byl vysoký mládenec, snad pětadvacetiletý, s dlouhými vlasy. Vousy nosil zastřižené tak, aby mu rámovaly rty. Pocházel z Thonnieriky, údajně z nějaké lepší rodiny. Jednou se proěkl, že se v sedmnácti nechal najmout do vojska. V armádě strávil něco kolem pěti let, ale mluvil o tom nerad. Ze služby mu zbyl vojenský kožený kabátec s přinýtanými pásy železa. Detlef sloužil jako dozorce při přejímce dřeva, dbal na to, aby nedošlo k záměně klád i řeziva různých majitelů. Organizoval vázání vorů, určoval, v jakém pořadí se bude plavit do Thonnieriky. Jeho kvalifikací byly organizační schopnosti, přirozená autorita a v neposlední řadě i to, že jako jeden z mála uměl číst i psát a vyznal se v aritmetice. Dělníci ho měli rádi, protože byl veselý, schopný, přátelský, nikdy je nešikanoval, ale vždy jim vyšel vstříc a dovedl s nimi zažertovat.

Zamával na Inge z vyvýšeného postu, plošinky umístěné na kulech, z níž koordinoval práci dělníků, vazačů vorů i činnost kladkostroje. Pak mávl směrem k písařně. Z té okamžitě vyběhl vybledlý, věčně mžourající chlapec, odvedl dívku pod přístřešek kanceláře, usadil ji na poměrně pohodlnou židli a knikavým hlasem jí nabídl šálek mátového čaje. Když s díky odmítla, chlapec se vrátil k hromadě ležter na psacím stole.

Detlef dokončil práci, vydal poslední pokyny a na papír, který držel v levici, udělal poslední poznámky. Přes kmeny mrtvých stromů přeskákal k přístřešku. Přimhouřil oči: „Zdravím tě, Inge.“

Usmála se na něj. „Přišla jsem nevhod? Pracuješ?“

„Ne. Už jsem skončil. Hoši to dokončí beze mne.“

„Projdeme se?“

„Můžeme,“ přisvědčil a podal lejtstro s evidencí přebraných kmenů pomocníkovi. Nabídl Inge rámě: „Půjdeme.“

Přestože už dlouhou dobu nepršelo, uličky Glen Karhó byly pokryté mazlavým žlutým blátem, protože kmeny, tažené na smycích, rozryly lesní prst, na níž bylo městečko postaveno. Tuto část země také kdysi pokrýval les, ale ten zmizel před více než padesáti lety. Samotné Glen Karhó vzniklo z dřevorubecké osady. Původní sruby, staré sedmdesát, osmdesát let, tady dosud stály, vystavovaly na odiv zčernalé klády sten i shnilé došky na střechách. Stará čtvrť Glen Karhó nemela žádné ulice, alespoň ne ulice hodné toho jména. Srubové stavby byly rozházeny tu i tam, spojovaly se v jakési dřevěné hráze a bariéry, mezi nimi zůstávaly průchody, průjezdy, nebo jen uzoučké myší díry. Výstavba Glen Karhó probíhala v minulosti tak, že si někdo vyhlédl již stojící srub a na něj přilepil svou stavbu. Tím si ušetřil práci s jednou stěnou. Byli ovšem i tací chytráci, kteří natáhli dlouhé domy mezi dvěma sruby vzdálenými dvacet i třicet kroků. Tím se vyhnuli stavbě bočních zdí, svým domem ovšem zablokovali další kus volného prostoru.

Ve městě samotném nebylo nic k vidění. Poblíž kalných vod Lodusu se nacházela překladiště, doky, mola a ubytovny přistavních dělníků. Dál od řeky stály putyky, ubytovny dřevorubců a vozků, stáje pro utahané koníky. K tomu pár krámků, stodoly, sýpky a jedna větší tančírna jménem Vlčí oko. Nová čtvrť s pěknými domy úředníků a hodnostářů byla vybudovaná proti proudu Lodusu, tam, kam nedoléhal denní ruch z přístavišť ani noční řev z taveren.

Glen Karhó zůstávalo dál dřevorubeckým centrem. Na místech původních vymýcených lesů byly už dávno vysázeny lesy nové, které vzrostly a mnohé byly již znovu vykáčeny. Zalesňovači vysazovali především sazenice smrků, protože smrky rostou rychle a za pětadvacet, třicet let je možné je smýtit. Smrkové dřevo bylo ovšem považováno za podřadné, proto se party dřevorubců vydávaly dále na sever a západ, aby tam zatínaly sekery do dubů a buků elfského lesa Izironk. Bukové a dubové dřevo mělo mnohem větší cenu, zbýval jen problém, jak je dopravit k zákazníkům. Pokud káceli poblíž Lodusu, kopali dřevaři mělké plavební kanály, jimiž bylo možno kmeny splavit do řeky a odplavit až k některé z mnoha pil mezi Glen Karhó a Thonnierikou. Jindy vznikaly pily přímo v tábořištích dřevařů. Odvézt dřevo již zpracované, rozřezané na prkna či otesané na trámy, bylo mnohem jednodušší.

Inge, zavěšená do Detlefa, si vykračovala po povalových chodnících, které je zavedly na „náměstíčko“, volný prostor v útrobách staré čtvrti, obklopený srubovými hrázi, stodolami a skladišti. Uprostřed „náměstíčka“ vytékala voda z dřevěné trubky - kdesi o kus dál byl podchycený pramen, dřevěnými rourami dovedený až sem. Vedle kašny živilo pár stromů původního lesa, převážně bříz. Kousek od nich stál dřevěný pranýř s připevněnými řetězy. Teď u něj právě nebyl nikdo přivázan a Inge byla ráda, neměla v oblíbené podívanou na ubožáky, většinou ještě přiořené a potlučené z rvačky, vystavené posměchu kolemjdoucích.

Před Vlčím okem postávaly nějaké ženské - čišnice a placené tanečnice, o nichž se povídalo, že za peníze dělají s dřevorubci nějaké nestoudnosti. Když se Inge nedívala, jedna z nich na Detlefa přátelsky zamávala. Jenže dívka to přece jen koutkem oka zahlédla. Zamrzelo ji to. Prála si mít Detlefa jen pro sebe.

Na druhou stranu - mohla mít Detlefa a zároveň i nezávislost? Nebylo jí ještě ani šestnáct let, ale už jaksi chápala, že jakmile by začala Detlefovi mluvit do života, připoutala by se k němu a ztratila by kus svobody. Vážná známost s Det-lefem? Jistě, proč ne, byl hezký, milý, příjemný... ale ona sama se ještě necítila na vážnou známost připravena.

„Hezká holka,“ kývla k čišnici. „Tvoje známá?“

Detlefa otázka zjevně zaskočila. „Mhmmrn...“ zafuněl jenom. Inge se zazdalo, že se trochu začervenala.

„Vezmeš mě tančit?“ zeptala se. „Víš, já tam nemohu jít sama - ale s tebou...“ nedořekla. „Jseš si úplně jistá, že je to prostředí pro tebe?“ zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Opilí dřevaři a vozkové - nemuselo by to dopadnout dobře.“

„Posledně se mi tam líbilo. A víš, když jsi se mnou, oni si ke mně nic nedovolí. Mají z tebe respekt,“ zachichotala se.

Nezdálo se, že by ho její obdiv nějak potěšil.

Šli bahnitou cestou, rozježděnou koly vozů, rozšlapanou paznehty tažných volků. Nalevo od nich se objevila palisáda, žalostný pokus lidí z Glen Karhó obehnat svou osadu obranným prstencem. Zůstalo jen u asi padesáti kmenů, řídce zaražených do země.

„Projdeme se kolem Lodusu,“ navrhl Detlef. „Sejdeme kus po proudu. Podíváme se na vory, připravené k plavení.“

Inge si představila rozbahněné říční břehy, hladinu pokrytou kládami od břehu ke břehu, zápach bahna.

„Ne, myslím, že se nechci procházet po břehu. Zajdeme radši do lesa - co myslíš?“

„Je to bezpečné?“ podíval se na ni upřeně.

„Jak to myslíš - bezpečné?“

Mlčky ukázal na ohořelou srubovou stěnu opodál - plameny částečně strávily nápis na kládách, ale Inge dobře věděla, co tam původně stálo:

CHCETE VÁLKU? TADY JE!

Bylo to napsáno obvyklým písmem, ačkoliv autorem toho hesla byl nepochybně elf. Inge věděla, že elfové mají své vlastní písmo, zvané ogam, skládající se z teček a čárek psa-mých nad linku a pod linku. Tady ovšem elfsky bojovník použil lidské písmo. Proč asi? Vždyť v celém Glen Karhó bylo sotva deset lidí, kteří uměli psát. Zrovna tak to tam mohl napsat zwergskými runami nebo znaky zaniklého národa Pterů, výsledek by byl stejný.

„Bojíš se elfu?“ poškádčila Detlefa. „Opatrnost a strach jsou dvě různé věci,“ řekl klidně. Jako bývalý voják se v tom dozajista vyznal.

„Tak se boj i mě,“ udělala na něj žertovné, jakoby hrůzostrašné gesto. „Má babička byla čistá elfka!“

Teď se opravdu polekal. Chytil ji za ruku a silně stiskl. „Mlč!“ vyhrkl. „Nemluv o elfech - a už vůbec ne o nějakých příbuzných.“

„Proč?“ podivila se, překvapena prudkostí jeho reakce.

„Nebyla jsi tady, když elfové zaútočili!“

Zvážněla. „Bylo to hodně zlé?“

Zavrtěl hlavou, jako že se s ní o takových věcech vůbec nemíní bavit.

„Naštěstí vůbec jako elfka nevypadám,“ podotkla ještě, ale hlas jí nezněl příliš jistě. „Nemám dlouhé ani špičaté uši. Elfskou babičku si vůbec nepamatuju. Zemřela mladá. Prý se v Thonnierice utrápila... tak daleko od Izironku,“

„Vůbec nevypadáš jako elf,“ potřásl hlavou Detlef. „A nemluv o tom,“ přikázal jí.

V tu chvíli si uvědomila, že během hovoru opravdu mimoděk zabočili k lesu.

Na míle daleko od Glen Karhó rostly jen uměle vysázené smrkové lesíky, monokultury, většinou označené značkami svého majitele. Tu a tam březové hájky, mladé duby a buky, ještě nedorostlé pro sekeru. Výhonky, kterými obrostly pařezy dávno skácených stromů. Olše na břehu Lodusu. Divoké houštiny lísek a habrů. A přece zůstal v těsné blízkosti Glen Karhó útvar, který by se při troše dobré vůle dal nazvat lesem.

Asi tak padesát mohutných dubů a buků, jejichž kmeny by při patě stěží objalo deset mužů. Byly monumentální. Každý z nich tam zřejmě rostl stovky let. Jejich obhládná velikost bránila dřevařům i v pouhé myšlence na to, aby si na nich vyzkoušeli sekery a pily. A ještě něco - dřevaři měli před tímto „lesem“ zvláštní respekt. Vyprávěly se o něm divné věci.

Půl míle od Glen Karhó se k jedovaté modré obloze zdvihala obrovská žlutá a tmavorudá závěj. V orvané pláni kolem Glen Karhó, vedle zčernalých klád srubů, šedo zelených smrků, černých olší a kalných vod Lodusu, vypadaly ty zářivé barvy jako malý zázrak. A přece to nebylo nic jiného než dubové a bukové listí, zabarvené prvními podzimními mrazíky.

Loudali se k „lesu“ pláni pokrytou pařezy, dlouhé šlahou-ny ostružin je chytaly za nohy.

„Nelíbí se mi to,“ poznamenal Detlef.

„Copak se ti nelíbí, hrdino?“ poškádčila ho.

„Ty stromy.“

„Á, to mi připadá jako správná obezřetnost, stará vojno. Za každým tím stromem se může schovávat padesát elfů.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Tak to není.“

„Žádní elfové?“

„Ne. Pokud jsou na téhle straně Zrcadlových hor ještě nějakí elfové, skrývají se v Izironku. Pan Grassenberk je nepustí ven.“

Vlastně věděla, že v jihovýchodním okraji Izironku, přímo v lese, vyrostlo přes léto nové městečko. Sídlo s jistou dávkou pýchy nazvané Prograss, což ve staré řeči znamená Pokrok. Dřevorubci tam kácí stromy, na místě je zpracovávají, štípou na prkna, otesávají do trámů. Vždyť značná část potahů, naložených řezivem, přijíždí právě odtamtud.

„Pan Grassenberk?“ zeptala se. To jméno jí bylo povědomé.

„Pan Grassenberk,“ přitakal s nádechem úcty v hlase.

„Toho znám,“ podotkla. „Děláš si legraci?“ pousmál se. „Jak bys mohla znát pana Grassenberka?“

„Je to přítel mého otce. Často nás navštěvoval.“

Zahlédla polekaný výraz v jeho obličejí.

„Stalo se něco?“ zeptala se ho.

„Nemusíš mi to připomínat,“ pokrčil rameny. „Já vím, že jsi slečinka z lepší rodiny... Znáš se s takovými lidmi jako je pan Grassenberk, tykáš si s nimi... A tak podobně.“

V té chvíli došli až k lesu. Inge položila dlaň na hladkou kůru obrovského buku. Ucítla mravenčení. To proudí pod kůrou míza, napadlo ji. Nebo něco jiného.

Magie.

Uvnitř lesa se skrývala temnota. Houštiny tak husté, že stíny mezi nimi byly téměř černé. Vlastně bylo divné, že tam rostly v divoké spleti všechny ty lísky, habry, kapradiny i divoké víno, pnoucí se v chomáčích vzhůru. Listoví obrovských stromů bylo tak husté, že do spodních pater nepropouštělo ani paprsek světla. Ale křoviny při zemi dobře prospívaly a světlo ani nepotřebovaly.

„Nemám to tu rád,“ podotkl Detlef.

Přimhouřila oči a zamyslela se. Vybavila si velikého muže s dlouhými vlasy a upravenými vousy. Ano. Strýček Grassenberk. Doktor Grassenberk. Ale nikoliv doktor ve smyslu lékaře.

Přešlápla, pata se jí opřela o jakési prázdné místo, ukryté v návěji. Noha se jí prudce zabořila do listí. Zasykla bolestí. Jak mávla rukou podél bukového kmene, škrtla rukou o větevku, vyrůstající z hladké kůry. Větevka se zlomila a zabodla se jí do dlaně.

„Au!“

„Co se ti stalo?“ otočil se k ní a v hlase mu zazněla starost. „Vrazila jsem si do ruky kus stromu,“ podívala se na svou dlaň. Na kůži jí vyprýštila velká kapka krve. Kromě toho jí po dlaní stékala lepkavá žlutá tekutina.

„Co to je?“ zeptala se udiveně.

„Ukaž?“ Vzal ji za ruku a obrátil zraněnou dlaň k sobě. „To nic není, jenom míza.“ Pak, aniž by ji upozornil, zvedl její dlaň k obličejí a olízl krev i mízu.

„Ty!“ vykřikla rozhořčeně. „To je moje krev!“

Pousmál se, okraje rtů červené krví i žluté bukovou mízou. „Takhle uzavírají elfové pokrevní bratrství. Pan Grassenberk mi o tom vyprávěl.“

„Chceš snad říct,“ zasmála se, „že jsem se právě stala tvým pokrevním bratrem?“

Výthla mu ruku a otřela si dlaň o pruhovanou sukni.

„Stýček Grassenberk je vědec,“ poznamenala. „Alespoň to o sobě říkal. Jak drží elfy v Izironku - tou svou vědou?“

„Má tam vojáky. Šedesát chlapů, samé zkušené rváče. Velí jim nějaký kapitán Schnirega. Dřív býval velitelem pevnosti Rudenrog.“

„Nezkoušel jsi jít někdy hlouběji?“ kývla Inge do houštin.

„Ne!“ vyrazil ze sebe pohoršeně. „Jsem tady teprve potřetí. Dvakrát jsme tu byli spolu, nepamatuješ? A teď jsme tu...“ nedopověděl.

„Chtěl bys ty stromy nechat pokácet, očíslovat, rozřezat na prkna a odeslat do Thonnieriky, co?“ popíchla ho.

Nereagoval. Stoupl si ke stromům zády a dělal, že tam nejsou.

„Přijdeš pozítří k nám?“ zeptala se ho.

„Mlčel.“

„Franzina připravuje takovou malou oslavu. Zvu tě.“

Neodpověděl. „Bude mi šestnáct. Pozítří. Oslavím šestnácté narozeniny.“

Otočil k ní obličej a popošel dva kroky. Podívala se mu do očí.

Jako by nebyly jeho.

„Detlefe?“

Upřeně se na ni díval a v tom pohledu bylo něco zvláštního. Teprve později, když si v hlavě tuhle scénu přehrávala znovu a znovu, si uvědomila, že vůbec nezamrkal.

Nehybné, vyvalené, nemrkající oči.

Muž, měnící se ve vlkodlaka.

Ne, ještě to nevěděla.

Levičkou ji chytil kolem krku, jeho prsty jí obemkly hrdlo a sevřely je jako svěrák. Nevykřikla, na to byla příliš udivena. A ten pohyb byl tolik rychlý. Jako když útočí šelma.

Pravičkou ji rozerval blůzu od krku až k pasu.

Zatřásl s ní jako s hadrovou loutkou a hodil ji na zem.

Náhle ležela naznak v závěji dějícího listí, sukni vyhrnutou až k pasu. Detlef klečel nad ní a dobýval se jí mezi sevřená kolena.

Neartikulovaně vrčel, skučel a ona ječela. Páčil jí kolena od sebe a pak se mu to podařilo - byl nesrovnatelně silnější, i když strach znásoboval dívce síly.

Choval se k ní jako šelma ke kořisti.

Pochopila, co bude následovat. Ne, nevzpomněla si na nějaké to vyprávění, které jí šeptem a za neustálého chichotání vykládaly její zkušenější spolužačky ve škole pro děti králových hodnostářů. Kdesi uvnitř lebečních kostí se jí probudila vzpomínka rodové paměti.

Pochopila, že pokud se to Detlefovi povede, bude její život v troskách. Už nikdy nebude takovou, jakou byla. Ani si neuvědomila, co dělá. Ruce měla volně, napřáhla je před sebe, zápěstí přitisknuté k sobě, prsty roztažené. Z dlaní se jí oddělila ohnivá koule velká jako pěst. Udeřila Detlefa do obličeje.

Muž strašlivě zaječel, vůni dějícího listí rázem překryl pach spálené kůže, vousů, vlasů, řas.

Válek se v návějí, ruce přitisknuté k obličeji, tichounce kňučel. Pak zjistil, že pod horní vrstvou suchého listí je ještě spodní, vlhká, plná náklíčených bukvic a žaludů. Mokrou, polozetlelou břečku si naplácal na tvář. Jeho zběsilé, chaotické pohyby slábly.

Nebyla schopna rozumně uvažovat. „Detlefe?“ zeptala se.

Zdvihl k ní obličej - ožehlá, temně fialová kůže, vousy spálené až ke kořínkům, zavřené oči - to vše pokryto přilepenými napůl zetlelými listy.

Pocítila k němu hroznou lítost. Vstala a přiz vedla ho. „Detlefe! Rychle se vrátíme! V Glen Karhó ti pomůžou!“

Přes vymýcenou pláň se vraceli zpět. Pravičkou ho vedla, levicí si přidržovala roztrženou blůzu. Detlef se jí držel oběma rukama jako klišé. Klopýtal, zakopával o pařezy. Neviděl, oční víčka mu rychle otékala.

Doufala, že mu oheň nevypálil oči.

K prvním domům Glen Karhó to od lesa bylo slabých čtyři sta kroků. Inge, vlekoucí oslepeného Detlefa, neušla ani polovinu. Od svážné cesty si jich všimli vozkové, od domů Glen Karhó poslíček obchodníka, který rázem strhl poplach. Všichni, kdo byli nablízku, spěchali k nim. Pochopili, že se stalo nějaké neštěstí.

Aniž si to uvědomila, stála na okraji městečka, obklopena narůstajícím davem. Co se stalo? Detlefe, kdo ti to udělal? rozléhalo se všude kolem, protože Detlefa znali všichni. A vespod pod tím ropotem dunělo jako úderý válečného bubnu: Elfové! Elfové se vrátili!

Strach z toho, že se Třináctka krále Eagerpa vrátí, aby dodělala svou práci, s nimi zůstával už několik měsíců jako starý přítel.

Inge nebyla schopna přemýšlet. Vlastně nikdo z těch kolem nedokázal rozumně uvažovat. Stála v davu, tiskla si k sobě cípy roztržené halenky a řev kolem ní téměř srážel na kolena.

Koutkem oka zahlédla uličníka Jollka ze své domácnosti.

Vousatý kovář v kožené zástěře, jehož jméno si nedokázala zapamatovat, se prodral shlukem až k Detlefovi.

„Ticho!“ zařval.

A lidé ztichli.

„Nevidíte, že potřebuje pomoc?“ zakřičel. „Ale dřív nám musí povědět, co se to tu děje! Detlefe! Kdo ti to udělal?“

Detlef snad čekal na tuhle chvíli. Dosud tichý, zdrcený bolestí a neštěstím, vykřikl do dřevěných srubů pod jedovatě modrou oblohou: „Inge mě popálila kouzlem! Ta prokletá čubka je čarodějnice! Je poloviční elfka!“

Jeho klíčové slovo bylo elfové.

A druhé klíčové slovo bylo nejspíš čarodějnice.

Vztek, hněv, nenávist. Bezmocný vztek, starý sotva půl roku, který se zrodil v onen nešťastný den, kdy elfové krále Eagerpa vyšli z lesů, přešli vymýcenou planinu a cestou zabili několik vozků, svážejících klády, i jejich tažná zvířata. Došli až na vzdálenost padesáti kroků od Glen Karhó a odsud odstřelovali obyvatele jako králíky. Vyhnuli se protiútoky dře-vařů, ustoupili desetinásobné přesile do mlhy, která se náhle vyřinula z onoho dubovo-bukového lesa. Skryli se v mlze, obloukem se vrátili zpět ke Glen Karhó a ohnivými kouzly zapálili několik domů.

Pak odešli. Vztek dře vařů už náhle není tak bezmocný - teď mají mezi sebou stvůru, poloelfskou čarodějnici, která kouzlem popálila jednoho z nich.

Mohou svou pomstu vykonat na ní.

Vlečou ji rozbahněnými uličkami, táhnou ji za ruce i za vlasy. Dav houstne. Je zde náhle tolik lidí, že se do křivola-kých ulic téměř nevejdou.

„Čarodějnice!“ řvou. „Chytili jsme čarodějnici! Upálíme ji!“

„Upálíme ji hned teď!“

Inge, polomrtvá hrůzou, už chápe, kam ji to táhnou.

Na „náměstíčko“ před Vlčím okem, k dřevěnému pranýři.

Z klikatých uliček přibíhají další obyvatelé městečka, každý z nich nese v náručí smolná polínka nebo otýpku chrástí. Skládají to všechno kolem Inge, kterou neurvalé ruce poutají k pranýři.

Něco se děje na rohu Vlčího oka. Vyděšené výkřiky, které přehlušují i nenávistný řev. Bolestné ječení. Smrtný chropot.

Inge je náhle volná, protože pozornost všech je upoutána novými událostmi. Don Gruber, bývalý voják, kterého otec najal pro Inge jako tělesnou stráž, tam vjel do davu jako horký nůž do másla. Prostovlasý, jen v košili a kalhotách, stihl si nasadit pouze bojové rukavice vyztužené železnými pásky. V obou pěstech svírá jílec jedenapůlručního meče, jehož čepel používá úsporně a s letitou zkušeností.

Žádné rozmáchlé seký. Bodne a trhne čepelí vzhůru - čísi tělo se rozevře jako červená kniha. Lehounce tne, utáá ruka vyletí nad hlavu davu a spadne dolů ve spršce krve. Úder hlavicí jílece, rána pěstí obrněné levice, sek, odbod, kopnutí.

Je jako štika, která se řítí napříč proudem. Dav se před ním rozevívá, krev jeho obětí stříká na všechny strany.

A pak ho mistr tesař vezme klaníci mezi lopatky. Don Gruber padne na kolena a hladina lidských hlav se nad ním zavře. Tohle jsou dřevaři, tvrdí chlapi se svaly z ocele, každý z nich má svůj nůž pohotově, v holince nebo za pasem.

Inge si uvědomí, že kdosi už několik okamžiků ječí do ucha: „Utíkej! Utíkej!“

To uličník Jollek ji rve za rukáv a snaží se ji táhnout do míst, kde je stěna davu nejslabší.

Chytí svou šanci. Udělá jeden skok, druhý, třetí. Lidé z Glen Karhó, na chvíli paralyzovaní nesmírně surovým útokem Dona Grubera, se vzpomínají jen pozvolna. Ale přece: neurvalá ruka chytne Inge za vlasy.

Uličník Jollek se do té ruky zahryzne a Inge je volná. Je už téměř na kraji davu a pak prorazí poslední slupku.

„Utíkej, Inge, utíkej!“ ječí Jollek.

Mozolnatá pěst jej udeří do krku a zlomí mu vaz.

Inge utíká bahnem, uskakuje za rohy srubů, běží kolem hromad složených klád. Náhle je na okraji městečka a před ní se rozvine rozrytá pláň, pokrytá pařezy.

Za ní roste nenávisný řev davu.

Rozběhne se po rozježděné svázné cestě. Utíká.

Nevídí, jak se z prastarého háje vysouvá jazyk bílé mlhy a za několik okamžiků ji zakryje pronásledovatelům.

Utíká, srdce jí buší až v hrdle, plíce se snad každou chvíli roztrhnou. Před sebou zahlédne smyk táhnoucí poražené stromy k přístavům. Zabočí tedy do nekonečné pláně pokryté pařezy, dál a dál ke štítům západních Zrcadlových hor, k temné čáře dosud nevymýcených lesů.

Ve směru, kterým utíká, právě zapadá slunce do mlžného oparu a vzduch se prudce ochlazuje.

NEMOCNÝ LES

1.

Cizinec přijel od východu, od Brodů. Bylo zřejmé, že jeho minulou zastávkou byl Rudenrog, nejsevernější výspa Arkastie. Snad měl namířeno do Thonnieriky, potom by však pro něj byla cesta do Glen Karhó zajíždkou. Ale kdo ví, možná si chtěl v dřevařském městečku doplnit zásoby.

Vypadal velmi hraničářsky a taky velice elfsky. Ne, tenhle zachmuřený chlapík v sobě jistě neměl ani kapku elfské krve. Elfolidští mišenci se až do třetího pokolení vyznačují světlými, někdy i čistě bílými vlasy. Cizincovy vlasy, prořídlé a na spáncích prosedivělé, byly temně hnědé. Jenomže to jeho oblečení - to bylo dozajista ušito v některém stromovém domě.

Tak předně ty kalhoty. On vlastně žádné kalhoty neměl, jen dvě samostatné nohavice, připevněné k opasku, ve švech rozřezané do ozdobného třepení. Nohavice pak byly doplněny bederní zástěrkou - širokým pruhem látky protaženým mezi stehny, podvlečeným vepředu a vzadu pod opaskem a dost dlouhým na to, aby na obou stranách dosahoval až ke kolenům. Na nohách měl vousáč obuté mucklutiny, boty z měkké kůže vysoké až nad kolena. Elfská halena z kůže byla rovněž ozdobena třepením a perleťovými knoflíčky z říčních škeblí. Přes halenu měl přetaženou vestu z kožešiny černého medvěda.

Jak mohl být starý? Asi tak čtyřicet let. Říká se, že čtyřicítka je pro muže nejlepším obdobím života a u tohoto chlapíka to platilo bezesbýtku. Zdál se být ve vynikající kondici, vyzařovala z něj zvláštní aura síly, obratnosti a nevtravého sebevědomí. Vousy měl ostříhané nakrátko. Dlouhé tmavé vlasy mu už nad čelem zřídly a po stranách ustoupily do koutů, měl je sčesané dozadu a v zátylku stažené do culíku.

Vlastně po celou dobu svého pobytu v Glen Karhó neslehl ze sedla silného huňatého koníka, ověšeného brašnami a vaky.

A jeho pes - to byl čistokrevný elfsky ohař. Je známo, že elfové nemají žádná domácí zvířata, ovšem s výjimkou takovýchto vyšlechtěných psů.

Elfské oblečení cizince i jeho elfsky pes by jindy obyvatele Glen Karhó pobouřilo, rozzuřilo k nepřčetnosti a jistě by to také cizinci řádně vysvětlili. Ted' však jejich srdce ovládal chladný strach.

Bylo dopoledne následujícího dne a právě se vrátila poslední ze čtyř výprav, které bezvysledně pátraly po uprchlé Inge.

Cizinec zvolna projížděl rozbahněnými uličkami, elfsky pes nervózně rejdl sem a tam. Dráždil ho pach krve, která zde byla prolita před necelým dnem. Pak krátce zaštěkal a vedl svého pána na prostranství před Vlčím okem.

Jezdec se v sedle otočil stranou. Ze změti všech těch věcí, potřebných pro přežití v divočině, které byly bez ladu a skladu připevněny na koníkův hřbet, trčely opeřené dřívky šípů a horní rameno luku. Napjatého luku, což nebylo obvyklé. Lovci si vždy dávají pozor, aby po použití tětívu uvolnili. Stálým napětím se lučiště unavuje.

Cizinec položil levici tak, aby se dotýkala povysunutého mádla luku.

Koník došel až k dřevěnému pranýři a tam se zastavil. Kousek od pranýře ležel Jollek. Přestože spočíval na břiše, nos překroucené hlavy směřoval vzhůru k obloze. O třicet kroků dál, na rohu Vlčího oka, se válelo v kalužích zaschlé krve roztloučené a rozřezané tělo Dona Grubera. Dřevaři odklidili své mrtvé, ale hoch a vojáka se nikdo ani nedotkl.

Utvořili kolem cizince uctivý kruh, báli se psa a měli respekt z jeho luku. Včerejší Don Gruberův zásah měl za následek šest mrtvých a něco kolem desítky zraněných a zmračených. Nechtěli už žádné další.

Kovář a mistr tesař si konečně dodali odvahy a přišli k cizinci blíž.

„Divíte se, co to tady je, pane?“ zeptal se kovář. „Zajímá vás, jaké nás postihlo neštěstí?“

Cizinec mlčky přikývl, a tak kovář pokračoval: „Navštívila nás čarodějnice, pane. Prokletá elfs... prokletá striga.“

Cizinec mlčel.

„To ona zabila ty muže, pane. Zabila jich víc! Tady dozorce popálila kouzlem,“ mávl a dřevaři vystrkali do vnitřku kruhu Detlefa.

„Odkud přišla?“ promluvil konečně cizinec. Měl poměrně všední hlas.

„Žila tu s námi, pane, tři měsíce. Přijali jsme ji mezi sebe. Takhle se nám odvděčila.“

Do hovoru se vložil mistr tesař: „Vy jste lovec, pane, že? Vypadáte tak. A ten váš pes, to je nádherné zvíře... Stíhali jsme tu čarodějku, ale ona se skryla v mlze a uprchlá. Máme strach, že se nám bude mstít! Moc bychom byli vděční, kdybyste nám ji pomohl vystopovat.“

Cizinec nespokojeně zavrtěl hlavou, ale kovář vykřikl: „Zaplatíme vám, pane, dobře vám zaplatíme!“ Zalovil rukou v kapse a vytáhl dva půlsoryny. Chlapík za ním strhl z hlavy promaštěnou hučku a nastavil ji. Ostatní ze zástupu se kolem něj okanzitě shlukli a začali do hučky házet všechny mince, které měli momentálně u sebe - liardy, desetiliardy, půlsoryny. Hučka pořádně ztěžkla, kovář ji vzal a podal cizinci do sedla.

Cizinec znoVu zavrtěl hlavou. „Nevím, zdají dokázu vystopovat.“

„Nechcete nám pomoci, pane?“ řekl kovář hrozivě. Tváře dřevařů, dosud prozářené nadějí, ztvrdly jako kámen. Pes varovně zavrčel - varování bylo určeno jeho pánovi, protože nálada davu se prudce změnila.

Cizinec zvedl ruku do uklidňujícího gesta: „Chci vám pomoci. Jenže nevím, jestli to dokážu... Zaplatíte mi, až když ji najdu.“

„Dovedete nás k ní, pane. My si to s ní už vyřídíme.“

„Nemůžete jít se mnou,“ zavrtěl cizinec hlavou. „Překáželi byste mi. Uslyšela by vás na míle. Najdu ji a přivedu ji sem.“

„Ne!“ vykřikl mistr tesař. „Nevodte ji zpátky, pane! Musíte ji zabít, protože jinak vám ublíží, jako ublížila nám. Přivezte nám její tělo!“

„Dobře,“ souhlasil cizinec. „Přivezu vám tělo... Potřebu-ju nějakou její věc, aby pes zachytil pach.“

„Ano, pane. Dojdeme do jejího domu. Najdeme nějakou její věc.“

Dav se pohnul ulicí a jezdec byl kdesi v jeho středu. Pes nervózně obíhal kolem koňských kopyt a udržoval dřevaře z Glen Karhó ve vzdálenosti, kterou považoval za bezpečnou pro svého pána.

Po chvíli došli k pěknému dvoupodlažnímu domu, ze kterého včera v půli odpoledne odcházela Inge plná nadějí. Kovář, mistr tesař a někteří další muži vešli dovnitř. Cizinec nesedl z koně, jen ho dovedl ke vchodovým dveřím a díval se dovnitř. Na podlaze uviděl dvě další mrtvá těla- starý muž s šedou brádkou a obtlouklá žena.

Z vnitřku domu se ozývaly hlasy:

„Tohle je její, ne?“

„Ty blázne - do toho by se vešla dvakrát. To patřilo hospodyni.“

„A tyhle postavičky?“

„Tomu se říká figurky. Je to hra, jmenuje se ranta.“

„Hele, tohle určitě patřilo té malé zmiji.“

„A tady tohle.“

Vyšli ven a podávali jezdcovi dvě věci.

Bílou kozinkovou rukavičku.

Loutku vyřezávanou z lipového dřeva, oblečenou ve strakatých šatečkách. Představovala jakéhosi šibalského človíčka, snad skřítku, se špičatými ouškama a dlouhým nosem.

Cizinec si oboje vzal, naklonil se ze sedla a nechal to psovi očichat. „Stopa, Sirotku, stopa.“

„Kterým směrem utekla?“ zeptal se okolostojících.

Ukázali mu to, vyvedli ho až na okraj Glen Karhó.

Kývl na pozdrav a pobídl koně k chůzi. Dívali se za ním, jak odjíždí přes pařezy pokrytou pláň. 2.

Už je na útěku noc a den. Většinu oné noci někam běžela. Vždy, když se na chvíli zastavila, zaslechla za sebou křik pronásledovatelů. Šla a běžela, běžela a šla.

Kus vzpomínek se jí ztratil. Pamatovala si, že začalo svítat - a pak se probudila v pozdním odpoledni na pasece prohráté sluncem.

Našla ostružiny, kterými zahнала žízeň. Zkoušela jíst žaludy, ale bylo jí z nich zle. Bukvice byly lepší.

Ted' přichází večer a s ním lehoučký podzimní mráz. Musí jít, aby se zahřála. Jde temným lesem a pod botama jí čvachtá bláto. Země se houpe.

Je v bažinách.

Vychází měsíc a nasvěcuje pustou podmačenou krajinu. Holé stromy trčí z kaluží jako ruce kostlivců.

Ticho. To ticho je na tom nejstrašnější. Les přece není tichý! Zní bzučením hmyzu, zpěvem ptáků, šustěním listů ve větru. Ale tady všechny zvuky odumřely. Jen občas vodou probublá bahenní plyn.

Inge cítí, že tohle je víc než jen bažina. Les je nemocný! Choroba se rozrůstá, zasahuje jeden kus země za druhým. Ničí stromy a vyhání ptáky i zvířata.

Musí jít, jinak ta nemoc pohltní i ji.

Do probublávání bahenního plynu zazní rovnoměrné šplouchání. Inge se ohlédne a ztuhne děsem: mlčenlivý zástup zahalených postav se brodí mělkou vodou přímo k ní.

Dívka chce utíkat, ale nohy ji neposlouchají. Pokouší se vykřiknout, ale nedokáže to. Stíhlé drobné postavy v plaš tich, kapuce přetažené hluboko do tváří. Nad pravými rameny se jim lýsuji křivky nena-tažených luků.

Jejich třináct.

Už jsou u ní, rozestavějí se do mlčenlivého kruhu.

„Takže to jsi ty?“ zazní hlas líbezný jako cinkání stříbrných zvonků. „Kdojsi?“

Inge nedokáže promluvit, jen tiše vzlyká.

Dvanáct zahalených postav. Třináctka krále Eagerpa. Ten třináctý je král Eagerpe osobně.

Bere ji za bradu a otáčí obličejem k sobě: „Takže kvůli tobě byl celý ten poprask? „

Až zalapá po dechu Jak je krásný. Dlouhé stříbrné vlasy, sepnuté čelenkou ze splétaných řemínků, mu spadají na ramena. Uši má úzké, zakročené, elegantní. Jemná tvář v sobě má dívčí půvab, rýhy kolem rtů jí dodávají tvrdost bojovníka.

Je oblečený jako válečník, ale s vybranou elegancí. Přes šedou košili z čistého lnu má přetaženou vestu probitou cvočky a vyztuženou železnými plátky. Kalhoty z jelenice, boty převázané pod kolena koženými řemínky. Místo opasku má kolem boku ovinutou pestrou hedvábnou šálu.

Bandalír, připevněný přes záda, mu dodává vzezření poutníka. Kbandalíru má připevněný nenapjatý luk a svazek šípu. Křížem na bandalíru mu pak na zádech visí pochva s mečem, jehož jilec mu vyčnívá nad pravým ramenem.

„Takže to jsi ty,“ opakuje. „Ta, která byla vyvolena.“

Ríká to řečí lidí, nikoli elfů.

„Co to znamená - vyvolená?“ ptá se Inge a používá řeč elfů. Elfská slova se jí vynořují v paměti sama od sebe.

„Hleďme,“ směje se Eagerpe. „Ono to mluví elfsky! Co jsi zač, děvčátko?“

„Má babička byla eljka z Izironku.“ „Tak proto! Už tomu rozumím! Nějaké lidské ho/kv by si Izironk vůbec nevšiml!“

Chvilí mlčí a pak dodává: „Tvoji pronásledovatelé už dávno ztratili stopu.“

Otočí se k mlčenlivým bojovníkům: „Půjdem.“

Jiný elf chytí dívku za rameno.

Je nehezký, silný. Robustní. Robustní? Cožpak mohou být elfové robustní? Ale tenhle je. Má ošklivý? obličej, podobá se psovi z rasy, již se říká těžcí štváci. Houkne na dívku: „Pila jsi vodu z bažiny?“

„Cože?“

„Ptám se, jestli jsi pila vodu z bažiny!“

„Ne. Myslím, že ne.“

„Tak ji nepij!“

„A co mám pít?“

Ale elfové už odcházejí. Dlouhá řada zahalených postav jde mělkou vodou pryč od Inge.

Posledním z nich je mladičký elfík, ještě téměř mládě. Podá dívce lahvi, obšitou králičí kůží. „Vezmi si to.“

Inge drží lahvi a dívá se přes bažinu, měsíc se leskne v kalužích. Elfové jsou pryč. Nikde kolem není ani živáčka.

Byl to sen?

3.

Byla přesvědčena, že zemře. Tady, uprostřed slatiny, mezi suchými větvemi, trčícími z bahna. Ztracena v bělavých parách, stoupajících z kyselé polehlé trávy. Na tomto ničemném kousku země, den před svými šestnáctými narozeninami. Cítila se k smrti vyčerpaná, prochladlá, pěknou modročer-veně pruhovanou sukni měla promáčenou a vlněný kabátek zacákaný blátem. Seděla na zčernalém kmenu, napolo utopeném v bažině, nohy po kotníky ponořené v bahně.

Nevěděla, jak dlouho už tady sedí. Mohlo být poledne... nebo taky večer. Z černé vody stoupala bílá pára.

Zadívala se na své zimou promodralé dlaně, na třesoucí se prsty.

Kdybych měla oheň, napadlo ji, ohřála bych se. Třeba bych nemusela umřít.

Zaťala zuby do spodního rtu, odhodila splihlé vlasy z tváře a pokusila se soustředit. Jen to nejjednodušší kouzlo! Jen plamének, který jí zatančí v dlaních, ohřeje je a pak přeskóčí na támhleto suché křovisko! Udělám oheň, usuším se a pak půjdu dál.

Na chvíličku se jí zazdalo, že to dokáže. V misce z dlaní se zablesklo, zamihotalo světélko... a pak zhaslo.

Rozplakala se.

V té chvíli ji našel pes.

Všimla si ho teprve, když jí dýchl do obličeje. Strašlivě se lekla. Nevykřikla, nevyskočila, nic z toho. Ocítila se ve stavu, kterému se říká zastavilo se jí srdce v tele.

V hrudi ji hrozné zabořelo.

Pes ji se zájmem očí hával. Zvláštní pozornost věnoval vztaženým dlaním, v nichž se před chvílí zamihotal příslib ohně. Citlivý psi čenich zřejmě cítil zbytek magie. Pěkný velký pes, černý a na břicho temně hnědý. Uši, vyzdobené zářezy, bojovně vztyčené, elegantní nohy přešlapující v drobných krůčcích. Nevypadal nepřátelsky.

Pokusila se ho dotknout - poodskočil. Nedůvěřoval jí. Pach zbytkové magie ho mátl.

„Sirotku?“ ozvalo se za holými křovisky. „Něco jsi našel?“ Pes se otočil tím směrem a dvakrát štěkl. Lidský hlas dodal dívce sílu. Vyskočila na nohy, pokusila se utéci hlouběji do bažiny. Po šesti krocích uvázla v bahně až po kolena. Pes se vrhl za ní. Na stíhlých nohách přetančil po trsech trávy a postavil se jí do cesty. Zavrčel, vycenil zuby. Už vůbec nebyl přátelský.

V bělavém oparu, stoupajícím z bažiny, se objevila postava. Robustní mužská silueta, na okrajích roztrápená do třásní.

Jak šel blíž, rozeznávala dívka stále více podrobností - krátké vousy, lesklé kouty nad čelem, kde mu už vlasy Vypadaly téměř až do poloviny temene. Dlouhou halenu z kůže, rukávy i nohavice zdobené třepením a ježčími bodli-nami. Boty, vysoké nad kolena, stažené řemínky.

V Glen Karhó už viděla víc takhle oblečených lidí - lovců kožešin, zálesáků, hraničářů.

77 sviňáci si na mne najali lovce lidí, pochopila.

Vysoké boty začvachtaly v blátě. Zálesák došel až dva kroky od ní, při chůzi si vybíral místa, kam došlápné - většinou drny polehlé trávy. Zatímco on stál ve vodě po kotníky, ona se zvolna propadala stále hlouběji.

Pohlédla na ni zkoumavě: „Takže ty jsi Inge, ta děsuplná čaroděnice?“

Od člověka jeho ražení by rozhodně nečekala slovo děsuplná.

„Najali vás v Glen Karhó?“ zeptala se pro změnu zase ona.

„Chtěli mne najmout,“ přikývl rozvážně. „Podle toho, kolik mi nabízeli, jsem si tě představoval mnohem děsuplněj-sY,“ použil zase to slovo.

„Kolik vám nabídli?“

„Dvacet sedm sorynů. A byli ochotni jít až na dvaatřicet.“ I přes svůj žalostný stav téměř vyprskla smíchy. „Ti blbci! Dám vám dvě stě zlatých marek, když mne odvedete do Thonnieriky!“

Použil na ni zase svůj zkoumavý pohled: „Jsem si jistý, že bych vyhnal nabídku až na dvě stě čtrnáct.“

„Dám vám tři sta! Nebo pět set! Můj otec vyváží vašeho psa zlatem!“

„Kdopak je tvůj otec, děvčátko?“

Bahno jí už sahalo ke kyčlím, pruhovaná sukně se rozprostřela po špinavé vodě. Měla pocit, že blouzní - pozvolna se topí v bažině a přitom se vybavuje s jakýmsi lesním mužem.

Muž napřáhl ruku: „Chytni se!“

Zaváhala. Lehce pohnul napřaženou rukou a ona polekaně ucukla. Ucítila, jak zapadla do bažiny o půl stopy hlouběji. Pousmál se. Měl zvláštní, dalo by se říci šibalský úsměv. Když se usmál, vypadal trochu jako kluk.

„Mě se bát nemusíš,“ řekl. „Přesvědčilo mne tvých pět set zlatých císařských marek.“

Pevně se chytla napřažené ruky. Po dlouhé době, strávené v prostydlých bažinách, jí lovcova dlaň připadala horká, jako by nepatřila člověku, ale bronzové soše rozpálené letním sluncem.

Zatáhl a pokusil se ji vytáhnout. Ale bažina se rozhodla nevzdat se tak lehce. Dívka se o dva palce nadzvedla a pak ji bahno vtáhlo zpět. Na chvíli propadla panice.

„Nepouštěj mne!“ zaječela a položila se na bok směrem k pevnému drnu, na němž muž stál.

Takhle z boku to šlo mnohem snáz. Volnou rukou se chytla dlouhých stébel ostřice, zatímco za druhou ji tahal lovec. Pracovala nohama, aby je vyprostila z bahnitého sevření. Kousíček po kousíčku se probojovávala ven. A pak pod pravým kolenem ucítila pevnou půdu. Opěla se, zdvihla a byla venku. Znovu stála v bažině ponořena jen po kotníky. Nejistě se ohlédla. Tahle nevině vyhlížející černá skvrna, zalitá kalem, že ji před chvílí málem pohltila? Zadívala se na svou sukni. Už nebyla modročervená, ani pruhovaná. Jen šedá a černá.

„Pojď,“ vybídl ji muž. Šel před ní a ona ho nejistě následovala. Zatímco on skákal po trsech kyselé trávy, ona se brodila bahnem. Po chvíli vystoupali na ostroh pevné půdy. Mezi skelety mrtvých stromů zahlédla koně. Zvláštního robustního koníka, širokého jako pohovka, ověšeného neskutečným množstvím vaků, brašen a balíčků.

„Musíme dál,“ řekl muž. „Tady bychom se akorát nakazili zimnicí. Znáš to tu?“

Pohlédla na něj udiveně: on je přeci zálesák, on se musí vyznat v lesích!

„Ne,“ zavrtěla hlavou.

„Ah!“ vydechl prudce. „To tady můžeme strávit celý týden...! Vrátime se po vlastní stopě,“ navrhl.

Chvilí o tom přemýšlel.

„Ne,“ zamítl pak svůj návrh. „Tam na nás čekají lidi z Glen Karhó. Sirotku!“ zavolal na psa. „Avch graenli comee iysk...“ vychrlil několik vět v neznámé řeči. „Rozumíš?“ dodal pak. Pes pozorně naslouchal, načež zatřásl hlavou - nedalo se poznat, zda přikývl nebo se prostě po psím způsobu otřepal. Vzápětí odběhl mezi mrtvé stromy.

„Pes se pokusí najít cestu z bažiny,“ vysvětlil muž. „Ale nevím, jestli po cestě, kterou najde, projdeme i my a kuň.“

Děvče, jak že se se jmenuješ - Inge?“

„Inge,“ hlesla. „Inge Hargenn...“

„Jsi úplně promočená, Inge. Půjčím ti nějaké své věci.“

A pak, zcela neutrálním hlasem, dodal: „Svlékni se,“

Ustoupila o dva kroky dozadu a ruce mimoděk zdvihla ke rtům. Jako by byla malá holčička a chtěla si kousat nehty. Zadíval se na ni udiveně a pak pochopil. „Aha,“ kývl. „Promiň.“

Přistoupil k ní a vrazil jí dvě facky, jednu zleva a druhou zprava. Hlava jí poskočila sem a tam.

Účinek tohoto činu byl zdrcující. Ještě před chvílí byla odhodlána se bránit, ale mužovy políčky v ní něco zlomily. Roztřásla se, nohy se jí podlomily a byla by upadla. Chytil ji za rameno a postavil.

„Stůj,“ poručil jí.

Stála, třásla se zimou, strachem a ponížením, plakala. Neuvědomovala si, že vyráží zvláštní kvílivý zvuk. Cizinec klečel před ní v olysalé trávě a hmoždil se s jejími tkaničkami.

Pak ji vyzul. Stáhl jí punčochy, vysvlékl sukni, kabátek i blůzu. Všechno to naskládal na úhlednou hromádku. Od sedla odepjal vak s vodou a opatrně, aby příliš vody nevyplýval, začal z její kůže smývat bahnitý šlem. Pomáhal si při tom i jakousi starou opranou košilí.

Stála, třásla se, plakala... a zvolna se uklidňovala. Uvědomila si, že ji cizinec obléká. Navlékl jí plátěnou halenu, dlouhou až ke kolenům. Byla jí velká, takže musel zahrnout rukávy. Pak ze sedlové brašny vytáhl kalhoty z kůže a s trochou potíží do nich dívku nasoukal. Moc pěkné kalhoty, zřejmě je oblékal sám, když dojel do civilizovaných končin. Od pasu až po konce nohavic byly na bocích poskládané do záhybů a sklady byly křížem sešněrované koženými řemínky. Dotažením či uvolněním řemínků se mohl prostor uvnitř kalhot zvětšit i zmenšit. Cizinec si se řemínky pohrál a přizpůsobil je dívčině drobnější postavě.

Obul jí mucklutiny z jelení kůže, vysoké až nad kolena. Byly jí velké, ale on jí srovnal prsty u nohou do špiček, patní části vytáhl až ke kotníkům a upevnil je řemínky - tato obuv se zjevně dala použít na jakoukoliv nohu. Nakonec si sundal vestu z kožešiny černého medvěda a oblékl ji dívce.

„Pila jsi vodu z bažiny?“

Nevnímala, že se jí něco ptá.

„Pila jsi vodu z bažiny?“ zatřásl s ní.

„Neee...“ hlesla.

„Jseš si jistá?“

„Měla jsem láhev,“ zašeptala a rozhlédla se po lahvici, kterou v noci dostala od přízračných poutníků. Nemohla ji najít. Nejspíš ji v noci někde ztratila.

Nebo se jí to všechno jen zdálo? „Myslíš tuhle?“ zdvihl muž lahvici obalenou králíčí kůží.

„Ano,“ horlivě zatřásla hlavou. „Kde jste ji vzal?“

„Pes ji našel v bažinách.“

Takže to přece jen nebyl sen!

„Tak se pořádně napij tady z toho,“ podal jí vak, teď už splasklý, téměř prázdný. Ani si neuvědomila, jakou má žízeň. Lokala a lokala.

„Hej!“ zarazil ji. „Nech taky něco pro koně.“

Vytrhl jí měch, došel ke koni a nalil si zbytek vody na dlaň. Kůň ji slízel růžovým jazykem.

„Tak se pohni,“ vybidl ji. „Musíš jít, aby ses zahřála.“ Chytil koně za uzdu.

„A co pes?“ hlesla. „Nenajde cestu?“

„Nenajde. Na to je moc hloupej. Najdeme ji sami.“

4.

Konečně jí bylo teplo. Takové teplo, až se zdálo nepříjemné. Pohnula se, podhrnula pokrývky, do nichž byla zabalená. Otevřela oči a uviděla tmu. Tmu a mihotavé odlesky plamenů.

Otočila hlavu. Plameny velkého ohně rozbily temnotu do ostrých stínů. Vzpomněla si, že ji lovec uložil pod stříšku ze stanové plachty, napnutou šikmo od země na šňůru, nataženou mezi dvěma stromy. Část tepla z ohně proudila pod plachtu a zůstávala tam, což byl nepochybně účel celého přístřešku.

Na druhé straně ohně přecházel lovec kolem temné hmoty, zavěšené na převislé větvi. Byl oblečen jen do nohavic a zástěrky, jejíž konce, opatřené třepením, mu plandaly vepředu i vzadu až ke kolenům. Na nahé kůži mu mihotaly odlesky plamenů.

Divka se posadila a dívala se, co to dělá. Pak pochopila, že vyvrhuje jakési malé zvířátko, zavěšené za nohy na větvi. Na srnce to bylo moc malé, na zajíce zase velké. Vnitřnosti odhazoval lovec do tmy, kde je s čvachtavými zvuky hltal pes, zvaný Sirotek.

„Jsi vzhůru?“ křikl.

„Jo,“ přisvědčila a vylezla z pokrývek. „Už bude svítat?“

„Ještě není půlnoc.“

„Už jsme venku z bažiny?“ zeptala se. Nějak si nedokázala vzpomenout na odpoledne dnešního dne. Věděla jen, že pospávala v širokém sedle ověšeného koníka.

„Pořád jsme v bažině,“ vysvětlil jí. „Ale našel jsem kus suché země.“

„Vadí to tolik? Myslím to, že jsme nenašli cestu?“

„Nemáme vodu.“

Pochopila, že vodu vypotřeboval, když z ní smýval bahno.

„Vůbec žádnou vodu?“

„No, něco ještě zbylo v té tvé láhvi,“ připustil. „Den vydržíme. .. pojd' si sednout, upeču kus tady toho zvířete. Musíš mi něco vysvětlit.“ „Co je to?“ kývla k vyvrženému trupu.

„Kolouch. Nejspíš se ztratil v bažině. Sirotek mu zlomil vaz.“

Obestřela ji hrůza. Kolouch. Kolouch se ztratil v bažině. Pes ho zabil a oni ho teď snědí. A zítra něco najde a zabijeje. A pak je sní.

„Co se to stalo v Glen Karhó?“ zeptal se jí.

„Nevím... Lidé,“ zaváhala, „lidé se zbláznili.“

Ta vzpomínka byla příliš čerstvá. Bolela.

„Říkala jsi, že jsi dcerou... někoho významného? Bohatého?“

„Jsem Inge Hargenn. Vždyť jsem ti to říkala.“

„No a? Co má být?“

„Cožpak ty neznáš jméno mého otce?“

„Ne. Nikdy jsem ho neslyšel.“

Zajíkla se. Byl to první člověk v jejím krátkém životě, který neznal jejího otce.

„Jak ses ocitla v Glen Karhó?“ zeptal se.

„Otec mne tam poslal... do bezpečí.“

„Proč?“

„Cožpak tys to neslyšel? V Thonnierice došlo k pokusu o parlamentní převrat! Rada se pokusila sesadit krále!“

„Rada se pokusila sesadit krále?“ podivil se. „A kdypak?“

„Někdy v polovině léta.“

Pomaličku chápala. Tenhle muž, zálesák, tráví život v pustinách. Neví nic o palácových vzpouřích. Nezná jejího otce. „Tvůj otec se angažoval při převratu?“ zeptal se. Opravdu použil slovo angažoval, což bylo u divokého lesního muže zvláštní.

„Všichni se nějak angažovali,“ vyhrkla. „Pro, proti, umírněné křídlo, radikálové, tradicionalisté - to všechno kvůli Biegro-logu!“ „Aha,“ kývl konečně. „Už chápu. Takže tvůj otec tě uklidil do Glen Karhó. A dál? Co se stalo včera?“

„Já nevím... Vyšla jsem si s Detlefem.“

„Kdo je Detlef?“

„Dozorce v docích.“

„To je ten s popelenou tváří?“

„Cože? Aha - ano, to je on. Řekněte mi - má vypálené oči?“

„Ne. Má spálené řasy, obočí, vousy a z tváře mu už asi nikdy nezmizí červené skvrny. Ale viděl.“

„To jsem ráda,“ vydechla. „Nechtěla jsem mu ublížit.“

„A co ti mrtví lidé?“

„Jací mrtví lidé?“

„Chlapec se zlomeným vazem, nechali ho válet uprostřed osady. S ním tam leželo tělo nějakého muže, rozbité na kousky. Ve tvém domě jsem viděl mrtvou ženu a nějakého staršího člověka s šedými vousy.“

„Ach! Jollek! Franzina a magistr! Oni je také zabili!“

Plakala.

Muž okrájel z mrtvého koloucha kusy masa a rozložil je na kameny kolem ohniště. Maso zasyčelo a začalo příjemně vonět. Po chvíli se Inge rozpovídala. Vypověděla, jak si vyšla s Detlefem za palisádu, jak se na ni Detlef vrhl a chtěl ji ublížit. Popelila ho, odvedla zpátky do osady. Tam ji rozzuřený dav obvinil z čarodějnictví a chtěl upálit. Don Gruber s Jollkem ji zachránili, ovšem za cenu vlastních životů. Znovu se rozplakala.

„Já nevím, co se to s Detlefem stalo,“ vyrážela ze sebe. „Měla jsem ho skoro ráda. Byla bych mu hodně dovolila, kdyby byl milý. Proč mi tohle udělal? Proč?“

Muž potřásl hlavou. „Nevím. Nerozumím tomu.“

„Lidé zešíleli,“ nadhodila Inge. „Snad. Ale když jsem s nima mluvil, nevypadali šílení.“

„Najali té, abys mě vystopoval.“

„Abych tě vystopoval a zabil,“ zdůraznil.

„Proč chtějí, abych byla mrtvá?“

„Bojí se tě!“

„Já přeci nejsem žádná čarodějnice,“ vybuchla.

„Já vím. A oni to vědí taky.“

„Vědí, že nejsem čarodějnice? Tak proč se mne bojí? Proč mne chtějí zabít?“

„Nechápu, co se včera stalo v Glen Karhó - a myslím, že ti lidé to taky nechápou. Jedno je ale jisté-napadli dceru vysokého králova úředníka. Pobili její sluhy. To znamená, že spáchali hrdelní zločin. Do Glen Karhó by mohl přijít vyšetřovatel s oddílem pacholků a každého, koho by se mu zamloulo, by podrobil útrpnému právu. Pro začátek. A na konci by bylo takových pět šest poprav oběšením, nucené práce, galeje, vypálené cejchy. To nikdo z nich nechce. Proto zabili tu ženu a starého muže. Jako svědky. A ty jsi poslední svědek... Ještě jsi mi neřekla jednu věc: jakým způsobem jsi toho Detlefa popálila?“

„Kouzlem.“

„Kouzlem? Takže přece jen umíš čarovat?“

„Ale ne,“ usmála se. „Podívej.“ Soustředila se a v misce z dlaní se jí objevilo světélko. Slabě žhnulo a ani moc nepálilo. Zatřásla rukama a světlo zmizelo.

„Nic to není,“ řekla. „Naučili mě to ve škole.“

„Cože?“ podivil se muž.

„No ve škole, to je teď v Thonnierice docela móda. V soukromých školách, pochopitelně. Oficiálně je magie pořád ještě zakázaná. Měla jsem pro tahle jednoduchá kouzla docela talent. Má babička byla čistokrevná elfka z lesa Izironk. Ohnivá kouzla jsou elfská—“ „Nesmysl!“ přerušil ji. Trhla sebou. Bylo to, jako by jí znovu dal facku.

„Cože?“ šeptla.

„Elfově nepoužívají ohňová kouzla. Elfově oheň nenávidí!“

Mlčela, bála se cokoliv říct. Muž sebral z kamenů maso, vyzkoušel je špičkou nože. Jeden kousek jí podal.

„Najíme se a půjdeme spát. Vstaneme brzo, zítra se musíme vymotat z bažiny.“

Žvýkala napůl syrový a napůl spálený plátek. Vzpomněla si na koloucha, který se ztratil a už nikdy nenajde správnou cestu.

„Odvedeš mě k mému otci?“ zeptala se.

„Ne. Myslím, že ne.“

„Nevadí ti, že ti tykám?“ odvážila se ho zeptat.

„Ne,“

„Zabiješ mě?“

Pousmál se tím klukovským úsměvem. „Hele ty, nejseš náhodou trochu moc zvědavá?“

Proti své vůli vyprskla smíchy.

„Jsem z Chawyny,“ dodal na vysvětlenou. Teprve po mnoha dnech pochopila, jak to myslel. Být z Chawyny znamenalo postarat se o potřebné, poskytnout pomoc druhým.

Cpala se masem a cítila silnou ospalost. „Mám žízeň,“ řekla. „Musím to vydržet do zítra?“

Sáhla za sebe a podal jí láhev obšitou králíčí kůží. „Jen tři doušky,“ upozornil ji. „Musí to vystačit pro tebe i pro koně na celý zítřejší den.“

„A co ty?“

„Napil jsem se kolouchovy krve,“ pokrčil rameny. „Vystačím s tím.“

Vstal. „Jdeme spát.“

5.

Vměstnali se pod plachtu na lůžko ze smrkových větvíček. Dívku zalilo příjemné teplo, které se pod přístřeškem nahromadilo. Uvnitř snad ještě dřív, než zavřela oči.

Několikrát za noc se probudila. Nejprve jí bylo horko a pak, když oheň vyhasl a prostor pod plachtou vychladl, ji roztřásla zima. Hledala pokrývku, hmatala kolem sebe, až probudila zálesáka, který odfukoval vedle ní. Se zlostným zabručáním jí podal cíp deky.

Jakési zvíře vlezlo pod plachtu, zafunělo, zablýskalo očima.

„Lehni, Sirotku,“ zavrčel muž. Pes se vměstnal mezi něj a dívku. Otočila se k němu zády. Po zbytek noci ji příjemně hrál.

6.

Probudila se do světla a zimy. Nad sebou spatřila zelené větve smrků, zažloutlé listy dubů a bříz. Zálesák skládal plachtu, balil pokrývky, připravoval se na další cestu.

„Myslela jsem, že jsme ještě v bažině,“ podivila se, když se posadila na lůžku ze smrkových větvíček.

„Jsme v bažině,“ přikývl muž.

„Ale tohle přece nevypadá jako bažina,“ vyhrkla.

„Říkal jsem ti přece, že jsem našel kus místa, který bažina ještě nepohltila,“ podotkl.

„Víš, kam máme jít?“ zeptala se.

„Vydáme na sever. Země se začne zdvíhat k Zrcadlovým horám. Vyjdeme z bažiny a pes nám najde čistou vodu.“ „Na sever?“ vyděsila se. „Ale to se přece dostaneme do lesa Izironk!“

Opsal dlaní půlkruh: „Tohle kolem nás je Izironk!“

Pak se po ní podíval: „Bojiš se elfů?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. Nějak si netroufala svěřit se lovcovi se svým zážitkem ze včerejší noci.

„My nejsme nepřátelé elfů,“ zdůraznil muž. „Divil jsem se elfům, že nechají dřevorubce, aby se roztahovali na území Izironku. Aby káceli jejich stromy! Konečně se Eagerpe rozhoupal a šlápnul jim do toho!“

Užasla. „Jak můžeš říct něco takového? Když elfové zabíjejí lidi - jak můžeš stát na straně elfů?“

„Jsem z Chawyny,“ zasmál se. „Jsem z Chawyny a tak jsem na straně elfů.“

Zalovil v sedlovém vaku a vyndal z něho barevný předmět. „Chytej,“ hodil jí ho.

Zachytila dřevěnou loutku, oblečenou do pestrých hadříků. Měla špičatý nosík, dlouhá špičatá ouška a na tváři šibalský úsměv.

„To je Gizmi!“ vykřikla. „Kdes ho vzal?“

Zavrtěl hlavou, jako že jí nechce vysvětlovat, odkud skřítko má. „Mám tady pro tebe ještě hlt vody,“ řekl a natáhl ruku s lahví. „Dopij to a půjdeme.“

Spala oblečená a obutá. Nemusela se oblékat. Dopila vodu z lahve a byla připravena.

„Vyskoč nahoru,“ plácl lovec na koňské sedlo, což vlastně byla jen vy línala vlčí kožešina položená na konstrukci, která nesla neuvěřitelný chumel vaků, bandalirů z pokrývek i beztvarych balíčků. Podívala se, kde by se nejlépe chytla, aby se vyšplhala nahoru, ale muž ji jednoduše chytil v pase, zdvihl a posadil do sedla. Pak vzal koně za uzdu, pískl na psa a začal sestupovat dolů z ostrohu. Stačilo pár desítek kroků a větve živých bříz, doubků a smrků se změnil na mrtvé oslzlé pahýly. Ve vzduchu ostře zavanul pach bahna. Pak se mezi kmeny mrtvých stromů zaleskla voda.

Pes skákal po dnech kyselé trávy a muž ho následoval. Brodil se vodou po kotníky, pak i po kolena. Kůň se bořil do bahna a jen těžko vytahoval nohy.

Broдили se bahnem, dokud nenašli pevnější půdu. Černošedá stěna mrtvých stromů před nimi nabrala odstín hnědé a temně zelené. Sirotek se rozběhl dopředu a brzy se odtamtud rozeznělo jeho štěkání.

„Ten pes,“ zeptala se Inge, „to je elfský pes?“

„Jistě,“ přikývl muž.

„Je pravda, že se elfští psi dokáží telepaticky porozumět se svými pány?“

„Telepaticky?“ zvedl k ní lovec obličej.

„No jako že se spolu mohou bavit v myšlenkách.“

„Ach tak,“ přikývl. „Někteří to dokážou. Ale Sirotek ne.“

Chvilí mlčel a pak dodal. „Je to jen takovej blbeček.“

Mrtvý les kolem nich se rozevěl a odkryl rozsáhlou mokřinu, porostlou rákosím a křovisky. Svěží větřík rozehnal pach bahna. Jako mávnutím kouzelného proutku krajina oživila - v rákosí se míhali drobní ptáčky, po hladině pluly lysky, kus dál si vážně vykračovala volavka. Kalné louže se změnilo v cosi velice podobného obyčejné stojaté jezerní vodě. Když se Inge naklonila ze sedla, uviděla svůj odraz na hladině - rozčuchanou hlavu napůl ukrytou v medvědí kůži.

Změnila úhel pohledu a prohlédla až ke dnu na polehlé stvoły rákosí, mezi nimiž se proháněly chumáče drobných korýšů.

„Co to je?“ zeptala se. „Nevím. Vypadá to jako okraj jezera. Ale v těchto místech nikdy jezero nebylo.“ Mávl rukou přes pláň porostlou rákosí: „Tímhle směrem by měly být Zrcadlové hory.“

Zadívala se přes rákosí, nad nímž se vznášel bělavý opar. „Nic nevidím... Ty to tady znáš?“

„Už jsem tady jednou byl. Vzal mě sem otec, když mi bylo patnáct let.“

Zadíval se na dívku a v obličeji měl výraz, jako by se čehosi hrozně vyděsil.

„Bylo mi patnáct let,“ zopakoval. „Byl jsem tady před... pětadvaceti lety... Táhlo mi na patnáctý rok a připadal jsem si dospělý... pro Bledou paní, jak rychle ty roky utekly!“

„Mně je šestnáct let,“ šeptla. „Dneska. Mám šestnácté narozeniny.“

Muž chvíli stál, jako by se vzpamatovával z těžkého otřesu. Pak vzal koně za uzdu: „Půjdeme.“

„Přes rákosí?“ zeptala se Inge.

„Tudy bych to nezkoušel. Musíme jít kolem vody - a pak na sever. K Zrcadlovým horám.“

Vykořčili po rozhraní bažiny a oné zamokřené pláň, která mohla být okrajem jezera, nebo prostě jen slatinou. Ztratili

celé dopoledne, když se snažili najít správnou cestu - mokřina měla nepravidelný roztřepený okraj, kterému nebylo lehké se vyhnout. Muž seji celkem třikrát pokusil přejít, ale vždy se vrátil, když mu voda sahala až k pasu. Dívka se divila jeho otužilosti - ačkoli z bělavých par občas prosvítlo slunce a ukázala se modravá obloha, podzimní den byl velmi chladný. A tomuhle chlapíkovi zjevně nevadilo, že tráví den v mokřině oblečení.

Někdy po poledni se před nimi objevilo něco, co se podobalo lesu - stoupající svah porostlý stromy. Ještě než se ho vydali prozkoumat, napojil muž koně v poměrně čisté vodě mokřiny, pes se nachlemtal sám. Inge měla žízeň, ale on jí nedovolil napít se té vody, sám rovněž nepil.

Příkrý svah byl zarostlý křovisky a šlahouny ostružin. Inge musela ze sedla dolů, vzala uzdu a táhla koně vzhůru, zatímco muž jej postrkoval zezadu a pes obíhal kolem nich a stékal.

Když se jim konečně podařilo vyvléci koně na vršek svahu, byla Inge zpocená a srdce jí zběsile bušilo. Zoufale pociťovala nedostatek vody. Rozhlédla se kolem sebe a užasla. Ten pohled zřejmě překvapil i zálesáka, protože vyhrkl jen jedno jediné slovo: „Izironk!“

Tak, jak vypadal onen žalostný zbyteček lesa při Glen Karhó, vyhlížel i tento les, který se táhl na míle daleko od nich. Obrovské duby a buky, které by deset mužů neobjalo, si hájily svá vybojovaná místa. Žádné smrky, žádné břízy ani borovice nebo jedle - pod klenbou z větví už pro ně nezůstávalo dost světla. Vzdálenost mezi jednotlivými kmeny byla třicet, padesát i více kroků. Volný prostor mezi stromy vyplňovaly trsy kapradin, vysoké místy až nad hlavu. Vzhůru k větvím se pnuly girlandy divokého vína.

Uvnitř lesa byla skvělá viditelnost a Inge se zdálo, že dohlédne na míle před sebe. A všude jen ty obrovské kmeny, nízká křoviska, vysoké kapradiny a závoje divokého vína.

Tohle byl tedy Izironk, elfský les pod západními Zrcadlovými horami. Nevěřicně zavržela hlavou: „Pokoušej se ho vykácet. Ale to se jim nikdy nemůže podařit!“

„Kdo se ho pokouší vykácet?“ zeptal se muž.

„Dřevorubci z Prograssu.“

„Co je to Prograss?“

„Nová dřevařská osada, postavená v jižním cípu Izironku.“ „Co je to za nesmysl?“ zavrčel lovec. „Izironk je elfům zajištěn na věčné časy. Dokud bude růst tráva, dokud budou na obloze svítit hvězdy. Tak je to napsáno ve smlouvách.“

Už měla jeho věčného poučování dost. „Je válka a žádné dohody už neplatí!“ vykřikla. „Vždyť ty vůbec nevíš, co se tady děje! Elfové strhli Tunel a odřizli pět tisíc lidí v Biegro-logu! Odkud jsi sem přišel? Spadnul jsi z měsíce?“

Zachvěla se hrůzou nad vlastní odvahou. Vždyť je tomu muži vydána na milost a nemilost. Co když ho urazila? Nebo rozzlobila? On s ní může udělat, co bude chtít, a pak ji zabít a její tělo tady nechat na pospas vlkům!

Nezdálo se, že by si lovec vůbec všiml jejího prudkého výbuchu. „Pojď“, řekl jen a vzal koně za uzdu. Vešel do kapradinové závěje a ona ho následovala.

Po chvíli zastavil. „Odpočineme si“, rozhodl. „Natrháme si ostružiny“, ukázal na zem, pokrytou ostružinovými šlahouny. Byly obsypány temně fialovými, téměř černými plody.

Přidřepa a začala je sbírat. Během chvíličky měla plnou hrst, nasypala si plody do úst. Byly sladké i kyselé a neskutečně osvěžující. Zaháněly žízeň.

Trhali ostružiny a jedli je. Po chvíli muž promluvil: „Vzpomněl jsem si na to, když jsme stáli u vody. Bylo mi patnáct a připadal jsem si dospělý. Říkala jsi, že je ti šestnáct let. Zřejmě si taky připadáš dospělá. V tvém věku se některé dívky vdávají a někdy mají i děti. Nemyslím si, že by to bylo správné, mít děti tak brzo, ale je to tak.“

mlčky trhala ostružiny. Muž pokračoval: „Nebyl jsem v Pohraničí dva roky. Tolik se toho změnilo! Nepoznávám to tady.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho.

„Jacob Faylorg. Ještě jsem se ti nepředstavil?“

„A co tady vůbec děláš? Kam máš namířeno?“ „Myslel jsem, že zkusím přejít západní Zrcadlové hory.“

Prudce vydechla a zakuckala se. Kašlala, prskala, kyselá šťáva z ostružin se jí dostala téměř až do plic. Konečně se uklidnila.

„Jsi blázen“, řekla.

„Proč myslíš?“

„Nikdo nedokáže přejít hory.“

„Proč ne? Gordon Fee je přešel snadno. Bylo to v tom samém roce, kdy mě vzal otec sem, do Izironku.“

„Gordon Fee přešel průsmykem.“

„Já vím. Chci také přejít průsmykem.“

„Průsmyk drží zwergové!“ zabublalo v ní zoufalství. „A ti jsou na straně elfů!“

„No a? Vždyť já vím, jak to je. Chci najít elfy - požádám krále Eagerpa, aby mi vyjednal průchod přes průsmyk.“

„Zabijou tě.“

„Nezabijou. Král Eagerpe je můj přítel.“

Tohle ji zaujalo. Přítel krále Eageipa? A ještě se tím chlubí?

„Od kdy jste přátelé?“ zeptala se.

„Otec mě králi představil, když jsme tu tehdy byli.“

„A pak už jsi krále Eagerpa nikdy neviděl?“

„Ne. Už jsem se s ním nikdy nesetkal. Ale král Eagerpe nezapomíná! On si pamatuje své přátele!“

„I kdyby je neviděl dvacet pět let“, hlesla.

„I kdyby je neviděl dvacet pět let“, přisvědčil vážně.

„A proč se vlastně chceš dostat přes hory?“
„Myslím, že tam mám rodinu.“
„Myslíš?“
„Svou ženu a děti. Nejsem si jistý, jestli tam jsou, ale Gordonova země je jediným místem, kde jsem ještě nehledal.“
Nazýval to území Gordonovou zemí jako většina lidí z Pohraničí, zatímco pro ty ostatní se jmenovala Biegro-log. Kromě toho mluvil jako blázen. Choval se jako blázen. Chtěl vyhledat elfy. Chtěl přejít Zrcadlové hory. Šel za rodinou, o níž nevěděl, kde je.
Vstal. „Ta tvoje loutka,“ řekl, „odkud ji máš?“
„Tu mám po babičce.“
„Jak jsi říkala, že se jmenuje?“
„Babička? To já nevím, nepoznala jsem ji. Zemřela dřív, než jsem se narodila. Pocházela z Izironku - v Thonnierice nebyla šťastná.“
„Myslím - jak se jmenuje ta loutka?“
„Gizmi.“
„Gizmi není jméno. Je to název pro elfského čaroděje.“
Horlivě přikývla: „Mé mamince tu loutku dal její strýček. Elf z Izironku.“
Chvilí na ni upřeně hleděl a pak řekl: „Vůbec nevypadáš jako elfka. Už v sobě máš elfskou krev hodné zředěnou.“
„Umím čarovat,“ urazila se trochu.
„Umiš ještě něco jiného než ohnivou kouli?“
„Neee...“
„Ohňová kouzla nejsou elfská. Vymysleli je lidští čarodějové. ...“ Tím to pro něj bylo odbyté.
„Pojď, potáhnem dál.“
Cesta lesem byla snadná. Mezi kmeny stromů, kapradím, divokým vínem a nízkými křovisky zůstávaly ještě pásy a plochy, pokryté závěsemi ložského listí, kde nerostlo nic. Stačilo se držet holých míst, vyhýbat se osamělým skaliskům, roklím a vývratům a směřovat stále k severu. Určit severní směr tomuto muži, který se jmenoval Jacob Faylorg, nečinilo žádné potíže.

KOŘISTNÍCI

1.

Putovali dlouho a den se zdál nekonečný. Inge byla k smrti unavená, z nedostatku vody ji hrozně rozbolela hlava. Pod klenbou stromů se začalo černat a dívka by si byla nejraději odpočinula, věděla však, že musí jít, dokud nenajdou pitnou vodu, protože jinak by strávili bez vody další dlouhou noc.

Seděla na koníkově hřbetu, shrbená a utrápená, pod stromy se snášela noc. Kdesi za girlandami divokého vína zaštěkal Sirotek.

„Pes našel vodu!“ vytrhl ji z apatie Faylorgův hlas. Muž vzal koně za uzdu a vedl ho do míst, kde se barva porostu zdála temnější, sytější a odkud se po chvíli vyřítíl urosaný, zmáčený Sirotek.

Pak stáli nad strůžkou rychle tekoucí vody, potůčkem vinoucím se napříč pralesem. Faylorg napojil koně, ale nedovolil dívce, aby se napila.

„Tady ne,“ řekl. „Napijeme se támhle - les končí, nevidíš? Tam bude voda čistší.“ Opravdu, ve směru, odkud potůček přitékal, se houstnoucí šero rozpíjelo do světlejších odstínů. Šli tím směrem a Inge si všimla, že les začíná houstnout - místo mohutných dubů a buků teď kolem rostly borovice, břízy, smrky. Pak porost skončil a Inge se až zajíkla. Za lesem se rozkládala chudá kamenitá pláň pokrytá dlouhou žlutou trávou a za ní, sotva pár mil od lesa, se až k nebi zdvihaly štíty Zrcadlových hor.

Jacob Faylorg vedl koně proti proudu potůčku, až našel místo, které se mu zamlouvalo. Nechal Inge, aby se napila do sytosti, napil se sám a naplnil vak i láhev. Dívka se zadívala na lákavou vodní tůňku. Ta voda, která byla chladná, až z ní trnuly zuby, se jevila i velmi čistá. Zatoužila se umýt, smýt povlak bahna z močálu, který jí ještě ulpíval na kůži.

Vyprat si sukni a blůzu a obléci se jako člověk.

„Zůstaneme tu na noc?“ zeptala se Faylorga. „Chtěla bych se umýt...“

Muž ji neposlouchal. Celý se najednou jakoby nahrbil a zo-stražitěl, díval se pozorně k masivu Zrcadlových hor.
„Kouř,“ řekl tiše, jako by ho někdo mohl zaslechnout. Ale Inge, ať si namáhala oči sebevíc, nezahledla nic.

„Sirotku,“ zavolal na psa tlumeně. Dal mu polohlasem jakési pokyny: „Gyalych esk qyrah krow...“

Pes pozorně naslouchal, pak sklopil oči a rozběhl se k horám. Muž se obrátil ke koníkovi, z pouzdra vyňal luk a napjal na něj tětívu. Pak zalovil v hlubších vrstvách zavazadel a vytáhl dlouhý tesák v pochvě zdobené třepením. Podkasal si na zádech koženou loveckou košili a tesák zasunul za opasek. Pak se vyškrábal do sedla koníka.

„Půjdeš pěšky,“ sykl na dívku.

„Co se děje?“ zeptala se vyděšená jeho přípravami.

„Někdo tam je. Musíme zjistit, co jsou zač. I když se jim budeme chtít vyhnout, musíme o nich vědět co nejvíc.“ „Jsou to elfové?“

„Ne. Ti nerozdělávají oheň.“

„Dřevorubci?“

Podíval se na ni posupně: „Dřevorubci v horách? Pokud jsem si všiml, dřevaři bývají většinou tam, kde jsou nějaké stromy k porážení.“

„Zwergové,“ vydechla. „Trpaslíci!“

„To brzo zjistíme.“

Předklonil se v sedle, téměř si lehl do hřivky, takže měl hlavu níž než stříhající koníkovy uši. Bez dechu se vlekla v jeho stopě. Polehlá tráva byla dlouhá, ale ne dost vysoká, aby dívku skryla, sahala Inge sotva k pasu. Muž vedl koně klikatě přes pláň tak, aby je při pohledu od hor vždy alespoň na chvíli zakrýval bludný balvan nebo skalnatý útes. Využíval mělké erozní rýhy. Terén se ve vlnách zdvíhal vzhůru k horám.

Polehlou travou k nim přiskákal Sirotek. Zvrátil uši, rozevřel mordu a frázované vrčel.

„Co říká?“ neudržela se Inge.

Faylorg se k ní otočil: „Nerozumím mu. Lidé. Elfové. Jedni i druzí...“ Pak s nadějí v hlase vyhrkl: „Lidé a elfové! Třeba jsou to ti, které hledám!“

Šli dál přes pláň. Jejich trasu znovu překřížil potok. Snad ten, který je vyvedl z lesa, snad jiný. Sirotek chvíli rejdl po obou březích a pak krátce štkl. Našel cestu.

Vyšlapaná pěšina vedla od potůčku k horám. Bylo zřejmé, že sem kdosi chodí pro vodu a že místo, kam ji nosí, nebude daleko. Pak konečně i Inge zahlédla řídký obláček kouře, stoupající na pozadí Zrcadlových hor. Chvíli ho sledovala a pak náhle poznala, že před zdánlivě jednolitou stěnou je předsazen skalní útes. „Teď dá věj pozor,“ řekl Faylorg. „Pokud ti dám znamení, upaluj k lesu. Utíkej, neohlížej se. Sirotek té pak najde.“

„Proč?“ zajíkla se dívka. „Hrozí nám něco?“

„Copak já vím?“ zavřel Faylorg. „Takovým holčičkám, jako jsi ty, toho hrozí spousta.“

Věděla, že má pravdu. „Neměla bych se radši schovat?“ zeptala se ho. „Nechat tě, abys zjistil co a jak?“

Chvíli přemýšlel. „Ne,“ řekl pak. „Chci tě mít na očích, dokud to půjde. Třeba tam budou dobří lidé“ vyslovil se zvláštním přízvukem.

„Dobří lidé,“ hlesla a pak už viděla, kam je vyšlapaná pěšina zavedla.

Byla to dobrá skrýš. Kdysi tudy zřejmě tekla bystřina z hor a vyryla do skály hluboké a široké koryto. Pěšina mířila do skalní úžlabiny skryté mezi skalisky. Průchod do úžlabiny byl široký sotva pět kroků a zatarasený bránou ze zahroce-ných smrkových tyček. Brána pochopitelně nevisela na pantech. Smrkové tyčky někdo houžvemi přivázal na dvě příčná břevna, konce břevnen byly zřejmě obvykle uklíněny ve skalních kapsách. Jenže dnes tu bránu zapomněli zavřít. Opřená o jednu skalní zárubeň pololežela s hroty napraženými ven z úžlabiny. Jacob Faylorg jen lehce kývl nahoru - Inge zahlédla, že velké kameny, naskládané na obou útesech při vstupu do úžlabiny, vlastně tvoří jakési cimbuří přírodních strážních věží.

Mezera mezi zátarasem a skalní stěnou byla dost široká, aby se jí protáhl kůň s jezdcem. Faylorg pobídl koně a ten vešel do úžlabiny. Inge se prosmýkla za nimi.

Po pár krocích se úžlabina rozšířila do širokého údolí. Mělo tvar nálevky s úzkým hrdlem právě v tom místě, kudy Faylorg a Inge přicházeli. Jeho stěny, víceméně kolmo nalepené na sráz Zrcadlových hor, se strmě rozevíraly do stran. Vzadu, už ve stěně hor, bylo vidět temné otvory. V popředí, asi sto metrů od brány, stály čtyři chatrče, z jejichž střešních otvorů stoupaly pramínky kouře. Mezi chatrčemi přecházelo několik lidí, takhle z dálky se zdálo, že jsou to většinou ženy a děti. Faylorg pobídl koníka k nim.

V okamžiku, kdy Faylorga zahlédli, nastal mezi lidmi prudký pohyb. Zahemžili se, zmizeli v chatrčích nebo za nimi. Z jedné chýše vzápětí vyrazil rozcuchaný vousatý chlapík ve špinavých šatech z hrubého plátna.

„Grochu!“ rozervál se. „Cožpak jsi tam usnul?“

Inge se pootočila. Nahoře na útesu při vstupu do údolí zahlédla pohyb. Vztyčil se tam divoce vyhlížející zakrslík, k rameni založil sochu samostřilu.

„Ani se nehněte!“ zařval ten první. „Groch vás má na mušce.“

Inge se podívala po tom prvním a vzápětí stáhla očima zase nahoru ke Grochovi. Così se tam dělo. Štíhlé psí tělo vyskákalo po stupních vysekaných do skály, postavilo se na zadní a opřelo se muži se samostřilem předními tlapami o prsa. Groch zaječel, ustoupil až k okraji srázu a samostřil, malá temná šmouha, spadl kamsi do úžlabiny. Sirotek se spustil na všechny čtyři a výhruzně zaštěkal.

Chlapík u chatrčí si uvědomil, že vyběhl ven beze zbraně, pootočil se na patě, aby utíkal zpátky k chatrčím. Než se ale stačil rozběhnout, zabodl se mu před nohy šíp.

Dlouhý šíp z Faylorgova luku.

Muž se zastavil, ale kuráž ho neopouštěla.

„Kdo kurva jste?“ zakřičel k Faylorgovi.

Faylorg sklopil luk a naklonil se v sedle. „Zabloudili jsme v lese,“ řekl a znělo to celkem přátelsky. „Jsem Jacob Faylorg z Chawyny. Tohle je Inge Hargenn. Chtěli bychom od vás koupit nějaké jídlo... a zeptat se vás, kde to vlastně jsme.“

„Uhhh!“ vyfoukl muž. „Tak ty jsi z Chawyny? To jsem si oddechl. Myslel jsem, že jste elfové... Do hajzlu - ty jsi oblečený jako elfa máš elfskýho čokla. Jak jsme mohli vědět, že jsi z Chawyny?“

„Jsem Jacob Faylorg z Chawyny,“ zopakoval Faylorg, snad to mělo muže uklidnit.

„Já jsem Jorge,“ zahučel muž.

Od chatrčí se oddělila dlouhovlasá postavička v kartounových ženských šatech.

„Inge,“ řekl Faylorg, „mohla bys mi dojít pro ten šíp? Myslím, že ho budeme ještě potřebovat.“

„Jistě,“ loupla po něm očima. Došla až k místu, kde postával Jorge a shýbla se pro zabodnutý šíp. Nad sebou uslyšela zasyknutí, jak vousáč údivem zalapal po dechu.

„Ale vždyť je to slečinka!“ vykřikl. „A jaká hezoučká!“ provedl několik rychlých pohybů, byly tak hbité, že si ani nestačila uvědomit, že by se měla bránit. Předně ji chytil za rameno a obrátil k sobě. Pravičkou ji sevřel pod čelistí, aby si přizvedl její tvář k sobě. Dále mela pocit, že jí levačkou sáhl na prsa. Poodskočila, rozzuřená tím dotekem.

„Ahhh!“ rozesmál se muž a už se na ni nepokusil položit ruku. „Kot'átko se nechce nechat pohladit! To je tvoje žena,

Jacobe Faylorgu?“

„Do toho ti nic není,“ křikl Faylorg.

„Spíš s ní? Je opravdu tak sladká, jak vypadá?“

„Nech ji být, Jorge!“ vmísil se do hovoru někdo další.

Inge se ohlédla a její zrak se střetl s pohledem černých očí ve špičaté tváři. Tlumeně vykřikla, na něco takového vůbec nebyla připravena. Ta žena v kartounových šatech vůbec nebyla žena, ale elfka. „Nech ji být, Jorge,“ zopakovala elfka. Usmívala se a při úsměvu odhalila řádku špičatých zoubků.

Jako by byla celá špičatá. Hubený obličej s vysedlými lícními kostmi a se zahrocenou bradou, velké temné oči lesního zvířete obklopené nazlátlými bělmy. Cop, obtočený kolem hlavy, odhaloval dlouhé špičaté uši. Špičatá ramínka pod hrubou látkou šatů, dlouhé špičaté prsty. Elfčiny šaty snad byly kdysi modře, červeně a šedě pruhované, ale látka praním vybledla do neurčitých šmouh.

„Kyén ar es?“ zakřikl Faylorg.

„Urk yáchh werrgo!“ zasmála se elfka.

„Mluv lidskou řečí, ty zvíře!“ rozkřikl se na ni Jorge. „Hej, Jacobe Faylorgu! Nech si tu svou elfskou hatmatilku, nebo si začnu myslet, že jsi opravdu elf! A budu s tebou jako s elfem zacházet! Podívej!“ mávl k temným otvorům na úpatí Zrcadlových hor. Inge se zazdalo, že tam zahlédla několik postavíček, na tuto vzdálenost droboučkových jako mravenci.

„Chlapi už vylezli z šachty,“ zajčel Jorge. „Je nás dost, abysme si s tebou poradili! Takže se koukej chovat jako host!“

„Ptal jsem se jen, kdo je,“ řekl omluvně Faylorg. Inge si právě s hrůzou uvědomila, že Faylorg ty lidi snad může na chvíli zastrašit. Rozhodně je však nedokáže postřílet lukem jako králíky, protože není dost bezohledný, jeho svědomí mu to nedovolí.

V této chvíli ohrožoval Jorgeho lukem a pes držel Grocha u okraje skály, ale Inge si byla jistá, že ti chlapi u té temné díry už vědí o co jde, přijdou sem, vyzbrojí se jinými samostřily a budou se dobře krýt. Bez váhání zabijí Faylorga i psa. Přejel ji mráz po zádech. A co udělají s ní? Vzpomněla si na vousáčův neurvalý pohyb, s nímž jí před okamžikem sáhl na prsa. „Ptal se tě, kdo ses,“ křikl muž na elfku. „Tak mu odpověz!“

„Jsem Gwechlyn!“ zavolala a znovu se zasmála. „Jsem manželka tady toho člověka,“ rýpla palcem do Jorgeho. „Jsem manželka každého, kdo má zrovna chuť!“

Jorge zašvidral po otvorech do skály. „Ještě máš čas odejít, Jacobe Faylorgu,“ křikl. „Chlapi jsou daleko. Ale až přijdou, nevím, jestli se udrží při pohledu na tohle poupátko,“ vrhl se znovu po Inge. Tentokrát byla připravená a prosmýkla se mu pod nataženou rukou. Se šípem v pěsti pelášila zpátky ke koni. Chytla se círu vlčího sedla, který býval zadní vlčí nohou.

„Nemusíš mi vyhrožovat, nebojím se vás,“ vykřikl Faylorg. „Vy nejste žádní lupiči.“

„Nejsme lupiči,“ potřásl vlasatou hlavou Jorge. „Možná - možná jsme na to šli od začátku špatně, Jacobe Faylorgu z Chawyny. Přišel jsi, protože potřebuješ pomoc. Zaskočil jsi nás, ale ne svou vinou. To Groch zachrápal na hlídce! Zma-luju mu hřbet, že ho bude mít celý modrý!“

Inge se mimoděk podívala po Grochovi. I na tu vzdálenost poznala, že s ním něco není v pořádku. Měl sice tělo člověka, ale v ploché tváři mu ze spodního pysku vykukovaly drobné špičky spodních špičáků.

Co je to za zrůdu?

„Prodáte nám trochu jídla?“ zkusil to znovu Faylorg.

„A co nám můžeš nabídnout?“ vykřikl Jorge. „Nepotřebujeme peníze. Jídlo má pro nás cenu života.“

„Jasně, co nám můžeš nabídnout?“ zapitvořila se po něm elfka, sáhla do kapsy sukně a vyhodila do vzduchu jakýsi blýskavý předmět. Muž se po ní ohnal, ona se mu pokusila vyhnout, ale on ji chytil za rameno a udeřil pěstí do zad. Zapotácela se, ale nepadla. Po straně se na Faylorga zašklí-bila.

Inge zatahala Faylorga za třepení na kožené nohavici: „Už musíme jít! Ti chlapi jsou blízko!“

Jorge se znovu otočil o Faylorgovi. „Dám ti dobrou radu, Jacobe Faylorgu z Chawyny. Jdi na východ, směrem k vodopádům. Vede tam stará zwergská cesta až do Rudenrogu. Ještě před soumrakem dojdeš k opuštěné dřevařské osadě. Tam můžeš přespát v suchu.“

Za jeho zády elfka zvedla obě ruce, třepala jimi a zároveň prudce vrtěla hlavou. Inge si nedokázala toto její gesto nijak vysvětlit, jen pochopila, že je Gwechlyn před čímsi varuje.

„Musíme jít,“ znovu zatahala Faylorga za třásně. Muži z úbočí Zrcadlových hor už nebyli vidět, chatrče je zakryly. Inge měla strašný strach, že už se vyzbrojili a teď se rozmísť-ují v záloze. Za chvíli vzduchem zasviští šípky ze samostřilů!

Faylorg se předklonil v sedle a vzal dívce ze zpoceně pěsti šíp.

„Gwechlyn!“ zakřičel, „pojd' s námi! Dostanu tě ven!“

Elfka si přitiskla volné šaty k tělu a Inge teprve teď rozeznala její vystouplé břicho.

Elfka byla těhotná!

„Vypadám snad, že bych mohla tančit na paloucích?“ zařičela divokým smíchem. „Že bych mohla štvát jelena v závějích? Rychle odejdi, Jacobe Faylorgu z Chawyny, protože už máš velice málo času!“

Jorge se k ní otočil a vrazil jí facku: „Drž hubu, ty špinavá elfice!“

Elfce obloukem vystříkla z nosu krev.

„Inge, utíkej!“ zavyl ze sedla Faylorg. Obrátila se na patě a běžela ven z údolí. Když probíhala kamennou branou, vzhledla vzhůru - Groch tam stále stál na krajíčku srázu, patnáct stop nad zemí. Odolala pokušení zdvihnout ze země odhozený samostřil, běžela dál.

Faylorg se nezdržoval obracením koně. Pobídl jej a kůň couval. Pohled na couvajícího koně na okamžik vyvedl z míry

vousaté chlapíky, kteří vyběhli zpoza domů s luky, oštěpy a bojovými sekerami v pěstích.

Před kamennými zárubněmi koně otočil a pobídl ho do cvalu. Prolétl pootevřeným zátarasem, dohnal Inge, naklonil se ze sedla a chytil ji v pase. V plné jízdě ji zdvihl a přehodil napříč přes koňský hřbet. Černá šmouha, Sirotek, je předběhla a vítězně zaštěkala.

2.

Zdalo se, že den nikdy neskončí. Ráno hledali cestu ven z bažin, odpoledne putovali lesem, pak navštívili ty divné lidi a stále ještě nebyl konec. Unavené slunce se sklánělo kdesi na jihozápadě k obzoru a na druhé straně vycházel nad Zrcadlovými horami dorůstající měsíc.

Inge se vezla v sedle, Faylorg vedl koně za uzdu. Mlčel a zdál se být nasupený. Sirotek pobíhal kdesi vepředu. Cesta, po níž šli, nebyla ničím jiným než šmouhou ve stepi, řídce vyznačovanou kamennými patníky. Patníky vypadaly staře, podobaly se shrbeným staříkům a pokrýval je mech.

„To nebyli dobří lidé,“ prolomila Inge mlčení.

„Ne, to nebyli,“ přitakal Jacob.

„Ten Groch vůbec nevypadal jako člověk.“

„Má v sobě zřejmě špetku orčí krve.“

„Orčí krve? Cožpak je to možné?“

„Jo. Je to možné.“

„A co vůbec byli zač?“ „Horníci. Zřejmě přišli po zwergské cestě a tam v horách našli starý důl. Těží tam nějaké... drahokamy. Ta elfka, Gwech-lyn, nám jeden ukázala, nevšimla sis?“

„V Zrcadlových horách jsou drahokamy?“ podivila se Inge. „Myslela jsem, že tam zwergové těží železnou rudu.“

„Zřejmě je tam všechno. Cokoliv, co jen se dá z hor vytěžit. Železná ruda, cín, černý kámen, který hoří. Drahokamy.“

„Zlato a stříbro,“ napověděla Inge.

„Možná.“

„Budou nás ti horníci pronásledovat?“

„Ne. Budou se bát psa. Vědí, že ve tmě na psa nikdy nemůžou vyžrát. On je vycítí dřív, než se k nám přiblíží na míli.“

„A kam teď jdeme?“

„Tahle cesta,“ ukázal Faylorg, „vede do Rudenrogu. Zřejmě po ní budeme muset jít až tam.“

„Proč?“

„Pokud z ní sejdeme, budeme bloudit. Kolem Lodusu neprojdeme - dostali bychom se do strží pod vodopády, dál po proudu je zase luzní les. Ten je mnohem neprostopnější než Izironk,“

„Chtěl jsi přece v Izironku vyhledat elfy,“ připomněla mu.

„Sám nevím, co chci. Nejdřív se vyspím v suchu a pod střechem. Zítra se rozhodnu... Podívej - vidíš támhle tu šmouhu na východě?“

Namáhala oči a zazdalo se jí, že v zeleni lesů opravdu zahlédla nějaký ostrý hrot.

„Pevnost Rudenrog,“ vysvětlil jí.

„Ale ten je přece daleko,“ vyhrkla.

„Padesát mil,“ připustil, „možná víc. Padesát mil vzdušnou čarou. Kdybychom byli vlaštovky, dostali bychom se tam do půlnoci. Podívej - támhle ta sytá čára, to je Lodus. Olše kolem Lodusu.“

„A kde je Glen Karhó?“ napadlo ji. „Někde na jihu, ne?“ zadívala se tím směrem.

„To je odsud vzdálené téměř sto mil. Dva dny jsme od něho šli stále na sever,“ zabručel.

Slunce odmítalo zapadnout. Stálo nad obzorem, jako by ho tam někdo přibil hřebíkem.

„Kdybychom po téhle cestě šli opačným směrem,“ nadhodil Faylorg, „zřejmě bychom došli až k průsmyku. Třeba bych zwergy ukecal, aby mě pustili přes hory.“

„Ne,“ vysvětlil po chvíli sám sobě. „Nedošli bychom nikam. Slyšel jsem, že dál je stezka chráněna utajovač! magií. Ztratili bychom ji v sutí na úbočí.“

Podíval se po Inge: „Co všechno tě učili v té čarodějnické škole?“

„Nebyla to čarodějnická škola. Probírali jsme aritmetiku, krasopis, historii a geografii, etiketu... magie byla nepovinná, volitelná. Většina dívek si raději vybrala vyšívání.“

„Ptal jsem se, co všechno tě naučili.“

„Jenom ta nejjednodušší kouzla. Ohnivou kouli a... vyhledávání pramenů virgulí... jenže to mi nikdy nešlo dobře.“

„Rozkrývat utajovač! magii nedokážeš?“

„Ne. Asi ne.“

„Hmrm... Ale pes by to mohl dokázat! Má na magii vytrénovaný čuch! Promyslí to a zítra se třeba vrátíme po stezce do hor...“

„A co já?“ špitla Inge.

„Nevím...“

Ze svahů Zrcadlových hor stékaly stružky, sbíhaly se, splétaly a mohutněly. Když už měly dostatečnou sílu, aby něco zmohly se skalním podložím, začaly je vymílat. V průběhu uplynulých tisíciletí tak vymlely hlubokou rýhu, která se před Faylorgem a Inge rozevřela v kamenité pláni.

Bylo zřejmé, že dnes už rýhu nepřejdou - měla strmé srázy plné balvanů a výmolů, na jejím dně se převalovala tma nastávající noci. Rýha se táhla šikmo od Zrcadlových hor na jihovýchod, směrem k temné čáře, kterou Faylorg před chvílí označil jako hlavní koryto Lodusu. Než tam dospěla, ztratila se v barevných korunách lesa Izironk.

„Támhle je osada, o níž mluvil Jorge,“ ukázal Faylorg.

Inge napínala oči, ale nezahlédla nic.

Faylorg obrátil koně do místa, které označil. Jalc putovali po pláni, zdálo se dívce, že před stromy přece jenom rozeznává nějaké stavby. Jenže slunce se konečně odtrhla od obzoru a spadlo dolů. Krajinu přikryl soumrak, takže Inge, ačkoliv už byli téměř na místě, neviděla nic.

A pak se z houstnoucí tmy vyloupil srub.

Neměl okenice, uzoučká okna byla snad kdysi zakryta kůžemi, ale vítr už je strhal. Z čelní stěny žlutě světélkovaly barevné skvrny, jako by tam tančily světlušky. Jenže kde teď byl konec světluškám? Léto dávno skončilo a z pláně vál chladný vítr.

„Co to tam je?“ vyjevil se Faylorg.

Došli k světélkujícím skvrnkám, ukázalo se, že jsou jakýmsi způsobem připevněny na srubovou stěnu.

„Je to nápis,“ řekla Inge.

„Nápis?“ zauvažoval Faylorg. „Možná to kdysi byl nápis, možná máš pravdu. Ale už ho nedokážu přečíst.“

Anebo vůbec číst neumíš, napadlo Inge.

„Já vím, co je tam napsáno,“ řekla unaveně. „Stojí tam: Chcete válku? Tady je!“

„Co to znamená?“ „To je nápis, který psali elfové. Psali to na steny všech osad, které loni v létě napadli.“

„Aha/Kdosi tady vyplýval dobrou magii na nápis v naprosto opuštěném, zapomenutém místě.“

Rychle prošli tím, čemu Jorge říkal „osada“. Možná to mohla být i osada, pokud by osadu dokázal vytvořit jeden jediný srub. Kromě něho tu už bylo jen pár zchátralých přístřešků a tři hromady klád, které od loňského roku stačily prorůst trávou a vysokými kopřivami.

Pod srubem se svažoval do tmy povlovný svah a na jeho konci se zaleskla voda. Faylorg se shýbl, sebral kámen a hodil ho tam, ozvalo se žbluňknutí. Sešli dolů, aby se podívali, co tam je. Vítr čeřil rovnou hladinu malé nádrže.

„Co to je?“ zeptala se Inge. Přidřepla a sáhla do vody. „Ta voda je teplá,“ podivila se.

„Není teplá, to se ti jen tak zdá,“ vysvětlil jí Faylorg. „Ta voda je prostě jen teplejší než vzduch, je prohrátá sluncem. Dřevaři si tady postavili plavební nádrž. Nashromáždili vodu z nějakého pramene nebo potůčku.“

„Na co potřebovali takovou nádrž?“

„Co myslíš, že by dělali s těma kládama? Potřebovali je nějak dopravit do Glen Karhó, ne? Postavili nádrž a od ní vykopali otevřený kanál, stačí úplně mělký. Když chtěli plavit klády, navalili je do kanálu a z nádrže pustili vodu. Tak klády dopravili do potoka, který je někde dole pod námi. Potokem klády splavili do Lodusu a tam už mohli postavit vor. Ukážu ti to.“

Faylorg vtáhl z vnitřní kapsy lovecké blůzy krabičku s kře-sadlem, chvíli křesal, až zapálil troud. Od něho zažehl proužek březové kůry. Rozhořela se jasným plamenem. „Tady je plavební kanál,“ naklonil se přes sypanou hráz a natáhl ruku se světlem.

„Ahhh!“ vyjekla Inge zděšením. V mihotavém plaménku zahlédla kanál, o kterém mluvil Faylorg. Byl zarostlý uschlými kopřivami, zurčela jím voda, která prosakovala hrázi. A v kopřivách, omývány čistou vodou, ležely rozházeny vybělené kosti.

Faylorg sebou trhl a světlo téměř zhaslo. „Au!“ hlesl, když mu plamen popelil prsty. Hodil hořící kůru na zem a přidal k ní jinou, proužek březové kůry měl po kapsách lovecké košile vždycky dost. Poohlédl se po nějakých suchých větvičkách a v několika okamžicích plápolal na hrázi malý ohýnek. Faylorg, jak se zdálo, měl zvláštní talent rozdělat oheň téměř vmžiku.

Rozhlédl se a o kus dál našel hromadu osekáných větví, prorostlou trávou. Vybral z ní pár suchých smrkových skolků, položil je do ohně a čekal, až se rozhoří.

To vše samozřejmě trvalo mnohem déle, než by si Inge přála. Měla strach ze tmy. Přišla k ohni tak blízko, zejí téměř začaly doutnat vysoké kožené boty. Faylorg konečně zvedl jednu z hořících větví a znovu se naklonil z hráze.

Nějaký muž, zřejmě dřevorubec, se snažil uprchnout plavebním kanálem, ale dřív, než stačil skočit za ochranu hráze, zasáhl ho do zad šíp a srazil dolů. Tak tu zřejmě ležel už od loňského léta. Plátěné kalhoty z valné většiny zteřely, ale vesta z psí kůže dosud neshnila. Na lebce zůstávaly přilepené rezavé vlasy a vousy. Faylorg skočil pod hráze a zalovil mezi rozházenými žebry. Vytáhl dlouhý šíp s křemenným hrotem. Prohlédl si ho - jelení šlachy stále pevně přidržovala hrot k šípku, ale opeření už shnilo a zbyl z něho jen opelichaný rozpůlený brk.

„Tohle je elfský šíp,“ pokývl. Vyškrábal se na hráze a vzal Inge za rameno. „Mrtví nekoušou. Pojd', musíme si připravit nocleh.“ Vytáhl z ohně jinou hořící větev a šel po svahu vzhůru ke srubu. Inge ho následovala.

Mihotavý plamen ozářil prostor uprostřed stěn z klád. V koutech byla k vidění lůžka ze slámy, podobná pelechům, na stěnách na dřevěných kolících visely nějaké hadry a dřevorubecké pily. Sekery zaseknuté do stěn. Jeden kout srubu byl vymazán jilem a někdo u něho zbudoval polokrb z nasucho vyskládaných kamenů. Faylorg tam položil hořící větev a přihrnul na ni nadrobno nasekané větévky, která tu kdysi kdosi připravil. Plameny vysoko vyšlehly.

„Konečně se vyspíme jako lidi,“ pokýval hlavou. „Vyženu támhle z toho sena myši a připravím pro nás spaní.“

„Ta elfka...“ vzpomněla si Inge.

„Gwechlyn? Co je s ní?“

„Myslím, že se nás pokoušela varovat. Možná bychom tu neměli zůstat.“

„Jistě, chtěla nás varovat. Ale ne před tímhle místem. Naznačovala nám, že máme tam odtud vypadnout, dokud ještě můžeme.“

„Hmmm...“

Zadívala se úzkým oknem ven. Měsíc vystoupal na nebeskou bář a zalil krajinu chladným světlem. Dole pod svahem, na břehu nádrže, tančily plameny zapomenutého ohně. Pomyslela na teplou vodu v nádrži.

„Vykoupu se,“ řekla.

„Cože?“

„Jsem pořád ještě celá od bahna. Chtěla bych se umýt.“

„Myslel jsem, že se bojíš těch kostí.“

„Mrtví nekoušou, sám jsi to říkal.“ „Tak se umyj - já to pak možná zkusím taky. Do nádrže nelez. Kdoví, co je tam naházené, mohla by ses napíchnout na větev.“

Došla zpátky pod svah. Z hromady prorostlé trávou vytahala pár dalších suchých větví a naházela je do plamenů, které před chvílí rozdělal Faylorg. Chvilku tam stála, aby se prohrála.

Horko ji zalilo od hlavy až k patě. Stouplo jí do hlavy. Nohy ji podklesly a před očima se jí roztančila barevná kola. Byla by padla do plamenů, v poslední chvíli udělala úrok stranou. Klesla na kolena.

„Do hajzlu,“ zasykla. „Co se to děje?“

Mimoděk sáhla do vnitřní kapsy medvědí vesty a vytáhla loutku. Figurku skřítky, kterému říkala Gizmí.

„Jsi unavená,“ řekl někdo. „Máš toho dost.“

Šibalská tvář figurky se jí zavlínila před očima. Zazdalo se jí, že na ni mrkla.

„Nechod' tak blízko k ohni,“ řekla figurka. „Mohla bys omdlít a padnout do plamenů.“

„Bavím se s loutkou?“ vyjekla. Něco rozhodně nebylo správně. Před chvílí se cítila úplně v pořádku a pak - ano, možná opravdu téměř omdlela. Zdálo se jí ale, že slabost mizí.

„Gizmí?“ řekla potichu. „Ty mluvíš?“

„Měla by ses vykoupat,“ zaševelila loutka. „Kdo ví, kdy zas budeš mít příležitost. A voda je teplá...“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Inge. „Počkám, až oheň pohasne. Srub má okno sem k nádrži - Faylorg se bude dívat, jak jsem svlečená.“

„Faylorgovi na tom nezáleží,“ řekl hlas. „Nevšimá si, jestli jsi nahá nebo oblečená.“ „Všichni chlapi jsou stejní. Chtějí jen jedno - jako Detlef, nebo ten hnusák Jorge dnes odpoledne.“

„Chlapi nejsou stejní. Vzpomeň na Dona Grubera. Položil za tebe život.“

„Já vím,“ hlesla Inge.

„Ale on to neudělal kvůli tobě. Byl voják. Dostal rozkaz tě chránit a plnil ho. Splnit rozkaz pro něho bylo větší cti. Považoval čest za něco důležitějšího než svůj život.“

„Ahhh!“ vyjekla Inge. Ať to mluvil kdo chtěl, promlouval příliš moudře. Nechápala, co jí chce vlastně říct. Ten komplikovaný způsob vyjadřování byl stejně děsivý jako skutečnost, že loutka (nebo někdo skrytý) na ni mluví. Že ví do nejmenších detailů všechno o jejím životě.

„Faylorga se neboj,“ řekl ještě ten hlas. „Neublíží ti. Pro něj jsi ještě dítě. Sám ti to řekl - nevzpomínáš?“

Roztřásl ji chlad. Plameny pohasínaly, hráz i temná vodní hladina se znovu nořily do studených měsíčních stínů.

Zvolna se probírala z tranzu. Byla to skutečnost - nebo se jí to zdálo? Přišel ze tmy opravdu někdo přemoudřejší a začal ji poučovat?

Mechanicky se svlékla a vešla do vody. Ponořila se po pás, pak přidřepla a voda ji zalila až ke krku. Zuby jí drkotaly. Snad všechny svaly v těle se jí roztřáslly. Rukama si rychle přejížděla po kůži, aby smyla škraloup předvěřejšího bahna.

Na hrázi zadusaly rychlé kroky.

„Inge?“ Faylorgův hlas.

Bála se ozvat.

„Inge-kde jsi?“

„Tady,“ pípla z vodní nádrže. Byla jí hrozná zima, ale styděla se vylézt.

„Pojď rychle ven - něco není v pořádku.“ Došplouchala k hrázi a vylezla na ni. Byla odhodlána co nejrychleji skočit do košile a kalhot, ale Faylorg byl ještě rychlejší - přehodil jí přes ramena přikrývku. „Oblečeš se, až oschneš.“

Bosýma nohama podupávala na hrázi, jektala zuby, halila se do přikrývky. „Cco se - co se stalo?“

„Pes je úplně bez sebe. Něco ho vyděsilo.“

Strach - ten hrozný strach, který ji opustil včera zhruba touhle dobou, se k ní zase vrátil. Důvěrně ji vzal pod paži a choval se jako starý přítel.

S dekou, přehozenou přes záda, se nasoukala do kalhot; obula si boty. Pak přes sebe rychle přehodila košili a vestu z medvěda. Jako poslední věc na hrázi nahmatala dřevěnou loutku. Chvilíčku rozmýšlela, zda ji nemá hodit dolů k bílým kostem, ale pak ji znovu zasunula do vnitřní kapsy. Ta loutka přece nemohla mluvit. Bylo v tom něco jiného.

Ze trny se ozvalo zakňučení, po svahu k nim doťapkal Sirotek. Faylorg se shýbl a podrbl ho za ušima.

„Zdá se, že už je to pryč,“ poznamenal.

„A co se vůbec stalo?“ zeptala se Inge.

„Nevím. Mám pocit, že Sirotek zachytil silný výboj magie. Já to nepoznám, ale on je na magii hodně citlivý... Myslím, že můžeme jít spát.“

Vystoupali po svahu zpátky ke srubu. „Přespíme támhle pod tou kůlnou,“ řekl Faylorg. Měsícem postříbřenou tmou mávl k přístřešku opodál.

„Chtěl jsi spát ve srubu,“ připomněla mu Inge.

„Už nechci. Připadá mi jako past.“

Zabalili se do přikrývek, opřeli se o hromadu klád a zavřeli oči. Kousek od nich podupával kůň, z něhož Faylorg sundal všechny ty balíčky a vaky, ale postroj a sedlo mu nechal. Sirotek se stočil Inge k boku - byl pro ni jediným kouskem tepla v téhle chladné noci. Usínali.

3.

Probudil ji pohyb. Otevřela oči a uviděla černobílou krajinu. Měsíc stál v nadhlavníku a jeho světlo bylo tak silné, že by si při něm mohla číst.

Sirotek přešlapoval tři kroky před ní, nohy napjaté, uši nastražené. O kus dál se Faylorg snažil přivázat všechny ty balíčky zpátky na koňský postroj.

„To už je ráno?“ vyjekla.

„Sst!“ sykl Jacob. „Je půlnoc!“

Přestal balit a chytil do ruky luk. I v tomhle slabém světle Inge rozeznala, že na něj napjal tětivu. A napjatá tětiva, jak už pochopila, znamenala potíže.

Z místa, kde se uložili na noc, dobře viděli na temnou stěnu srubu, byla od nich vzdálena asi třicet kroků. Nádrž, na jejíž hladině plul odraz měsíce, měli pod sebou jako na dlani. Na obou těch místech se naráz odehrály divné věci.

Před srubovou stěnu vystoupila mléčně bílá postava s hubenými údy a rozježenou hřívou bílých vlasů. Udělala obřadné gesto a zvedla do výše jakýsi nástroj podobný loutně. Hrábla do strun a vyloudila z nich hlasitý kvílivý zvuk.

Dole u nádrže se vztyčila jiná bílá postava. Rozpřáhla ruce a zavyla jako vlk.

Na několika místech, vpředu i vzadu, se rozezněly rychlé údery do malých bubínků.

„Duchové!“ vyjekla Inge.

„Ssst!“ chytil ji Faylorg prudce za rameno. „Mlč!“ „Jsou to duchové dřevorubců!“ zakvílela.

Faylorg jí zakryl ústa. Ten pohyb byl tak rychlý a tvrdý, že jí rozbil vnitřní stranu rtů o zuby.

„Mlč! Jsou to lidé, nic víc! Nějací muži! Kdyby to byli duchové, tak by mi to pes řekl, chápeš? Rozumíš?“

Pokývala hlavou na znamení, že rozumí, a Faylorg ji pustil. Přejela si jazykem přes rozražené rty, krev chutnala sladce.

Bílá postava nahore i bíle pomalovaný chlapík dole u nádrže dělali to samé - tloukli do bubínků a drnkali na loutnu, přecházeli sem a tam na napjatých nohách, kolena zdvihali vysoko. Byla to jakási obdoba čapí chůze. Vyráželi neartiku-lované výkřiky, nejprve jeden, pak druhý. Znělo to jako rozhovor.

V půli svahu přeskočila jiskra a pak tam vzplál pás nízkého ohně. Nad plameny se vztyčila třetí silueta. Nahý muž s mléčně bílou kůží, neskutečně vychrtlý, s bledou skvrnou obličejě orámovanou rozježenou hřívou dlouhých vlasů. Stál nad plameny a hrabal rukama do výšky a do stran. Jakýmsi zrakovým klamem se zdál být obrovský. Plameny tančily a šlehaly do výše tak, jak on jim ukazoval.

„Vědí o nás,“ zachrptěl Faylorg. „Předvádějí se kvůli nám. Mlč, potřebuju poslouchat. Pod tím bubnováním je ještě něco...“

V náhlém popudu sáhl do toulce se šípy. V rychlém sledu dvakrát vystřelil - poprvé po muži za pásem ohně, podruhé po chlapíkovi, který dole u nádrže tančil čapí tanec.

Postava za ohněm zmizela a vzápětí se opět vynořila - vyskočila do výšky a zaječela jakousi nesrozumitelnou kletbu. Bubínek dole umkl. Muž se zastavil s jedním kolenem zdviženým, zvrátil hlavu a propukl v ječivý smích. Pak zmlkly bubínky, šílený srnch i nadávky muže za ohněm. Shora od srubu se ozvalo zvláštní klepání.

Znělo to, jakoby někdo nesl svazek dlouhých prutů, potřásal jimi tak, aby jejich volné konce tloukly o sebe.

„Pro Bledou pani!“ zaječel Faylorg. „To prostě není možné! Tohle ne!“

Vyděsil ji tím k smrti. „Co se děje?“

„Iglér! Ti šílenci sem přivedli iglera! Musíme utéct!“

Rozhlédl se do tmy, ozářené měsíčním světlem. „Do hajzlu! Dozadu ani dolů nemůžeme, tam je sráz! A to klepání jde od srubu!“

Zdálo se, že ztrácí sebeovládání. „Sirotku! Var oudrou fast! Inge! Musíme prorazit - tam vpředu přes oheň.

Popadl uzdu: „Pojď! Kryj se za koněm! U srubuje igler!“

Rozběhl se, v jedné ruce uzdu, v druhé luk a pár šípů. Inge, ochromená strachem, se opozdila.

Ze tmy, ze všech stran, zazněl mnohohlasý výkřik.

Kůň bolestně zařičel a vzepjal se, uzda vyklouzla Faylorgovi ze zpocených dlaní. Inge zaslechla ostré svist svistů s nímž vzduch procešávaly šípy. Jeden z nich jí prolétl kolem tváře tak těsně, že jí rozčísil pramen vlasů.

Faylorg bolestně zavyl. „Tam mrcha mě zasáhla. Vy svině! Co si o sobě myslíte?“

Poklekl na koleno a s křikem „Parchanti! Parchanti!“ vystřelil všechny šípy do tmy.

Inge zahlédla nahore u srubu nestvůrný obrys jakéhosi zvířete. Vypadalo jako veliký rozevřený vějíř z ostnů, které se otfásaly, vydávaly ten klepavý zvuk a natáčely se svými hroty do stran.

Obrovský ježek.

Ježek, který dokáže vystřelovat bodliny. Pochopila, že se hroty zaměřují na bolestně řičícího koně, který na třech nohách nemotorně poskakoval podél pásu ohně vzhůru.

Jako by ji neznámá síla postrčila vpřed. Náhle si uvědomila, že i ona běží vzhůru svahem a z plna hrdla vykřikuje cosi jako „Careach-gichir! Careach-gichir!“

Svazek ostnů se zastavil v pohybu, bodliny o sebe ostře třeskly. Hroty se zvolna natáčejí na druhou stranu, směrem k Inge.

„Careach-gichir!“ zaječela a napřáhla ruku. Z prstů se jí oddělila ohnivá koule a udeřila do svazku bodlin. Tvor bolestně zanařikal, bodliny se prudce rozevřely jako okvětní plátky a pak se sevřely.

Těžká hmota dopadla Inge na záda a srazila ji k zemi. „Lež!“ zaječel jí do ucha Faylorg.

Zip! Zip! Zip! svištěly jí nad hlavou vystřelované bodliny. Cítila slaboučké tepání do země - těsně před ní se do terénní vlnky zasekávaly další střely, naštěstí neměly dost síly, aby prolétly zemínou až k nim.

Faylorg vyskočil a chytil ji za rameno: „Utíkej!“

Smýkal jí za sebou k pásu ohně, v jehož odlescích se vzpínal zraněný kůň a řičel bolestí. Zvíře pohazovalo hlavou, na konci volné uzdy sebou trhalo temná hmota. Něco velkého černého mu bránilo uprchnout, vběhnout do houští a zlámat si nohy na svahu. Něco jako Sirotek. Tiskl uzdu v zubech, zapíral se proti tančícím koňským nohám, v hlasívkách mu vřhužně bublalo.

Kůň trhl hlavou, až Sirotek vylétl do výšky. Kůň se jej pokusil zasáhnout kopytem. Pes jen taktak uhnul a v tu chvíli se uzdy chopil Faylorg. Škubl jí, až se udidlo zarylo koni do měkké části huby. Tohle byla jiná bolest a zdálo se, že koně částečně probrala z šoku. Faylorg vyskočil do sedla, shýbl se, zdvihl Inge a přehodil ji přes koňský hřbet.

„Jed!“ zaječel divoce.

Kůň se vzepjal na zadních nohách. Inge zaryla prsty do jeho hřivy. Faylorg ji zachytil vzadu za opasek a kopl koně patami do slabin.

A pak kůň proskočil stěnou z ohně.

Za ohnivou clonou byl les, ale dřevorubci do něho před rokem vyhledali šípovitou paseku. Faylorg pobídl koně do cvalu.

Vysoké pařezy, poházené klády.

Hromady klestu prorostlé trávou. Hned při třetím skoku kůň do jedné spadl a probořil se do suchých větviček až po břicho.

„Hej!“ ozvalo se za nimi. ^Myslíte, že utečete tak snadno?“

Faylorg seskočil z koně, ale Inge zůstala sedět nahoře. Popadl uzdu a tahal zvíře z klestí.

„Pojď!“ křičel. Musíš jít!“

Zvíře se několika drobnými poskoky vyprostilo ze sevření. Šílené bolesti se rozběhlo po mýtině. Faylorg mu běžel po boku, sotva mu stačil.

Vysoké pařezy, poházené klády. Šlahouny maliní jsou chapadla nestvůry, lovicí kořist.

Temná hradba lesa se přiblížila. „Stůj!“ trhl Faylorg uzdou.

Inge se ohlédla. Hořící stěna byla asi sto kroků za nimi. Zdálo se, že získali náskok.

V lese před nimi vyšlehlo světlo, plamen pochodně. Jiné ohnivé skvrny se oddělily od hořící clony.

„Neutečou tak snadno!“ zakřičel kdosi zezadu.

„Neutečou!“ vrátila ozvěna od lesa. „Neutečou!“ zaječel hlas, který patřil pochodni vepředu.

„Árghhhh!“ zařval Faylorg strašným hlasem. Inge se hrozně lekla, ten řev se jí ozval těsně vedle ucha. Kůň se znovu roztančil, držela se ho vši silou za hřivu.

Koutkem oka uviděla, jak Faylorg vytrhl od sedla sekeru na dlouhé násadě, měsíční světlo se zalesklo na čepeli. S to-porem sevřeným obouruč se rozběhl vstříc světloňošovi u lesa. Dvaceti skoky překonal vzdálenost, která je dělila a pak, téměř bez náprahu, mu zasekl sekeru do hrudníku.

„Drž koně!“ zakřičel směrem k Inge.

Zezadu, od hořícího pásu, se ozval divoký štěkot a vzápětí bolestný nářek. Světla pochodní zakolísala, jedno z nich padlo do trávy.

„Sirotku!“ zařičel Faylorg. „Sirotku, ke mně!“

Před ohnivým pásem vzplály nové plameny. Muž, napadený psem, tam odhodil pochodeň do jedné z hromad osekáných větví.

Inge pocítila na své tváři závan.

Jako by se někdo nadechl.

Někdo mocný.

A pak - výbuch nevole!

Plameny vyšlehly vysoko k obloze a v nich se zamihotaly bílé skvrny.

Mávaly rukama, mizely a znovu se objevovaly. Z jednoho místa se zdvihl sloup páry a vzápětí k Inge dolehlo hlasité zasyčení.

„Co to tam dělají?“ zazněl vedle dívky chraplavý, roztřesený hlas. Faylorg. V ruce držel hořící pochodeň, v jejím plápo-lavém světle vypadal strhaný a o dvacet let starší.

„Hasí požár.“

„Hasí požár? To nechápu.“

„On jim to nařídil.“ „On? Kdo - on?“

„On. Já nevím.“

Tise stál a pak poznamenal: „Jsou čtyři.“

O nohy se mu otřel Sirotek, muž se shýbl a mechanicky ho podrbal na hřbetě.

„Vypadá to, že na nás zatím nemají čas... Podrž mi to světlo, děvče.“

Seskočila z koně a sevřela volný konec pochodně. Dívala se, jak si Faylorg prohlíží stehno, z kůže jeho elfské nohavice tam trčel zlomený klacík.

Jenže to nebyl klacík. Ty nejsou žlutě žíhané.

Faylorg vytáhl ze sedlové brašny ocelovou jehlu, dlouhou snad celou píd'. Jednou rukou chytil Inge za třesoucí se zápěstí, druhou vložil jehlu do plamenů. Chvilí čekal.

Pak se znovu shýbl ke svému zranění. „Svit' pořádně!“ zavrčel.

Naklonila pochodeň tak, aby byl plamen vzdálený od Faylorgova stehna sotva stopu. Dívala se, jak vsunuje rozpálený hrot jehly dovnitř duté iglerovy bodliny.

Palec po palci zasouval jehlu, z bledé strhané tváře mu stékaly stružky potu. Když zbývala už jen asi čtvrtina jehly, prudce ji vrazil dovnitř.

Zavyl bolestí: „Do hajzlu! Pro Bledou paní!“

Chytil vyčnívající konec iglerovy bodliny a vyškubl ji z masa i s jehlou.

Klečel a popadal dech.

„Co to děláš?“ zeptala se ho, vyděšená až k smrti.

„Iglery bodliny jsou jedovaté,“ zasípěl. „Musel jsem ten jed vypálit... Doufám, že se mi to podařilo.“

Pak vstal, vzal od ní pochodeň a prohlédl koně. Našel další bodlinu, zaseknutou do koňské plece. Chytil ji a vytrhl. Podíval se na ni a odhodil ji do trny. Bílé postavičky vzadu hasily plameny. Zatím nebylo jasné, kdo vítězí, zda ony nebo oheň.

„Tomu koni to nebudeš vypalovat?“ zeptala se opatrně.

„Ne. On to vydrží. Je silnější než já. Pojď, musíme jít... než se tamti vzpamatují.“

Vzal koně za uzdu a šel k černé stěně lesa, Inge i pes ho následovali.

„Ještě sekeru,“ vzpomněl si.

Po dvaceti krocích zvedl pochodeň do výšky.

Nebyla připravena na takový pohled. „Muž ležel naznak v kotoučích ostružin. Měl dlouhé vlasy a vousy, oči doširoka rozevřené, tělo pomalované bílou hlinkou. Neskutečně hubený. Nahý.“

Poprvé v životě viděla nahého muže. Mohla si ho prohlédnout do nejmenších podrobností, protože Faylorg držel pochodeň vysoko.

Zraněný chlapík přerývaně oddechoval a na rtech mu vyskakovaly růžové bubliny, jiné bubliny se objevovaly v temné skvrně na pravé straně prsou, kde sekera prorazila žebra a zasekla se do plic. Při každém vydechnutí se z díry vyřinula vlnka krve.

Faylorg se shýbl a zdvihl sekeru. Neobratně ji vetkl do země, aby ostří očistil. Pak ji zasunul zpátky do věci u sedla.

„Půjďme,“ řekl.

„A co tenhle?“ vyhrkla a ukázala na umírajícího muže. Náhle jí ho bylo líto. Připadal jí jako těžce raněné zvíře.

„Co je s ním? Za chvíli zemře.“

„Tak ho doraz!“

„Proč?“

„Nenech ho trápit! Nenechal bys takhle trpět ani zvíře!“

„Zvíře ne,“ potřásl hlavou. Sáhł znovu pro sekeru, obrátil ji a podal Inge topůrkem napřed. „Udělej to ty!“

„Já?“ vyděsila se.

„Doraz ho ty, je to úplně snadné. Nic ti neudělá.“

Chvilí se na něj dívala a pak hlesla: „Nedokážu to.“

Pokrčil rameny. „Tak vidíš. Pojď.“

Vzal koně za uzdu a vykročil dál.

„Počkej ještě,“ křikla za ním.

„Co se děje?“

„Uhas pochodeň!“

„Proč? Chceš si v lese zpřelámat nohy?“

„On nemá rád oheň.“

„On? Kdo je to ten On?“

„Já nevím. Uhas ji, prosím tě.“

Hodil pochodeň na zem a dupal po ní, až nezbyla ani jiskřička. Vzadu na svahu čtyři bílé postavičky stále bojovaly s požárem.

4.

Měsíc prosvěcoval koruny stromů, při zemi se černaly kapradiny. Faylorg vedl koně, vystrašená Inge se snažila držet co nejbliž u něj. Popošli několik stovek metrů, klopýtali přes kořeny, zamotávali se do kapradí i divokého vína. Šlahouny ostružin je chytaly za nohy.

Pak Faylorg zaklel: „Tohle je nejjistější způsob, jak si zlámat nohy. Kašlem na to. Zůstaneme na místě. Pes nás bude hlídat.“

Dovedl koně k nejbližší závěži suchého listí a tam usoudil, že by se mohli ještě pokusit o spánek.

Část jejich vybavení zůstala u srubu - Faylorgův luk a šípy, jedna příkrývka, láhev na vodu, pár drobností. Faylorg odstrojil koně, přehodil přes něj houni. Jednu příkrývku podal dívce, sám se zabalil do stanové plachty.

„Sirotku!“ zavolala Inge. Pes poslušně přiběhl a omotal se jí kolem boku. Pokusila se usnout a po chvíli se jí to skutečně podařilo.

Neměla žádné sny, ve spánku si jen uvědomovala narůstající zimu. Když se s trhnutím probudila do chladného rána, zjistila, že chvěje po celém těle. Závěj spadaneho listí, do níž se uložili ke spánku, se leskla rosou, stejně jako dívčiny vlasy a pokrývka.

Faylorg stál o kus dál, zabalený do stanové plachty. Soustředěně se díval do dálky. „Zdá se, že támhle les končí,“ poznamenal.

Přehodil sedlo přes koňský hřbet, smotal pokrývku i plachtu. Inge se jen trochu upravila a mohli vyrazit.

Po pár stovkách kroků vyšli ven ze stromů. Nebyl tam konec lesa, jak očekával Faylorg, ale jen skalní hřbet. V hlíně, zachycené na skále, rostla dlouhá řídká tráva, tu a tam se uchytila i nějaká ta borovice či skupinka břízek. Krajina se svažovala k jihu a poutníkům se otevřel pohled na krajinu. Kamenitá pláň před nimi nebyla velká a ze všech stran ji obklopoval les. V dálce, blízko u jižního obzoru, stoupala oblaka kouře.

Faylorg zastavil a zkoumal kouř. „Co to tam může být?“ zeptal se.

„Kde?“ nechápala.

„Támhle na jihu. Vypadá to jako několik velkých ohňů. Ale pokud si dobře vzpomínám, v těch místech není nic jiného než les. Na lesní požár to nevypadá...“

„Dřevorubci tam pálí klest,“ vzpomněla si na to, co jí před několika dny říkal Detlef.

„Dřevorubci? Ale tam je přece Izironk!“ „Tam stojí osada jménem Progress. Přímě na místě jihovýchodního okraje Izironku.“

Nevěřicně zavrtil hlavou. „Nedotknutelnost Izironku je přece příslibena v tolika smlouvách. Některé z těch smluv dokonce podepsali samotní králové Arkastie...“

Měla pocit, že něco podobného povídal už včera. Užasla nad jeho naivitou.

„Jsme s elfy ve válce,“ upozornila ho. „Žádné smlouvy už neplatí.“

„Válka s elfy...“ zavrčel. „Prošli jsme Izironkem z jihu na sever a nepotkali jediného. Kde jsou, když válčí s lidmi? Proč nedrží hlídky na okraji bojové linie?“

„Viděli jsme tu... Gwechlyn,“ připomněla mu.

„Právě!“ vykřikl zlostně. „Tamti horníci ji unesli a udělali z ní svou...“ nedopověděl. „Jak to, že ji ostatní elfové ne-osvobodili? Izironk býval plný elfů! Když jsem tu byl naposled, viděl jsem jich stovky a stovky!“

„To bylo před dvaceti pěti roky.“

„Ano... před čtvrt stoletím...“ vydechl, jako by ho to znovu překvapilo. „A tehdy tu ani nebyly bažiny...“

„Tam dole na jihu je osada Progress, která se v budoucnosti změní v město. Založil ji Grassenberk, přítel mého otce. Jsou tam vojáci,“ vzpomněla si ještě. „Chrání dřevorubce před útokem elfů.“

„No jasně,“ zavrčel. „Tam, kde se válčí, jsou obvykle vojáci.“

„Velí jim nějaký Schnirega.“

„Cože? Roger Schnirega?“

„Co já vím? Roger? Kapitán Schnirega, to si pamatuju určitě. Ty ho znáš?“

„Znám ho. Je to čestný chlap.“ Prohledal sedlové brašny a našel zbytky rozlámaných sucharů, rozdělili se o ně se Šírotem. Ve vaku bylo vody dost pro všechny - pro muže, pro dívku, pro psa i koně. Faylorg zběžně přerovnal výbavu, aby zjistil, o co všechno přišli.

„Musím si vyrobit luk a šípy,“ poznamenal. „Což nebude jen tak. Od vojáků musím získat příkrývku, láhev na vodu, jídlo...“

„Když mne odvedeš do Progressu, strýček Grassenberk mi pomůže. Pořád se chceš dostat za Zrcadlové hory?“

„Jistě, já je musím přejít.“

„Myslíš, že tě zwergové pustí průsmkem?“

„Mám plán.“

„Plán?“

„Odvedu tě do toho Progressu a předám Rogera Schniregovi. Pak se vrátím pro Gwechlyn. Ona mě dovede k elfům. Elfové mne převedou průsmkem.“

„Elfové tě zabijí. Pokud tě dřív nezabijou horníci.“ Otřásla se při vzpomínce na doteky toho odporného Jorga. Nejasně tušila, že elfka je pro zdivočelé muže čímsi cenným, naprosto nepostradatelným.

„Elfové mě nezabijou. Já nejsem s nikým ve válce.“

„Arkastie je ve válce!“

„Já nejsem Arkastie,“ zdůraznil. „Král Eagerpe je můj přítel. Mám talisman, který mi dal.“

„Před pětadvaceti lety.“

„Ano,“ prohlásil pevně. „Ale pro krále Eagerpa je čtvrt století jako pro nás pár let. Elfové jsou dlouhověcí.“

Tohle už taky říkal včera.

Faylorgovy argumenty do sebe zapadaly s neúprosnou logikou, ale Inge cítila, že vstupní předpoklady této logiky jsou od základů chybné. Přece to říkal před chvílí sám: kde jsou všichni ti elfové, kteří tu ještě nedávno žili? Proč neosvobodili Gwechlyn?

Stovky, tisíce elfů. Jsou pryč.

Nevěřicně na něj pohlédla: „Zwergové tě nikdy nepustí průsmkem.“

„Možná nepustí,“ připustil. „Pokud mne nepustí, vrátím se přes Brody na pravý břeh Lodusu, přejdu přes východní Zrcadlové hory a v zimě, až zamrznou bažiny, projdu Orci-gardem. Ještě předjarním táním se nějak dostanu přes Lodus do Gordonovy země.“

V jeho šilenství bylo cosi vznešeného.

„Vezmeš Gwechlyn horníkům,“ zopakovala, „a vydáš se s ní k elfům. Pak poprosíš trpaslíky, aby tě pustili do Gordonovy země průsmkem. Když tě nezabijou horníci, elfové ani zwergové, tak se vydáš k orkům. Možná se ti nepovede spáchat sebevraždu hned u horníků, ale jednou to vyjít musí. S orky je to tutovka.“

„Umím jejich řeč,“ namítl. „Domluví se s nimi.“

Chvilí nechápala, o čem to mluví. A pak jí to došlo.

„Ty myslíš řeč orků? Cožpak orkové mají nějakou řeč?“

Faylorg se na Inge zkoumavě díval. „Pojedeme,“ kývl. Popošel k ní dva kroky a udělal pohyb, jako by ji chtěl chytit v pase a vyzvednout do sedla. V polovině pohybu se zastavil.

„Vylezeš tam sama?“ mávl nerozhodně rukou.

„Jasně,“ kývla. Chytila se sedlové hrušky a vyškrábala se nahoru. Zavrtila zadkem a pohodlně se usadila v sedle. Faylorg vzal koně za udidlo a vykročil k čáře lesa.

„Je to daleko,“ poznamenal a myslel tím kouř z ohňů. „Myslím, že dnes už tam nedojdeme.“

Něco bylo jinak. Faylorg ji chtěl vysadit do sedla a pak to neudělal. Proč? Měla nejasný pocit, že tím, že s ní začal mluvit jako s dospělým člověkem, v ní přestal vidět dítě. Putovali kamenitou plání, porostlou vysokou trávou, rychle se svažující od severu k jihu. Scházeli dolů k lesu.

Viditelnost byla dokonalá, a tak si mohla prohlédnout obrovský kus téhle divoké země.

Po pravé straně měla Izironk, červený a žlutý barevnými listy. Vzadu na severu vystávaly vzdálené vrcholy Zrcadlových hor.

Otočila se v sedle a pozorně se zadívala na severovýchod. „Dívám se, jestli neuvidím Tunel - nebo jeho zbytek,“ vysvětlila Jacobovi.

„Támhle,“ natáhl ruku. „To bílé. To je vodní tříšť, která se zvedá nad katarakty,“

Obrovská oblaka vodní páry. Veliká tak, že je bylo možno rozeznat i na vzdálenost čtyřiceti mil. V těchto místech se před věky Lodus prohryzal masivem Zrcadlových hor a rozdělil je na západní a východní.

Voda bouřila ve vodopádech, stékala ze svahů a ztrácela sílu. V předhůří se Lodus široce rozlil do krajiny a rozdělil se do desítek vedlejších ramen. V těchto místech vznikla krajina malých ostrůvků. Brody.

Území Brodů se rozprostíralo na ploše dlouhé zhruba pět a široké více než dvacet mil, bylo porostlé divokou zvěří vodomilných stromů a rostlin, především olší a vrb. Brody ovšem nebyly bažinou, i když v nich bylo možné najít bahnité tůně a slepá ramena zarostlá žabincem. Bystře tekoucí voda nedávala příliš šanci larvám komárů, a tak bylo území Brodů poměrně zdravým místem.

Inge věděla, že v loňském roce přešlo jihem Brodů několik tisícovek kolonistů, směřujících do Gordonovy země. Nohy lidí, paznehty tažných zvířat i kola vozů proměnily cestu v několik set kroků široké bahnisko. Ale zde, na severu, olšový les stále zůstal. O olšové dřevo nikdo nestál, jeho čas nadejde teprve pak, až bude Izironk vykácen.

Jak sestupovali dolů po svahu, měla Inge Brody po levé ruce -jednotlivou plochu šedou jako rozbledlé bahno.

„Brody,“ řekla a ukázala nalevo od sebe.

„Brody,“ přisvědčil Faylorg.

Jako by se jí něco přesmyklo v hlavě.

„V Brodech žijí orkové,“ vyhrkla.

Podíval se na ni udiveně. „Kdysi tam žili,“ opravil ji. „Před sto lety. Než je lidé a elfové vytlačili.“

„Žijí tam,“ trvala na svém. „Éeklon grochw.“

„Cos to řekla?“

„Já? Já nevím. Co jsem řekla?“

„Řekla jsi éeklon grochw. „

„To jsem řekla? Co to znamená?“

„Jsou to elfská slova. Znamenají žrouti larev“

„Aha,“ vydechla. Nechápala, co se to děje.

Blížili se k okraji lesa. Pak uviděli, že před nimi je více než jeden les. Z pravé strany měla šmouha stromů žlutou, červenou a hnědou barvu. Nalevo nezbyvalo z veselé strakatiny nic. Šedá hněd' podzimem orvaných olší.

V tomto místě se jako štít a kopí střetávaly dvě protichůdné síly. Izironk tu při svém rozpínání narazil na nepřítele -na olšový luzní les.

Stromy se blížily. Jako by se země chvěla drobnými záchvěvy. Jiskřičky magie. Inge je cítila a také pes si jich všiml. Znervózněl.

První ozvuky bitvy.

Semenáčky dubů, buků a bříz na straně Izironku i droboučká vlákénka olší a vrb na straně luzního lesa se tu snažily zapustit kořinky do skalního podloží. Hynuly, ale na jejich mrtvých tělech už budovali své kmínky jejich následníci. Pokroucené borovice, hraničáři Izironku, zatínaly uzlovité prsty do balvanů. Od Brodů se jako šiky bezejmenných pěšáků draly neduživé olše, strádající na skále nedostatkem vody.

Koňská kopyta drtila křehké kmínky. Na levé straně, blíž k vodě, bylo vidět jen neproniknutelnou houštinu olší a vrb, a tak Faylorg obrátil koně pod barevné koruny Izironku.

Mohutné duby a buky stály jako vojáci hájící hranici. Vypínaly se vzhůru, rozprostíraly koruny, aby ani paprsek slunce neprorazil k olším vespod. Kopyta koně se bořila do poloshnilých návějí loňského a předloňského listí. Při zemi nerostl ani kousíček kapradiny, ani travička, nic. Šero, temnota.

Faylorg obrátil koně hlouběji do Izironku, pár set kroků dál od bitevní linie koruny stromů zřídly a propustily paprsky slunce i do spodních pater. Při zemi se zakadeřily kapradiny, provazce divokého vína se zdvihly vzhůru. Les ožil. Mezi stromy se míhaly desítky drobných stínů ptáků i veverek, plchů, králíků.

Asi dvě míle putovali mlčky - a pak narazili na místo, kde luzní les provedl do obranné linie Izironku zdrcující průlom. Mladé olše, pokřivené a bledé nedostatkem světla, vnikly do temnoty, zapustily kořeny a sály jimi veškerou vláhu. Obklopily osamělé velikány, odřízly je od životodárné vláhy a nechaly uschnout. Obrovská odlštěná torza se teď vypínala v šedi olšových listů jako ruce kostlivců.

„To vypadá skoro jako válka,“ vyhrkla Inge.

„To je válka,“ kývl Faylorg. „Trvá už stovky a stovky let.“

„Dva lesy spolu bojují,“ zavrtěla Inge nevěřicně hlavou. „Ani si nevšimly, že o pár mil dál už z luzního lesa ani z Izironku nezbylo nic. Stromy padly pod sekerami dřevařů,“ „Dřevorubci porazí stromy,“ přikývl Faylorg. „Vorari splaví kmeny do Thonnieriky. Ale proč? Glen Karhó stojí nějakých osmdesát let. Za tu dobu dřevaři pokáceli veškeré lesy na jihu. Vysadili nové a znovu je pokáceli. Šli na západ a na sever, káceli dál a zakousli se i do Izironku, přestože tím brali území elfům, našim spojencům. Nechápu to,“ vykřikl. „Cožpak Thonnierika nebude mít nikdy dost dřeva? K čemu potřebují všechny ty stromy?“

„Ty to nevíš?“ podivila se Inge. „Naše království přeci prodává dřevo. Je to jediné zboží, které vyvážíme.“

„Prodává... dřevo?“ zeptal se, jako by nevěřil, že dřevo je možné prodávat.

„A jak myslíš, že by naši králové získali všechny ty peníze na své věčné války s vévodstvím Barro? Potřebovali zbraně, ty nakoupili od zwergů, ale za to jim museli dát zlato. Splavili kmeny do Císařství, za to dostali zapláceno ve

zlatě. Nakoupili všechny ty skvělé zweržské meče, kroužkové košile, samostřily...”

„Prodávají stromy,“ potřásl Faylorg zdrceně hlavou. V té chvíli vypadal tak smutně, zejí ho přišlo líto.

„Jsou to jenom stromy,“ pokusila se ho utěšit.

Mlčel.

Šli dál. Pes tlumeně zavrčel. Varování.

„Pes něco cítí. Magii, ale...”

„Cože?”

„Tááhle,“ ukázal Faylorg.

„Co je tam?”

„Nevím. Vypadá to jako... sloup.”

„Sloup?”

Jenže to byl sloup. Asi osm stop vysoký kůl, pokrytý svrasklou kůrou, zaražený do země.

„Co to může být?” podivila se Inge. „Kdo to sem dal?” Faylorg se rozhlédl kolem kůlu a hledal stopy. „Je to tady už dva nebo tři měsíce,“ poznamenal. „Ani pes nic necítí, všechny pachy už jsou pryč. Jenom nějaká cizí magie. Neví si s ní rady.”

„Les je kolem toho sloupu tmavší,“ hlesla Inge.

„Co to říkáš?”

„Je tmavší. A je tady větší zima.”

„Víš, že máš pravdu? Kolem toho sloupu už to není Izironk, ale jen obyčejný les. Už vím, co to je. Olšová magie.”

„Olšová magie?”

„Ano”. Funguje jenom v Izironku. Někdo sem zarazil olšový kůl a tím kus Izironku oslepil. Vyrval část jeho území.”

„Proč by to dělal?”

„Ohradil si kus lesa olšovým plotem. Izironk přestane ta místa kontrolovat. Neví o nich. Ani nepozná, že mu zmizela část těla. Tááhle je další kůl - a další.”

Linie olšových kůlů se táhla k jihu.

Sirotek zaštěkal a rozběhl se k následujícímu sloupu v řadě. Doběhl k němu a zaskučel.

„Něco tam je,“ vyhrkl Faylorg. „Pes něco našel.”

To něco byla utáá lidská ruka přibitá k olšovému kůlu.

Maso z ní už téměř opadalo, zbývaly jen zažloutlé kosti obalené poloshnilými šlachami.

„Ah!” prudce vydechla Inge. „Kdo to sem dal?”

„Copak já vím?” vyhrkl Faylorg. Dívali se nevěřicně na tu příšernou ozdobu.

„Kdybychom nebyli v Izironku,“ začal opatrně Faylorg, „řekl bych, že si tu nějaký orčí klan ohradil území.”

„V Brodech žijí orkové.”

„Skoro ti začínám věřit. Olšovou magii používali orkové z Brodů.” Upřeně se zadíval do lesního šera, kde se asi po třiceti krocích tyčil další kůl. Na jeho vršku se černal oválný předmět.

„Co je tam - na tom kolíku?”

„Vypadá to jako hlava. Kůly jsou ověšené nějakým nešťastníkem, rozsekaným na kusy.”

„Jaký to má smysl?”

Faylorg chvíli mlčel. „Smysl je jasný,“ řekl pak. „Někdo si uškubl kus Izironku. Použil při tom olšovou magii. Olšová magie je velmi jednoduchá a tady v Pohraničí ji zná kdekdo.”

„A ty kosti na sloupech?”

„Varování. Ten, kdo si zabral část Izironku, nechce, aby ho kdokoliv navštěvoval. Ted’ je to jeho území. Pokud půjdeme za jeho značky, zabije nás, rozseká a rozvěsí po kolikách.”

„A půjdeme tam?”

„Ne. Nevíme, kdo tam je, ani jak je silný. Nevěřím, že jsou tam orkové, co by tady taky dělali, ale... Zamíříme hlouběji do Izironku.”

Otočil koně k západu. Vedl ho po jelení stezce v podrostu a Inge se co chvíli otočila v sedle, dívala se, zda ještě zahlédne řídký plot z kůlů, ověšených lidskými ostatky.

„Elfové odešli,“ poznamenal pak Faylorg.

„V Izironku zůstal Eagerpe a dvanáct jeho bojovníků,“ namítla Inge.

„Ano. Ale ti nedokážou les ochránit. Ze všech stran už se sbírají kořistníci, aby si Izironkphsvojili. Dřevorubci. Stvůry vytvořené Temným mágem. I Jorge a jeho horníci žijí na elf-ském území. Uprázdňený prostor vábí mrchožrouty.”

NEJLASKAVĚJŠÍ Z LASKAVÝCHELFŮ

1.

Překonali dalších pár mil.

„Musíme něco sníst,“ řekl konečně Faylorg.

„Máme co k jídlu?” zeptala se dívka.

„Ne. Už nic.”

„Bukvice se dají jíst.”

„Ano, dají. Ale já dám přednost králíkovi. Sirotku!”

Kousek dál dováděly v kapradí šedé kožíšky. Pes do nich vletěl a vzápětí se vracel s úzkostně pištícím zvířátkem v mordě. Faylorg se shýbl, chytil králíka za uši a praštil ho pěstí do týla.

„Chyt' si dalšího, jestli chceš žrát,“ houkl na Sirotku, který se na něj žádostivě díval. Pes zakňučel a pak se odlouдал číhat ke králičí kolonii.

Vyvrhnout králíka, stáhnout ho a opéct maso na malém ohni zabralo nějaký čas, ale pak se najedli dosyta. Faylorg stáhl pravou nohavici a prohlížel si stehno, do něhož se mu v noci zabodla iglerova bodlina. Noha začala otékat, Faylorg z ní soustředěně vymáčkával hnis. „Musíme dál,“ řekl po chvíli. „Půjdeme, dokud svítí slunce. Když bude zataženo, nedokážu se orientovat. Mohli bychom v Izironku bloudit celé dny.“

Les před nimi ležel otevřený, obrovská sloupová síň staletých kmenů, při zemi porostlý ostružiním, kapradinami. Vzhůru k větším šplhaly prameny divokého vína. Podrost protkávaly desítky zvířecích steziček.

Zazdalo se, že uslyšel poslední Faylorgovu poznámku. Z kapradí vystoupila mlha.

„A do hajzlu,“ vyhrkl Faylorg při pohledu na mlžné závoje, které se zvolna zdvihaly od země. „Rychle si to zopakuj: slunce svítí támhle odtud, takže jih je tímhle směrem. Pohneme se. Pokud budeme držet směr z kopce, můžeme se dostat do toho tvého Progressu.“

Mlžné záclony přikryly krajinu neprostupnou clonou. Viditelnost zůstávala sotva deset kroků. Mléčně bílá tma spolykala i zvuky. Veselý křik ptáků i bzučení hmyzu rázem utichly.

Faylorg zarputile rázoval směrem, který si určil. Mírný svah, skloněný k jihu, ovšem záhy skončil. Poutníkům se do cesty postavil příkrý sráz, o němž Faylorg prohlásil, že je to nejspíš jen svah mělké rokle, vyryté jarními a podzimními lijáky. O rozměrech této domnělé rokle neměli díky mlze žádnou představu. Faylorg se pokusil rokli překonat. Hustou mlhou sestupovali na její dno, přitom dávali pozor, aby koník nesklouzl a nezlámал si nohy. Ovšem to, co našli dole, nebyla mělká erozní rýha, ale divoká, rozbrázděná země porostlá křovisky, mezi nimiž vynikaly zejména šípkové keře.

Bloudili v mlze, zraňování šípkovými trny. Ve vzduchu páchlo bahno. Zdálo se, že se přibližují k další z bažin. Faylorg polohlasně klel, znovu a znovu vysílал Sirotku, aby našel nějaký schůdnější terén. K mlze se přidávala temnota nadcházející noci. Nakonec se Faylorg rozesmál: „Jsem to ale hraničář na houby! Jako bych nevěděl, že když padne mlha, je nejlepší sedět na zadku a čekat, až to přejde.“

Zastavil u nízké smrčiny, která jim poskytla dřevo na oheň. Natáhl stanovou plachtu, nalámал letorosty a vystlal jimi lůžko. Odstrojil koně a nechal ho spásat lískové listí.

K jídlu nezbylo nic, ale vody měli dost. Napili se a uložili ke spánku. Měli jen jednu deku a Faylorg ji velkomyslně přenechal dívce. V noci pak občas vstal a přihodil dřevo na oheň. Část tepla zůstávala pod plachtou a vyháněla mlhu i noční chlad.

2.

Za svítání ucítila na žebrech pohyb. „Nech toho, Sirotku,“ ohnala se v polospánku. Jenže to nebyl Sirotek. Ten vyděšeně zakňučel z druhého kouta stanu.

Rázem byla vzhůru. Vykřikla. Posadila se a zašmátrala pod vestou z kůže černého medvěda. Něco se tam hýbalo!

„Inge! Co se děje?“ Faylorg byl u ní.

A pak to držela v pěsti: dřevěnou loutku, oblečenou do pestrých hadříků.

„Je to jen Gizmí,“ vydechla s ulehčením. Uvědomila si svůj hrozný hlad.

„Loutka?“ podivil se Faylorg. „To tě tak poděsila loutka?“

„Hýbala se,“ vysvětlila Inge. Dál už o tom nechtěla mluvit.

Faylorg vyhlédl zpod plachty: „Něco se ti zdálo. Spi ještě. Je tam pořád mlha, nezbyvá nám než abychom ji zkusili prospat. V mlze nikam nedojdeme. Nemůžu ani lovit.“

„Já vím o něčem lepším! Prostě se zeptám na cestu!“

„Koho se chceš zeptat?“

Inge potrásla loutkou: „Tady, Gizmí mi to poví.“ „Blázníš,“ hlesl Faylorg.

„Ne, neblázním! To není hračka, to je kouzelný předmět! Má magickou moc! Řekne nám správnou cestu!“

Faylorg se unavené opřel o loket. Zavrtěl hlavou, jako by chtěl dívku varovat. Ale už bylo pozdě.

„Gizmí,“ oslovila panáčka, „potřebujeme se dostat ven z lesa.“

Pitvorná tvářička na ni upřela lhostejný, nakreslený pohled.

„Ven z lesa,“ zopakovala Inge.

Loutka ožila. „Proč chceš odejít?“ vypískla hlasem lesního zvířátka. „Je ti tady špatně?“

Dívka hodila rychlý pohled po Faylorgovi. Oči měl vytřeštěné, bradu spadlou až na prsa.

„Máme hlad,“ vysvětlila loutce.

„To je snadná pomoc,“ zapištěla loutka. „Vždyť jsi blízko. Cestu znáš.“

„Chci ven z lesa.“

„Vždyť víš, kudy máš odejít. Ale můžeš se přeci zastavit na Přátelském palouku - občerstvit se, odpočinout si, pozdravit se s přáteli...“

Náhle věděla, kde je. Opravdu - stačí jen přejít několik mil a ocitne se na cestě. Půjde po ní, až dojde na příjemné, barevné místo, kde najde sucho, teplo a dostatek jídla.

„V mlze nedokážu udržet směr.“

„Povedu tě.“

„Díky, Gizmí. Poradil jsi mi dobře.“

Pyšné se rozhlédla. „Viděl jsi, Faylorgu? Slyšel jsi?“

„Co jsem měl vidět?“ hlesl nechápavě Faylorg.

„Gizmí přece promluvil! Ukázal mi cestu!“

„Byla to pořád jenom loutka,“ potřásl hlavou hraničář. „Nepohnula se. Nevydala žádné zvuky.“ „Cožpak jsem už opravdu zešilela?“ vyděsila se Inge. „Cožpak neexistuje žádný Přátelský palouk!“

Je to jen její vlastní výmysl?

Faylorg ukázal na Sirotku: „Loutka nepromluví, ale něco se stalo. Pes je bez sebe strachem.“

Přítáhl kolena k tělu, opřel o ně lokty. Chvilí mlčel.

„Ochro braedwyn - rodová paměť!“ vyhrkl pak.

„Cože?“

„Elfové prý mají rodovou paměť! Vybavují si některé vzpomínky svých předků! A tvá babička pocházela z lesa Izironk! Je možné, že si vzpomínáš na to, co znala ona!“

„Jak mohu vzpomínat na něco, co prožil někdo jiný?“

„Prý to jde - a prý je to spojeno s magií. Proto je ten pes tak vyjukaný...! Loutka v tobě probudila vzpomínky tvých předků.“

„Myslím, že bych dokázala dojít na místo, které se jmenuje Quysislinch, Přátelský palouk. Je sotva pár mil odsud.“

„V téhle mlze ho nenajdeme, ani kdybychom ho měli za zadkem.“

Vylezla zpod plachty. Mlha byla hustá jako krupicová kaše, ale přesto se v ní objevil zářez. Úzká stezka napříč hustou smetanou. „Musíme jít tudy,“ ukázala.

Vylezl a nevěřicně zakroutil hlavou. „Magie...“

„Pojď. Musíme jít, než se mlha zavře.“

„Ještě to promyslím.“

„Co chceš promýšlet? Pojď, než bude pozdě. Chtěl jsi přece mluvit s elfy, ne? Kde by měli být jinde než na Přátelském palouku?“

Dal si říct. Rychle sbalili stanovou plachtu, osedlali koníka a ověsili ho všemi těmi balíčky. Provázeni Sirotkem, kňučícím strachy, vykročili do stezky v mlze. 3.

Ve vysokém lese přestala být mlha jednolitou hradbou. Bílé stěny se roztrhaly do oblaků, mezi nimiž se už nevinula jediná stezka, ale deset, dvacet průhledů.

„Co teď?“ podíval se Faylorg na dívku. Nevěděla.

Sirotek poodběhl za bílý chuchvalec. Vzápětí se vrátil a zaštěkal.

„Našel vodu,“ podotkl Faylorg. „Vodu a... most? Kde by se tady vzal most?“

Zaslechli zurčení, lesem protékal bystrý potůček. Kdosi ho překlenul dřevěným mostem.

Zastavili se a prohlédli si zábradlí, vyřezané do podoby motýlů, květín a dívčích hlaviček. Inge vydechla okouzlením. Zazdalo se jí, že dosud neviděla nic tak půvabného, jako byl tenhle jednoduchý dřevěný můstek s jasanovým zábradlím a mostovkou z borových poválů.

„Měla's pravdu,“ přiznal Faylorg. „Zbývá jen určit, kde-lým směrem máme jít, abychom došli na Přátelský palouk.“

Krátce se zamyslela. „Tudy,“ ukázala.

„Jseš si jistá?“

„Ano. Půjdeme kolem Datlího dubu, projdeme Jilmovým hájem i paloukem Bílých vil... Ty Bílé vily jsou jenom břízy, které tam rostou. Dvakrát přejdeme potok Haelynn. Pak dojdeme na Quysislinch, Přátelský palouk.“

„Jak je to daleko? Dorazíme tam ještě dnes?“

„Dvacet mil. Možná víc. Ano, dojdeme tam ještě dnes.“

„Půjdeme po cestách?“

„Po dobrých cestách. Po takových, jako je tato.“

4.

Mlha se roztrhala na třásně. Do závějí kapradin udeřily snopky světelných paprsků.

Lesní cesty, po nichž Faylorg a Inge putovali, hýřily překrásnými scenériemi. Obrovské tunely, sklenuté z korun stromů, zářily jasnými podzimmními barvami. Z potoka Haelynnu stoupaly bělavé páry, v křišťálově čisté vodě se proháněly rychlé stíny pstruhů. Bílé břízy vystupovaly z temné hradby lesa opravdu jako plaché, ale zvídavé vily.

Nemela čas sledovat všechna ta nádherná zákoutí. Natrásala se na širokém koňském hřbetě, protože Jacob udržoval dobré tempo. Bolel ji zadek i záda. Jacob šel před koněm, krok za krokem, míli za míli.

V polovině odpoledne se les prosvětli, rozevřel, stromy se rozestoupily. Mezery mezi korunami stromů poskytly výhled na bílá oblaka, zvolna plující po modré obloze. Kapradiny zmizely, nahradil je nízký trávník, který i teď, ve vrcholícím podzimu, zářil jasnou svěží zelení.

Z korun stromů splývaly provazové žebříky, ve výšce mnoha desítek stop křížovaly oblohu visuté lávky.

„Přátelský palouk,“ usmála se dívka.

Faylorg se nevěřicně rozhlížel. „Takhle si ho pamatuju,“ vydechl. „Ale tehdy, když jsem tu byl jako chlapec, jsem tady potkal desítky a desítky elfů. A teď to vypadá jako... osada duchů.“

Po chvíli se vzchopil a poznamenal: „Musíme si najít něco k jídlu a místo na nocleh. Přenocujeme tady. Doufal jsem, že se tu setkám s elfy, ale Přátelský palouk je opuštěný.“

„Třeba přijdou,“ zašeptala a po zádech jí přeběhl mráz. „Přijdou v noci.“ „Sirotku,“ přikázal Faylorg psovi, „prohlédni to tady a hledej elfy.“

Pes šekl a rozběhl se hlouběji do Přátelského palouku.

Některé stromové chaty byly vybudovány jen pár stop nad zemí, jiné se ukrývaly vysoko v korunách stromů. Říká se, že elfové nikdy nekácejí stromy, ale zde se ukázalo, že to není pravda. Stěny stromových chat byly provedeny z březových a bukových kmínků, svázaných houžvemi. Mezery mezi pláňkami elfové překryli velkými pláty bukové a březové kůry, některé chaty omítili maltou z jílu a mletého vápence. Mnohé z chat obrůstaly živé větve, které je chránily, jako polosevě-ná dlaň chrání ptačí vejce. Faylorg nahlas usoudil, že nejstarší z chat musely být vyrobené před mnoha desítkami let.

Dřevěné rošty chat nehnily - snad je chránilo kouzlo či nějaká impregnace. Zato opláštění z kůry a jílu skýtalo žalostný pohled. Za ten čas, co byl Přátelský palouk opuštěný, se na něm podepsal vítr i déšť. Část jílové mazaniny byla smyta a odváta, odchlípené pláty kůry propůjčovaly chatám vzhled vrabčích hnízd.

Faylorg zkusmo nahlédl do několika chat, nalézajících se nízko nad zemí. Plaňkové dveře nacházel většinou vyvrácené větrem, uvnitř hnízdili ptáci.

„Musíme jít blíž ke středu Quyslinchu,“ prohlásil. „Pokud si dobře pamatuju, někde na vysokém dubu měli elfové velkou zásobárnu, dobře chráněnou před ptáky a škůdci.“

Popošli hlouběji do palouku. Byl široký asi dvě stě kroků a dlouhý přes půl míle. Jeho středem protékal potůček. Tu a tam porůstaly palouk duby, mohutné věkovité stromy, rozkládající své koruny do šíře. Na celém palouku jich nebylo víc než pět nebo šest tuctů.

Nahoře se ve spleti větví ukrývala elfská osada. Faylorg se chytil jednoho z provazových žebříků. „Tady při zemi nenajdeme nic užitečného. Musíme nahoru. Podívám se tam - počkej na mě.“

Dívala se, jak šplhá vzhůru. Po chvíli na ni shora zavolal: „Je tady plno věcí. Polez za mnou.“

Položila ruce na žebřík a popolezla o tři příčky výš. Pod ní se ozvalo žalostné zakňučení.

„Je tady Sirotek,“ křikla nahoru.

„Cos našel, čoklíku?“

Pes zaskučel, zakňučel, zaštěkal.

„Elfové tu nejsou,“ přeložil Faylorg. „Nikdo tu není. Ale pes je nějaký sklíčený.“

„Co se mu stalo?“ křikla Inge ze žebříku.

„Nevím. Pak se podívám kolem.“

Ve výšce čtyřiceti stop začínalo první podlaží stromového sídliště - povalový chodník opatřený zábradlím. Rozvětvoval se do několika směrů, vinul se k různým schůdkům, stoupal do několika úrovní.

Nahlédla do nejbližší chaty. Nepatrně se pohybovala, jak se větve hýbaly ve vánku, dřevo praskalo.

Faylorg prohledával vnitřek. „Mám dvě deky,“ vykřikl radostně. „A hlazenou sekeru z kamene - je stejně dobrá jako železná.“

Inge, povzbuzená jeho úspěchem, se po chatě také porozhlédla. Prostor uvnitř nebyl velký, jen asi tři na čtyři kroky, z třetiny ho vyplňovalo velké lůžko. Pak tam byla ještě dvě sedátka, stolek. V polici dívka objevila vykládanou truhličku. Otevřela ji a zjistila, že uvnitř něco je. Odnesla truhličku ke dveřím, a vyndala obsah na světlo.

Náhrdelník z drobných červených kamínků. Svitky březové kůry, popsané elfským písmem ogam. „Grach ivelée eon wyrgho

sin ceshiy onélath praegh...“

„Co to povídáš?“ ozval se Faylorg.

„Našla jsem tady báseň.“

„Cožpak ty umíš číst ogam? Ty rozumíš elfské řeči?“

„Zdá se, že ano,“ odpověděla udiveně.

„A co se tam píše?“

„Budu laskat tvé... eh! je to milostná báseň,“ začervenala se.

„Jasně. Podíváme se ještě nahoru.“

Vyšli z chaty na povalový chodník, aby se podívali do jiných chat. Celý strom byl vlastně malou osadou s chatami umístěnými ve větvích. Od vchodu ke vchodu se táhly chodníčky i schůdky. S jinými stromy byl tento strom propojen visutými lávkami, které se ve vánku pohupovaly nad propastmi hlubokými padesát stop.

Zdalo se, že odcházející elfové zdaleka nedokázali pobrat všechn svůj majetek. V chatkách zůstalo plno užitečných věcí. Dívky i hraničáře se zmocnila zlatokopecká horečka. Rabovali police, otvírali truhly, rozhazovali slavníky z dlouhé lesní trávy, hledali ukryté předměty. Úlovky pak snášeli do chaty, kterou prohledali jako prvou.

Našli pruh sušeného masa, tvrdého jako kost. Plátky kandovaného medu. Suchary, o nichž Faylorg prohlásil, že jsou připraveny z těsta ze žaludové mouky, sušeného na prudkém slunci. Hrnc z nepálené hlíny, plný bukvicových jader. Dřevěnou schránku naplněnou vyloupanými lískovými oříšky. A zase sušené maso. Zásoby jídla, které by jim vystačily nejméně na dva týdny.

Pokrývky, kůže, kožešiny. Ozdůbky z korálků, mušliček, ptačích peříček. Líčidlo pro elfské krasavice. Svitky březové kůry, popsané písmem ogam. Loveckou košili z jelenice, bohatě zdobenou třepením. Nůž z pazourku a nůž vybroušený z parohu. Šípy. Luk z rohoviny. Dva páry elfských bot z kůže. Kus dřeva, zakončený jakousi bambulí, který, jak se v houstnousím šeru ukázalo, byl svítidlem, vydávajícím jasné studené světlo.

Butelku se starým vínem

Rozvalili se na široké posteli a ochutnali po kousku od každého jídla. Sušené maso bylo k neužvykání, med zase tak sladký, až z něj trnuly zuby. Jedli plné hrsti lískových a buk-vicových jader, pokusovali k nim suchary. Pruh masa shodili dolů Sirotkovi, z výšky se dívali, jak se koník popásá na svěží trávě.

„Mám žízeň,“ zažívala Inge, najedená až k prasknutí. Zmocňovala se jí malátnost.

„Dole u sedla je vak s vodou. Až tam polezeš, odstroj koně.“

Jacob se pohodlně usadil na posteli, opřel se o stěnu. Přitáhl si butelku s vínem a odzátkoval ji. Ochutnal.

„Hmmm - není to špatné.“

„Dej mi taky,“ Inge natáhla ruku.

„Tak si posluž,“ podal jí butelku. Zhluboka se napila. A pak ještě jednou. Cítila, jak se jí v těle rozlévá horko.

„Chyba,“ řekl Faylorg a vzal jí láhev.

„Jaká chyba?“

„Je to silné víno. Opojné.“

„Chci ještě.“

„Ne.“

„Najdu si taky jednu.“ Pohnula se ke dveřím a zaškobrtla. Faylorg vstal, chytil ji za rameno a zatlačil zpátky. „Rychle ti stoupá do hlavy. Sed' a nikam nechod' - nebo spadneš dolů.“

Zachichotala se. „Žudeš mě muset držet.“

Ovinula mu ruce kolem krku, vykročila ze dveří chaty. Nebyl na to připravený, takže se zapotácel - udělal krok, úkrok do strany, nakonec si oba keclí na lavičku ze spletených živých větví, která rostla před chatou. Inge se pokusila vstát, ale Faylorg ji držel kolem pasu: „Sed' a nevstávej!“

„Tak dobře, budeme sedět. Ale nedrž mě tak pevně - au - to bolí!“

Zasmála se. „Zarecituju ti tu báseň, kterou jsem tady našla. Poslouchej:

Grach ivelée eon wyrgho

sin ceshiy onélath praegh...

Víš, co to znamená v normální řeči? Mám ti to přeložit? Ale nesmí ti vadit, že se při tom budu červenat.“

Přitiskla se k němu ještě těsněji.

Zatřásl s ní: „Inge! Vzpamatuj se! Nezahrávej si!“

V jeho očích uviděla něco, co ji vyděsilo. Takhle se na ni díval Detlef v ten den, kdy... A tamten chlapík z hornické osady. Bojovala s opilostí a pak už zápasila i s jeho rukama. Byly to hbité, neodbytné ruce, jedna ji svírala kolem pasu a druhá začala bloudit po těle. Začala mezi lopatkami a mířila kamsi šikmo dolů. Nechtěla se nechat překvapit tím, kam až se ta všetečná ruka dostane.

„Faylorgu!“ vyjekla.

Nic. Do houstnouceho šera zněl jeho zrychlený dech. Odspoda zavyl Sirotek.

„Faylorgu!“ zavnskla. „Vzpomeň si, že jsi z Chawyny!“

Okamžitě se probral z opojení. Pustil ji, poodsedl tak daleko, jak mu to úzká lavička dovolila. Celý se zmenšil, hlavu vtáhl mezi ramena.

„Promiň,“ zahučel.

Dotkla se jeho ruky. „Ty mi promiň. Byla to moje chyba.“

Mlčel. Bylo jí ho hrozně líto.

„Faylorgu?“ zeptala se. „Jsme part'áci?“

„Mhm... jo, když chceš. Jsme part'áci,“ „Ruku na to?“

„Jo, ruku na to.“

„Můžu ti nějak pomoci?“

„Hmmm... asi ne.“

„Vy muži,“ zeptala se obezřetně, „občas potřebujete spát se ženou?“

„Hmrm... ani ne.“

Pak se zasmál a byl z něho zase ten přerostlý kluk. „Jo, někdy bych tak potřeboval ženskou, že z toho málem lezu po stromech. Ale nikomu to, prosím, neříkej.“

Houstnoucí tmou svítily jeho zuby, jak se smál. „Co bys dělala se mnou, s takovým starým opelichaným kocourem?“

„Nejsi přece tak starý.“

„Že nejsem starý? No, já mám taky někdy ten pocit. Ale víš co? Nikdy jsem nespál s jinou ženskou než s vlastní manželkou a nechce se mi to měnit.“

Tma přicházela rychle. „Řekni mi něco o své ženě,“ vybídla ho.

„Není co. Jmenuje se Helena.“

„To je moc pěkné jméno. Je hezká - tvoje žena?“

„Je stejně stará jako já a mně už je čtyřicet. Co můžeš chtít od čtyřicetileté ženské... Bývala velmi krásná. Ještě před pěti roky. Pak začala stárnout...“

„Máš ji rád?“

Chvilí mlčel. „Jsou důležitější věci než láska,“ řekl.

„A co je důležitější než láska?“

„Zodpovědnost.“

Mlčeli a dívali se do tmy.

„Odešel jsem,“ začal vyprávět Faylorg, „kvůli penězům. Chtěl jsem vydělat peníze, abych koupil farmu a odvedl rodinu z Pohraničí. Chtěl jsem zajistit rodině bezpečí, poskytnout dětem vzdělání. Teď mám peníze, ale ztratil jsem rodinu.“ „Myslel jsi to dobře,“ pokusila se ho povzbudit. A pak, aniž sama věděla proč, dodala: „Přála bych si, aby byl můj otec takový, jako jsi ty.“

Na černé obloze vyskakovaly hvězdy.

Odspodu se ozvalo tiché ňafnutí. Sirotek.

„Něco se děje,“ zasykl Faylorg. „Přikř se!“

Přátelským paloukem probleskly skvrnky elfských světélkujících pochodní. Mihotaly, pohybovaly se.

„Elfové jsou tady,“ vydechl Faylorg. „Jdu za nimi.“

„Nechod,“ sevřela mu ruku. „Zabijou tě.“

„Už jsem se rozhodl. Promluví s nimi.“

Opatrně šplhal dolů po provazovém žebříku. Inge zaváhala - pak sestoupila za ním.

U paty stromu se třásl Sirotek, uši vztyčené, srst zježenou. Byl vzrušený, ale tentokrát neměl strach. Pes, který se tolik

bál magie, cítil přítomnost bytostí, jež ho vychovaly.

Faylorg šel tmou ke světlům a Inge ho následovala.

Jedno, dvě... šest, sedm... dvanáct světél. To přicházela Třináctka krále Eageipa.

Třináctý byl král Eagerpe a čtrnáctou postavu vlekli za sebou.

Vprostřed palouku vzplál oheň, tentokrát žádné světélkování, ale skutečné plameny. Jasně vyšlehly k obloze a v jejich záři uviděla Inge to, k čemu odpoledne nedošli: prostranství ohraničené vysokými kameny, rozestavenými do kruhu.

To místo nacházela Inge ve své rodové paměti, říkalo se mu braech. V ohraničeném prostoru se scházeli k poradám gizmíové. Ale teď tam bylo něco navíc. Ohniště, protože elfové, alespoň ti z lesa Izironk, nikdy oheň nepoužívali. Pak tam trčel pahýl stromu, zabodnutý do země kořeny vzhůru. Z kořenů, zavěšené na řemíncích, visely kosti a ohnilé lebky.

Zdálo se, že lebky i kosti patřily lidem. Tohle byla ona věc, která odpoledne vystrašila Sirotku!

Elfové se rozestavili kolem ohniště. Zajatce hodili doprostřed, padl do plamenů, ale hned vyskočil. Ruce měl svázané za zády, ale nohy volné.

Ochraptělým hlasem zakřičel: „Kašlu na vás! Kašlu! Co ode mne ještě chcete? Tak už mě zabijte! Nebaví mě to!“

Spoutaný člověk byl Jorge z hornické osady.

Král Eagerpe zvedl levici, v níž držel skleněnou láhev, zpola naplněnou jakousi nažloutlou tekutinou.

Inge stála ve tmě a elfové si jí zatím nevšimli. V úžasu se zajíkla. Faylorg jí sevřel paži. „Tiše,“ zašeptal.

„Iloewen jain,“ promluvil jasným hlasem Eagerpe. Jiný elf přiskočil k Jorgemu a přerezal mu pouta. Jorge ustoupil a třel si zápěstí. Čekal.

„Jenom jsme chtěli, abys tohle uviděl, člověče,“ řekl Eagerpe unaveně.

„A proč? Proč bych to měl vidět?“

„Tohle býval Quysislinch, Přátelský palouk. Tady jsme žili a přijímali přátele. Připadá ti to teď jako příjemné místo?“

„Kurva, co to na mě zkoušíš?“ rozeřval se Jorge. „Chceš mi vykládat o tom, jaký jsi měl skvělý domov? Na to ti kašlu! Já - já jsem nikdy domov nemel! Chceš povídat o tom, jak vám lidé ubližovali a vyhnali vás odsud? Mně taky lidi ubližovali! Celej život se mě snažili okrást a zotročit! Proč myslíš, že jsme se zahrabali až někde v Zrcadlových horách? Protože jsme uprchlí nevolníci!“

„Jste přece horníci,“ namítl poněkud nejistě Eagerpe.

„Ano, jsme horníci a vždycky jsme byli. Pracovali jsme v dolech na jihu! Ale byli jsme zároveň nevolníci, jen o trochu lepší než otroci. Uprchlí jsme, no a co? Kdyby nás chytli, byli by nás mučili a některé z nás pro výstrahu popravili...“

„Mohli jste jít do vévodství Barro.“ „Jak jsme tam měli jít? Bez peněz? Zadlužili bychom se a zase by z nás byli nevolníci.“

„Začali jste kopat na našem území.“

„Do prdele, co mi to tady vykládáš? Vy přece žijete v lese, ne? Dali jsme si bacha, abysme byli od lesa co nejdál!“

„Vnikli jste do starých zweržských dolů.“

„Kopali jsme tam šest měsíců a neviděli jedinýho trpajzlíka. Kdyby to zweržům vadilo, tak by nám to přišli říct! Místo toho jste se tam objevili vy, vy krvaví vrahové!“

Jorge dokřičel a nikdo mu neodpověděl. Chvilí bylo ticho. Pak muž řekl slabším hlasem: „Do včerejšího dne jsem si myslel, že moji největší nepřátelé jsou majitelé dolů, dozorcí, lovci uprchlých otroků. Ale tys je všechny překonal, elfe. Jsi horší!“

Eagerpe se znovu zhluboka napil z láhve. „Je to zvláštní,“ podotkl. „Je to zvláštní, protože našimi nepřáteli jsou lidé, ale jak se zdá, tvými nepřáteli jsou taky lidé. Máme společné nepřátele, horníku. Když je to tak, můžeš odejít.“

„Cože?“ nechápal Jorge.

„Odejdi. Jsi volný.“

„A kam půjdu?“ rozhodil Jorge ruce. „Pohřbit parťáky, které jste pobili?“

Ale pak se otočil a s hlavou vraženou mezi rameny zamířil ven z ohraničeného kruhu.

Ve chvíli, kdy vycházel z braechu, se král Eagerpe zasmál. Byl to bezstarostný, příjemný smích. Zároveň napráhl ruku, z prstů se mu oddělil plamínek.

Snopek ohně zasáhl Jorgeho do zad. Jeho špinavá hornická halena vzplála.

Jorge zařval bolestí a vztekem. Otočil se a hořící, se zdviženými pěstmi, se vrhl po Eagerpovi. Do boku ho zasáhla jiná ohnivá koule, kterou po něm mrštil další z elfů.

Smích. Nelidský Jorgeho jakot. Postava s hořícími vlasy, snažící se uniknout z kamenného kruhu.

Inge se nadechla, rozkřičela se hrůzou.

Náhle byli elfové všude kolem ní. Silné ruce ji chytly za ramena a přitáhly blíž k ohni.

Pak už nebyla schopna ani křičet, jen se vyděšeně rozhlížela kolem. Elfové, kroutící Faylorgovi ruce za zády. Sirotek, rozběsněný pachem spáleného lidského masa.

„Ohořelé tělo, pohozené na trávě, škubající se v posledních záchvěvech, vydávalo tichý kvílivý zvuk.“

„To jsi ty, děvčátko?“ zahovořil k ní laskavě Eagerpe. „Našla jsi nás? A kdo je tvůj přítel? Představíš nám ho?“

„To je Jacob Faylorg z Chawyny,“ zajektala.

„Z Chawyny? Proč jsi to neřekla hned? Pusťte ho, je to Jacob Faylorg z Chawyny! Vítám tě, Jacobe.“

Napráhl k němu láhev: „Nechceš napít?“

Faylorg jen vyděšeně potřásl hlavou.

„Je to dobrá kořalka. Ne tak dobrá, jakou mi vozíval můj přítel Grassenberk, ale dost dobrá. Na to, v jakém smetišti jsi žil, máš dobrou kořalku, horníku,“ oslovil spálenou postavu.

„Pro Bledou paní!“ vykřikl Faylorg. „Dorazte už toho ubohýho parchanta! Zabte ho!“

Jorge, kůži spálenou až na maso, se pokusil opřít o ruce a zvednout na všechny čtyři. Podařilo se mu to, ale vzápětí přepadl na druhou stranu. Zabublal, zanařikal. Ty tiché zvuky zněly mnohem děsivěji než bolestný křik.

„Pro všechno na světě, zabte ho už!“

„Proč ti na něm tak záleží, Jacobe? Proč se raději nestrachuješ o sebe?“ „Co se to z tebe stalo, Eagerpe?“ zasípěl Faylorg. Sáhł dozadu za opasek, vytáhl z pouzdra tesák. Došel k ohořelému, zachvívajícímu se tělu a vrazil mu ostří do srdce. Spálená hmota, která bývala horníkem jménem Jorge, Znehybněla.

„Co se to z tebe stalo?“

Faylorg se třásl jako v horečce, až měla Inge strach, že se pod ním podlomí nohy a padne do plamenů vysokého ohně.

„Zato ty jsi stále stejný, Jacobe,“ sladce zahovořil Eagerpe. „Zachraňuješ vlčí mláděta, rovnáš zraněným orkům nohy do dlah, v zimě krmíš hladové lišky. Je to v tobě a nemůžeš si pomoci.“

„Jenom se řídím podle vlastních zásad,“ sípěl Faylorg.

„Nejsou to tvoje zásady,“ opravil ho elf. „Takhle jste žili vy všichni v Chawyně. Každý z vás by se obětoval, kdyby to prospělo vesnici. Ochotní, stateční, čestní a obětaví hraničáři. Nějaký čas to pomáhalo Chawyně přežít... Sto let. Ale jednou to muselo skončit.“

„Ty víš, co se stalo v Chawyně?“

„Chawyna je prázdná. Ti, kteří přežili zabíjení, odešli do Gordonovy země.“

„Vy jste napadli Chawynu!“ zarval Faylorg. Napřimil se, pozdvihl pravici s tesákem.

Elf se zasmál. „Ne my - to lidé napadli Chawynu.“

Faylorg ztěžka oddechoval, ruka s tesákem mu klesla.

„Máš talisman, Jacobe?“ zeptal se Eagerpe. „Talisman, který jsem ti dal před dvaceti pěti lety?“

„Ano. Stále ho mám.“

„Ukaž mi ho.“

Hraničář zašmátral pod košilí. Vytáhl omalované dřívko, načepýřené ptačími peřičky, které nosil zavěšené na řemínku kolem krku. Král Eagerpe se pohnul. Byl rychlý jako útočící šelma. Jako blesk. Ještě rychlejší.

Plavným pohybem tasil ze zádového pouzdra meč, bodl do vzduchu, řízl z jedné i z druhé strany Faylorgova krku. Inge zavřeštěla. Zazdalo se jí, že Eagerpe právě odřízl jejímu partákovi hlavu.

„Můžeš to zahodit, Jacobe,“ zavrněl Eagerpe.

Faylorg upustil talisman a ten padl na zem. Řemínek byl přeríznutý. Na obou stranách Faylorgova hrdla zely šrámy zalité krví.

„Tentokrát ještě vyvázneš, Jacobe!“ kývl laskavě Eagerpe. „Můj syn tě vyvede z ven z Izironku. Dojdeš k muži, který je mým pokrevním bratrem. Jmenuje se Grassenberk. Vyříd' mu, že má dva dny na to, aby se sbalil a odtáhl z mého lesa!“

Drobná postavička se dotkla Faylorgova ramene. „Pojď, člověče,“ zazněl tichý, takřka dětský hlas.

„Jdi už,“ křikl Eagerpe. „Příště tě zabiju.“

Faylorg se probral ze šoku. Otočil se, provázený drobným elfem vykročil do tmy.

Sirotek přešlapoval poblíž ohně, výhruzně vrčel.

„Jaký jsi pěkný chlapík,“ všiml si ho Eagerpe. „Zůstaneš tady s námi?“

Natáhl ruku, aby Sirotku polaskal, ale pes odskočil. Zaštěkal, vyběhl ven z kamenného kruhu.

Eagerpe se ještě jednou napil. Pak se rozpráhl a mrštil lahví proti jednomu z kamenů braechu. Roztříštila se, vzduchem prudce začpěla silná kořalka, která na okamžik přehlušila i zápach spálené kůže.

Eagerpe sedl k jímnému kameni z kamenů, složil hlavu do dlaní. Ramena se mu zachví vála.

Inge pochopila, že pláče. Udělala k němu dva kroky. „Můj králi?“ zeptala se ho.

Eagerpe zdvihl obličej, lesklý stopami po slzách.

„Odejdi, děvčátko,“ hlesl. „Odejdi, dokud můžeš.“

Jedenáct postav, nehybných jako dřevěné modly, stálo kolem ohně. Vzduch odporně páchl spáleným lidským masem.

5.

Šli větší část noci, za svítáním vstoupili do bažin.

Elfík, který je vedl, zastavil na jednom suchém hrbolu. „Odpočineme si,“ zapípal.

Odřízl kus sušeného masa, k tomu přidal polorozdrobený suchar, rozdělil jídlo mezi sebe, Faylorga a Inge. Žvýkala a po očku si elfíka prohlížela. Vypadal tak mladě! Kolik mu mohlo být? Věděla, že elfové se dožívají delšího věku než lidé a že si dlouho udržují mladistvost vzhled. Ale tohle bylo opravdu mládě. Tipovala, že ještě nepřesáhl dvacítku.

„Já jsem Inge,“ řekla elfským jazykem, aby s ním navázala rozhovor. Ostře se po ní podíval.

„Hmmm...“ zahučel. Ale přece jen mu to bylo hloupé, a tak se představil: „Ithurien“.

„Ty jsi Eagerpův syn?“

Chvilí mlčel. Pak zašeptal: „Mým otcem je Strach... A mou matkou je Šílenství.“

„Zabili jste Gwechlyn?“ zeptal se Faylorg.

„Koho? Neznám žádnou Gwechlyn.“

„Gwechlyn! Žila v osadě horníků!“

„Ach, ta. Její jméno bylo zapomenuto.“

„Zabili jste ji?“

Jenže elfík mlčel. Když dojedli, svěřil se: „Mám hrozné sny. Trpím bolestmi hlavy. Jsem tolik unavený. Tady uvnitř,“ dotkl se hrudníku, „jsem prázdný... Všichni jsme na tom stejně... Odcházelí jsme, jeden po druhém jsme šli pryč, protože

už v Izironku nemůžeme žít. Ale ona, zapomenutá[^] šla špatným směrem.“

„Zabili jste ji?“

„Já nevím. Její jméno bylo zapomenuto“

Pak vstal: „Půjdeme dál. V bažinách nemůžeme zůstat. Onemocněli bychom.“

„Kde se tu vzaly všechny ty bažiny?“ zeptal se ještě Faylorg.

„Les se jimi opouzdňl“ zněla odpověď. „Brání se proti vetřelcům.“

PROGESS

1.

Byl to pořád ten samý les, plný veselých podzimních barev, jenže něco viselo ve vzduchu.

„Kouř,“ řekla Inge.

„Jsme už blízko,“ přisvědčil Faylorg.

Závoje kouře táhly lesem. Inge začaly slzet oči, občas se rozkašlala.

Šli dál a po chvíli zaslechli tlumené údery seker a drnění pil.

Kouř, jak zjistili za okamžik, byl z páleného klestu, což samozřejmě nebylo nic zvláštního. Jenže klest kdosi narovnal kolem kmenů těch největších dubů a buků, obrovských tak, že na ně nestačilo dřevorubecké nádobičko. Když Faylorg uviděl první ze stromů obklopený ohnivým kruhem, zůstal stát, jako by dostal facku. Zatnul ruce v pěst a chvíli se díval.

„Jdou na to opravdu důkladně,“ vyhrkla Inge. Neměla ke stromům takový vztah, jako hraničář Jacob Faylorg... nebo si to alespoň do této chvíle myslela. V prsou ji zabolelo. O sto padesát kroků dál, na pozadí kouřové clony, uviděli nějaké postavy. „Uhni kousek,“ obrátil se Faylorg na Inge. Udiveně se na něj podívala, ale on už se škrábal do sedla. Poposunula se tedy na koňský zadek a udělala mu místo.

Dojeli k postavám, přikládajícím na oheň. Starší chlapci, snad padesátiletí, oblečení do pytlovitých kalhot a špinavých potrhaných halen, vlasatí, vousatí. Hráběmi na dlouhých násadách pohrabovali klestí kolem stromů. Udiveně vzhledli, když k nim došel kůň se dvěma jezdci.

„Zdravím,“ kývl jim na pozdrav Faylorg. „Hledáme kapitána Schniregu. Najdeme ho tady někde?“

Vousáci se ještě chvíli dívali a pak jeden z nich promluvil: „V pevnosti - po tyhle cestě tam dojedete,“ ukázal k blátivému pruhu, vydupanému v kapradí.

„Dík,“ kývl Faylorg. Když chtěl, uměl se chovat pánovitě.

Jeli po té cestě asi míli. Les kolem nich řidl, až se rozdrobil na osamocené stromy, utopené v kouřových záclonách. Slabší kmeny ležely srovnané v úhledných hromádách podél cesty, pokácené, okleštěné. Kolem posledních stojících obrů doutnal ohnivý kruh. Inge viděla duby o průměru přes pět kroků, do jejichž těl se plameny prohlodaly do hloubky několika stop. U takových už nikdo oheň neudržoval. Ze zčernalého dřeva stoupaly pramínky kouře, zdálo se, že jakmile je narušen mizní systém, oheň už si hledá cestu sám.

Uviděla dokonce i strom, poražený tímto způsobem. Na délku měl snad padesát kroků, v jeho svalené koruně se činili muži s pilami a sekerami.

„Nedokážu si představit, že z tohoto někdo dokáže nařezat prkna,“ vydechla Faylorgovi do zad.

„Oni to dokážou,“ řekl Faylorg. „Nevídí v tom nic jiného než hromadu pitomého dřeva, která se promění v kupičku zlatých císařských marek.“ „Hej!“ ozvalo se za nimi. „Zastav, chlape! Bacha, Slimáku, pes! Chlape - dej si tu bestii na vodítko, nebojí odstřelíme!“

Faylorg sykutím přivolal Sirotku, zastavil koně a otočil ho bokem. Stranou od cesty stáli dva chlapci v přepásaných kožených kabátcích a vysokých okovaných botách, na hlavách naražené železné klobouky. V pěstích svírali natažené samostřily, na opascích měli zavěšené napínací háky. Z pouzder, posunutých na zadky, jim čouhalo po svazku šipek.

Už jenom jejich samostřily byly zvláštní - Inge dobře věděla, že tyto zbraně jsou zakázány dohodami mezi Arkastii a vévodstvím Barro.

„Co se děje?“ zeptal se Faylorg.

„Kurva, chlape, vypadáš jako elf! Co to nosíš za hadry? Málem jsem tě prošpikoval!“

„Hledáme kapitána Schniregu.“

„Jo? A co mu chceš?“

„Slez z ty fuksy!“ zaječel druhý muž. „A ten kluk taky! Nechcem tu žádný nepříjemnosti!“

„Jasně,“ přitakal první. „Nerad bych, aby se kůň splašil a my se do tebe museli trefovat šipkami. A toho čokla, do hajzlu, toho si přidrž! Tohle jsou zvláštní šipky, člověče, protielfi! Mají zpětný háčky, ty nevyndáš jen tak snadno!“

Faylorg přehodil nohu přes koňský krk a seskočil na zem. „Jdu za kapitánem Schniregou,“ zopakoval znovu. Inge zůstala sedět v sedle, ale druhý chlapík k ní došel a škulil jí nohou: „Hej, ty taky dolů!“

Neohrabaně se spouštěla z koňského hřbetu a mužův zarostlý obličej se náhle rozzářil: „Člověče, Vráno, vždyť ona je to holka!“

Dotkl se dívčích dlouhých vlasů a jeho oči dostaly zasněný výraz. Dokonce sklopil samostřil, snad na chvíli zapomněl, že ho má v ruce. „Nesahej na ni,“ řekl Faylorg pokojně.

„Cože?“ probral se chlapík z okouzlení. „To je tvoje madam? Tak promiň. Já už jsem dlouho bez...“

Nedopověděl, poodstoupil, ale kuši nechal sklopenou k zemi.

Co se to s těmi chlapy děje? podívala se dívka. Kdykoliv mě uvidí, začnou se chovat divně.

Jenom Faylorg ne.

„Tak jdeme,“ kývl chlapík jménem Vrána. „Slimáku, ty tady zůstaň, já je odvedu do pevnosti.“

„Ahhh... jasně,“ olízl si Slimák rty.

Faylorg a Inge, provázení Vránou, vykročili po cestě. Po chvíli se Inge ohlédla- Slimák tam stále nepřítomně postával s kuší skloněnou k zemi, nehybný jako socha.

Voják je vedl další dvě míle a les byl stále řidší. Tu a tam ještě stál nějaký ten strom, ale většina už jich byla na zemi a vousatí chlapíci se činili, aby je zbavili větví. Pak stromy úplně zmizely, les se změnil v pláň pokrytou pařezy.

O další míli dál se proti temnému pozadí lužního lesa rýsovaly světlé skvrny. Jak přicházeli blíž, viděla Inge, že jsou to vzorně vyrovnané bariéry z navršeného dřeva.

Nebyla to skládka, ale město.

Okleštěné, oloupané kmeny naskládané v hromadách. Při-tesané dřevěné bloky. Trámy. Náš tipaná i nařezaná prkna, proložená latěmi, vyrovnaná v úhledných hranicích. A kolem toho se pohybovalo plno lidí: tesaři, pomocníci, vozkové, dělníci nakládající prkna na povozy.

Progress. Město, které má sice široké ulice, ale místo domů jen hromady dřeva.

Za kládami a řezivem se z vymýcené pláně zdvihly zahro-cené palisády, ještě o něco výše nad nimi vyvstala strážní věž. Takhle zblízka vypadala pevnost impozantně. Vyzařovala z ní síla. Měla obdélníkový půdorys a palisády vysoké šest stop. Jenže nebyla dost velká. Zřejmě měla skýtat úkryt dřevorubcům i vojákům, ale bylo jasné, že v současné době se zde nachází víc lidí, než může pojmout. Před palisádami se jako rozházené odpadky rozprostíral tábor z rozdrbaných stanů a zemljanek pokrytých střechami z chvojí. O pár desítek kroků jižněji pobíhalo v ohradě stádečko koní.

„Nechápu, nač jste se hmoždili s těma palisádama,“ zašklebil se Jacob.

„Vo co ti, do hajzlu, de?“ utrl se na něj Vrána.

„Ty hromady dřeva kolem,“ opsal Jacob rukou široký půlkruh. „Perfektní úkryty pro každého, kdo by vás chtěl napadnout. A proč má pevnost v zádech lužní les? Měla by přece stát na frajplace, ne?“

Opravdu - ze tří stran se kolem pevnosti rozkládala vymýcená pláň, ale první olše nebyly od zadní hradby vzdálené víc než dvacet kroků.

„Ses nějakej chytřej,“ zahučel Vrána. „Z lužního lesa elfové nepřijdou, to dá rozum.“

„A kdo to říká?“ dobromyslně se zachechtal Jacob.

„Pan Grassenberk. Pan Grassenberk řekl, že elfové přijdou jedině od Izironku a pan Grassenberk se nikdy nesplete.“

„Pan Grassenberk? Myslel jsem, že tady velí Roger Schnirega.“

„Ses blbej nebo co?“ rozzlobil se Vrána. „Tohle všechno má pod palcem pan Grassenberk!“

Vrána je provedl okrajem stanového tábora až k pevnostní bráně. Inge nahlédla dovnitř: spatřila nádvoří lemované sruby. Všechny stavby měly zadní stěny přilepené na vnitřní stranu palisád. Bránu střežil muž, který byl podobně jako Vrána a Slimák ustrojený do koženého kabátce, kalhot, vysokých bot a železného klobouku. I on měl v ohbí pravice založený samostřil, na opasku se mu houpal napínací hák.

Strážný si s Vránou vyměnil několik oplzlých důvěrností, krátce spolu pohovořili v přátelském duchu, přičemž se navzájem oslovovali tv prase a tv hovado. Pak Vrána zakřičel na strážní věž: „Hej, klofáku, je kapitán v kanceláři?“

„Je tam, ty stará rozšmachťaná bagančo. Co mu chceš?“

„Má tady návštěvu. Vedu ji nahoru!“

Vrána se otočil k strážnému u brány: „Čumáku, pohlídej tady pánovi jeho herku...“ Omluvně se zazubil na Inge: „Tím jsem samozřejmě myslel toho koně, milostivá.“

Vešli do pevnosti. I takhle zevnitř působila solidním dojmem. Nádvoří o rozměrech patnáct na pětadvacet kroků, úpravné stěny srubů, okna vylepena pergamenovými blánami. Z jedné strany otevřená zastřešená jídelna s dlouhými stoly a dřevěnými lavicemi. Stavby byly většinou jedno-podlažní, střechy měly pokryté drny a smrkovými větvemi. Strážní věž se zdvihala ze střechy dvoupatrového srubu napravo od brány. Ve vzdáleném koutě zahlédla Inge roubenou studnu.

Po strmém dřevěném schodišti, které dělalo Sirotkovi jisté problémy, se vyškrábali do patra dvoupodlažního srubu, na jehož střeše se tyčila strážní věž. Vyšli na pavlač, vysunutou na krakorcích nad vnitřní nádvoří. Chlapík jménem Vrána popošel po pavlači k důkladným dubovým dveřím a zabušil na ně. Zevnitř kdosi otevřel a Vrána zaujal vzpřímený postoj: „Kapitáne, zadrželi jsme dva cizí lidi - nějakého chlápka a holku!“

Aha! uvědomila si Inge. Tihle neoholení vagabundi v železných kloboucích jsou vojáci! Vrána pokynul, Faylorg s Inge vešli do místnosti.

Uvnitř ostře čpěla smůla čerstvě poražených stromů. Za masivním stolem z neohoblovaných prken sedel mladý muž v koženém kabátci s přinýtovanými železnými chrániči. U dveří postával jiný voják, zavalitý hromotluk s podmráčenou, hladce oholenou tváří.

Mladý muž za stolem kývl: „Dobře, Vráno. Vrat' se na hlídku.“

Voják zvaný Vrána sklapl podpatky, pak se otočil na patě a vypochoďoval ven. Bylo slyšet, jak dupe po pavlači a pak na stupních schodiště.

Tak tohle je ten Roger Schnirega, pochopila Inge. Tenhle mladíček\

Bylo ovšem zřejmé, že vojáci z něj mají respekt.

Roger Schnirega vstal od stolu. Kromě onoho opancéřovaného kabátce na sobě měl ještě kalhoty z kůže a vysoké boty. Kabátec měl přepásaný a na opasku se mu houpal meč, zjevně vyrobený zwergy. Byl střední postavy, kratičce ostříhaný, pouze od čela k zátylku se mu táhl pruh delších vlasů, trčících vzhůru jako kartáč. Hladce oholený.

A vypadal mladě, tak mladě.

„Čemu vděčím za vaši návštěvu?“ zeptal se zkoumavě.

„Jsem Jacob Faylorg z Chawyny,“ řekl Faylorg prostě.

Na kapitánových rtech se objevil chladný úsměv. „Jsem rád, že vás vidím, Faylorgu. Konečně mi někdo vysvětlí, co

se stalo s lidmi z Chawyny.“

„Co se stalo s lidmi z...“ polkl Faylorg.

„No jasně, s hraničáři z Chawyny. Nebo mi chcete říci, že jsou zpátky v Chawyně?“

Ačkoliv vypadal mladě, byl Roger Schnirega ostrý jako břitva. Postačil jeho chladný úsměv a pár zdvořilých otázek a atmosféra v místnosti klesla na bod mrazu. „Promiň, Rogere,“ řekl pevně Jacob, „ale já nevím, co se stalo v Chawyně. Doufám jsem, že mi to řekneš ty.“

Já?“

„Byl jsem dva roky pryč. Vrátil jsem se před měsícem a našel jsem Chawynu opuštěnou... a v Rudenrogu plno cizích lidí. Žádné známé.“

„Aha,“ kývl Schnirega. „Dobře. Pamatuju si tě, Faylorgu. Vidali jsme se v Rudenrogu, že? Ne, já vážně nevím, co se stalo v Chawyně. Všichni její obyvatelé jsou pryč. Zmizeli. Je to záhada.“

Faylorg se nadechl a odvážně vychrlil: „Slyšel jsem, že se v Chawyně odehrálo zabíjení.“

„Kdo to povídal?“

„Jeden můj známý.“

„Smím znát jeho jméno?“

„Eagerpe.“

Schnirega mimoděk sáhl po meči. „Ty ses setkal s Eager-pem?“

Faylorg si rozvázal šátek na krku, sundal ho a odhalil zaschlé škráloupy krve. „Setkal jsem se s Eagerpem“

„Jak to, že tě nechal žít?“

„Poslal mne se vzkazem“

„A ten vzkaz zní?“

„Máte vyklidit tady to hnízdo a odtáhnout z Eagerpova lesa.“

Schnirega se chladně pousmál: „To bude zajímat pana Grassenberka.“

„Ano,“ přitakal Faylorg. „Eagerpe se zmiňoval o svém pokrevním bratru Grassenberkovi.“

„Kolik měl Eagerpe bojovníků?“

„Dvanáct.“ Schnirega přikývl. „Takže se já a Eagerpe přece jen střetneme. Bohové vědí, že jsem to nechtěl...“

Faylorg potřásl hlavou: „On už není tím Eagerpem, kterého jsme znali. Stalo se z něj zdivočelé zvíře. Byl opilý... Ne, že bych se chtěl vnucovat, ale povíš mi, co víš o Chawy-ně?“

„Méně než ty. Podle toho, co jsem zaslechl, pár hraničářů z Chawyny skutečně uvízlo za Tunelem. Především ženské a děcka. Může tam být i tvá rodina.“

„No nic,“ pokrčil rameny Faylorg. „Tak vím zase to, co předtím“

„A co je to za slečinku, kterou jsi přivedl?“

„Inge Hargenn. Našel jsem ji v lese.“

„Inge Hargenn? To jste vy? Pan Grassenberk bude mít ohromnou radost! Byl velice rozrušený, když slyšel, že vás zabili elfové! Torgo,“ obrátil se na podmrčeného hromotluka, „skoč za panem Grassenberkem - ať sem hned přijde, je to důležité!“

Torgo neřekl tak ani tak, jen se obrátil na patě a vyšel z místnosti.

„Co je nám do nějakého Grassenberka?“ podivil se Jacob. „Ty jsi přece tady toho šéf, ne?“

„Šéf je pan Grassenberk. Má funkci prefekta.“

„Prefekta? Čemu tady, prosím tě, prefektuje? Hromádám dřeva?“

„Musím tě vyzvat, Faylorgu, abys o panu Grassenberkovi mluvil s úctou. To, co jsi viděl venku - ty stany a hromady dřeva - to je jen začátek.“

„Začátek čeho?“

Schnirega pokrčil rameny. „To se nedá vysvětlit jednou větou. Taky o tom neumím mluvit tak dobře jako pan Grassenberk. Ty na to přijdeš sám, čeho je to začátek. Za pár dnů budeš v obraze.“

„Pochybuju, že tu za pár dnů ještě budu. Mám v plánu projít přes Orcigard do Gordonovy země.“

„To chceš jít sám?“

Faylorg pokrčil rameny. „Nejradši bych se přidal k nějakému komandu lovců orčích skalpů. Nevíš o nějakém?“

„Hm, nějakí lovci skalpů sem předevčím přišli. Jenže ty bych ti nedoporučoval.“

Na schůdkách se ozval dupot, kdosi křepče vybíhal nahoru. Vzápětí vešel dovnitř: vysoký muž s dlouhými prošedivělými vlasy a kratičce zastřiženým plnovousem, oblečený do šedé popelínové košile a černých kalhot z kůže, obutý do vysokých jezdeckých bot. Stáří? Něco mezi padesátkou a šedesátkou. Byl štíhlý a na svůj věk se držel vzpřímeně. Vlasy měl rozhozené po ramenou; na opasku, zdobeném stříbrnými cvočky, mu visela pochva s tesákem.

Oči mu žhnuly vnitřním světlem. Tento stárnoucí muž byl nabitý čínorodostí.

Inge si ho pamatovala jinak: jako důstojného pána v konvenčním obleku, tiše hovořícího o svých nesrozumitelných vědeckých problémech.

Zadíval se na ni zářícíma očima: „Inge! Kde se tady bereš? Jak to vypadáš, stalo se ti nějaké neštěstí?“

Zaváhala, zda mu má tykat nebo vykat, nevzpomínala si ani na jeho křestní jméno.

„Strýčku!“ vydechla v rozpacích.

Ale už byl u ní a svíral ji v náručí: „Jsi v pořádku, holčičko? Co se ti stalo? Jak ses tady ocitla?“

„Našel jsem ji v lese,“ zahučel Jacob.

Grassenberkovy pronikavé oči se obrátily k hraničářovi: „Našel jste ji v lese, pane? Co tam dělala?“ „Zdá se, že byla tak trochu ztracená.“

„A vy jste ji našel? Zachránil jste ji? Nikdy vám nebudu dost vděčný, pane...“

„Jacob Faylorg z Chawyny.“
„Vy jste ten, kterému se říká Černý Jacob? Už jsem o vás slyšel.“
„Slyšeli jsme o sobě navzájem, pane Grassenberku. Ale celá pravda není ta, že byla jenom ztracená.“
„Co to znamená? Jak to myslíte? Jak se ocitla v lese?“
„Inge,“ obrátil se Faylorg k dívce, „vypovíš to sama?“
„Já...“ zajíkla se.
„Zabloudila jsi?“ nedal jí pokoj Grassenberk. „Utekla jsi, když elfové zaútočili na Glen Karhó? Ztratila ses v lese?“
„Já... žila jsem v Glen Karhó... Vyšla jsem si s Detlefem Bordem a on...“
„To já všechno vím! Věděl jsem, že žiješ v Glen Karhó!“
Rozplakala se.
Grassenberka to zjevně zaskočilo. Vykřikl: „Schnirego! Co ji tu necháváte postávat! Podejte jí židli! Inge, holčičko, posad' se! Už je to v pořádku! Já vím - vyšla sis s Detlefem Bordem k tomu lesu u Glen Karhó.“
„Jak to víš?“ podivila se tak moc, že přestala plakat.
„Detlef mi to řekl. Vypověděl, jak vás napadli elfové a po-pálili mu tvář... Ale řekl, že tě elfové zabili!“
„Vy... vy jste mluvil s Detlefem?“
„Ano. Detlef Bord je můj chráněnc.“
A pak dodal větu, která jí doslova vyrazila dech: „Nakázal jsem Detlefovi, aby na tebe dával pozor!“
„Ale Detlefa nepopálili elfové! To jsem mu udělala já!“
„Cože? Inge, holčičko, co to povídáš?“
„Ten Detlef se ji pokusil znásilnit,“ vysvětlil Faylorg. Grassenberk dvakrát nasucho polkl a pak se zeptal: „To znamená - žádní elfové?“
„Tak.“ přisvědčil Faylorg. „Protentokrát tam elfové nebyli.“
„A co se s Inge dělo dál? Pokud se Detlef jenom... pokusil, tak se mu ubránila?“
„Použila na něj kouzlo. Ohnivou kouli. Popálila mu obličeje.“
„Vy jste byl u toho, Jacobe?“
„Ne. Ale viděl jsem popáleného Detlefa. A taky jsem byl při tom, když Inge“ používala ohnivou kouli. Před pár dny, když nás v noci napadl igler.“
„/g/ér?“ podivil se Grassenberk. „V Izironku? Kde se tam vzal igler?“
„To nevím. Snad přišel z Orcigardu a nějak se dostal přes Brody.“
„A jak jste se do toho zamotal vy, Jacobe? Jak jste ji našel?“
„Přijel jsem do Glen Karhó den po tom, co utekla. Viděl jsem... mrtvé lidi.“
„Zabité šípy?“
„Ne. Ti mrtví byli rozsekaní sekerami. Nějaký chlapec. Starší muž s bradkou. Tlustá ženská. Pak tam byl ještě jeden, úplně roztlučený na kaši.“
„To byl Don Gruber,“ zakvílela Inge. „Oni křičeli, že jsem čarodějnice... Chtěli mne upálit...“
„Cože tě chtěli?“
„Chtěli ji upálit,“ zdůraznil Faylorg.
„To myslí vážně?“
„Po tom, co jsem viděl ty lidi v Glen Karhó, by mě už nic nepřekvapilo.“ „Glen Karhó nepřepadli elfové,“ vzlykala Inge. „Lidé mě napadli a Don Gruber mne bránil. On zabil všechny ty místní - než ho utloukli.“
Seděla na židli a otřásala se v záchvatech pláče. Zvolna se uklidňovala.
Grassenberk ji něžně svíral kolem ramen: „No tak, holčičko, vypláčeš se a bude ti zase dobře. Tady se ti už nic nestane. Jsi v bezpečí.“
Pomalu se utišovala. Stáli kolem ní, čtyři velcí chlapi, a nevěděli, jak jí pomoci.
„Ten Detlef je tady?“ zeptal se po chvíli Faylorg. „Tady v tom... Progeessitf“
„Hmmm,“ zahučel kapitán Schnirega. „To je jeden z lovců orčích skalpů, o kterých jsem ti říkal. Zdá se, že vypadli z Glen Karhó dost narychlo. Spíš než lovit orčí skalpy se chtějí schovat v Orcigardu.“
„Nebo ve vévodství Barro,“ dodal Faylorg.
„Jo,“ přisvědčil Schnirega. „Máš úplnou pravdu. Nejspíš mají namířeno do Barro.“
Pak se podíval po Grassenberkovi: „Mám je zatknout, pane? Borda, kováře, tesaře...“
Grassenberk se mu podíval do očí: „A co s nimi hodláte udělat pak? Uvěznit je? Nevšiml jsem si, Schnirego, že bychom tu měli nějaké vězení.“
„Provinili se. Napadli dceru králova úředníka. Povraždili její sluhy.“
„Dám vám otázku, Schnirego. Představte si, že tady váš pobočník Torgo dostane záchvat půldenní horečky. Než ho zpacifikujete, přizabije pár chlapů. Je silný. Možná je i zabije. Budete ho pak soudit?“
„Torgo nedostane půldenní horečku,“ pokusil se odporovat Schnirega. „Nekácí stromy.“ Grassenberk pokrčil rameny: „Je jen otázkou času, kdy se půldenní horečka přenese i na ty, kteří nekácejí Izironk. Věřte mi. V tom já se vyznám.“
„Takže myslíte, že výbuch nenávisti v Glen Karhó,“ zeptal se opatrně Schnirega, „že to byl skupinový záchvat půldenní horečky?“
„Obávám se, Rogere,“ zavrňel Grassenberk laskavě, „že srovnávat půldenní horečku s tím, co se odehrálo v Glen Karhó, je jako porovnávat rýmu s černým morem. Navíc mám podezření, že podobné skupinové výbuchy nevynechají ani Progress.“
Inge se dívala z Grassenberka na Schniregu, nevěděla, o čem mluví. I Faylorg vypadal udiveně. A přece, řeči o jakési

půldenní horečky začaly dávat smysl.

„Takže co dál, pane Grassenberku?“ zeptal se kapitán Schnirega. „Jaké máte rozkazy?“

„Provedeme konfrontaci a provedeme ji hned, protože je známá věc, že nepříjemné věci se mají řešit bezodkladně. Nechce se mi, ale musím to udělat. Holčičko, budeš ještě chvíli silná? Schnirego, dojděte pro Borda a toho kováře s tím hrozným jménem! Ostatní sem raději netahejte. Jacobe, mohl byste odvést slečnu Inge do vedlejší místnosti? A chvíli tam s ní počkat?“

„Jistě.“ Faylorg vzal Inge povzbudivě za rameno. Té se zběsile rozbušilo srdce.

Vedlejší pokoj byl mřávný, vešla se do něj jen jedna postel. Neměl ani dveře, jen závěs z hrubé látky. Jacob usadil dívku na postel, zatahl závěs. Čekali.

Po chvíli zaslechli, jak do kanceláře vchází Schnirega a s ním nějací lidé. Podle dupotu, šoupání podrážkami a tlumeného šumotu usoudila, že jsou tak tři nebo čtyři.

„Smě tady, pane Grassenberk,“ řekl podivně známý hlas. „Á, pánové, výborně. Díky, že jste se obtěžovali ještě jednou. Chtěl bych se vás zeptat na pár věcí.“

„Všecko smě už řekli, pane. Pan prefekt z Glen Karhó vám to napsal do toho dopejsu.“

„Vy jste četli dopis? On vám ho dal číst? Pokud vím, tak byl prefektův dopis zapečetěný, když jste ho přinesli.“

„Ahhh... my neumíme číst, pane... My smě nechodili do škol... Kromě tady Detlefa. Ne vote vřeli jsme ten dopejs. Ale co by v něm mělo bejt jinýho, než psaní o elfským útoku?“

„Jistě, máte pravdu. Co by tam mělo být jiného? Takže pro úplnost. Je to týden, co Glen Karhó znovu napadli elfové. Odkudpak se tam vzali?“

„Přišli z lesa, pane. Elfi přeci žijou v lese.“

„Pokud jsem si všiml, tak kolem Glen Karhó už široko daleko žádný les není.“

„Je tam jeden takovej hnusnej... na dohled od města. Pár stromů moc velkejch na sekýru... Měli smě ho vypálit už dávno.“

„Takže z toho lesa vyšli elfové?“

„Ano, pane Grassenberk. Zabili hromadu lidí.“

„Mezi nimi, jak jsem četl, i jakousi Inge, dceru králova úředníka pana Hargenna. Její sluhy i hospodyně.“

„Ano, tu zabili. A tučet dalších lidí.“

Grassenberk se obrátil ke Schniregovi „Kapitáne, buďte ve střehu. Torgo. vy taky.“

Odhrnul závěs do vedlejší místnosti: „Holčičko, můžeš sem jít?“

Inge vešla do kanceláře, nohy ji téměř neunesly, zuby ji jektaly jako v horečce. Věděla už, s kým se tam setká.

Před stolem stál kovář z Glen Karhó. A vedle něj, s rudou, ožehlou tváří, plnou prasklých puchýřků, s bělmy skrývajícimi se v nateklých víčkách - Detlef. „Detlefe?“ řekla zkusmo.

„To je vona!“ zaječel kovář, „ta prokletá čarodějnice!“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Grassenberk.

Jenže už to šlo ráz naráz.

Kovář sáhl mohutnou pazourou po desce stolu. Odhodil stůl stranou, jako by to byla dětská hračka. Skokem se vrátil do uvolněného prostoru, jenže v cestě mu stál Roger Schnirega. Kovář po něm hrábl, aby ho také odstrčil, Schnirega udělal úkrok a náhle měl v ruce meč.

Nepostřehnutelný pohyb, lesklá šmouha ostří. Roger Schnirega neřal ani nebodl, jen udeřil. Hlavice jílce praštila kováře za ucho. Schnirega si k tornu musel stoupnout na špičky.

Poloomráčený kovář se zapotácel, Roger neztrácel čas. Pustil meč, shýbl se, popadl kovářovu sloupovitou nohu a trhl.

Kovář šel k zemi. Ještě nedopadl na zem a Schnirega ho nakopl do žeber. Už ležel a schytl druhý kopanec do čelisti.

Vzpřimil se do pokleku, pokusil se postavit. Schnirega ho popadl vzadu za opasek a smýkl jím, v mezičase se mu jakýmsi zázrakem podařilo otevřít dveře na pavlač. Kovář prolétl dveřmi, přerazil zábradlí a z výšky dopadl na zem.

Detlef se nepohnul. Jen stál a díval se škvírami zateklých víček.

„Půjdete sám?“ zeptal se Roger Schnirega. „Nebo vás mám taky vykopat?“

„Díky, Schnirego,“ vydechl Grassenberk. „A ty, Borde, mě dobře poslouvej! Už pro mě nepracuješ, rozumíš?“

„Nějak se nám to vymklo, pane Grassenberku,“ vydralo se Detlefovi z hrdla.

„Je to tvá vina a ty to víš!“ křikl Grassenberk. „Neměl ses přibližovat k tomu lesu! Seber celou tu bandu, se kterou jsi přitáhl z Glen Karhó, a vypaďte z Prograssu! Okamžitě! Jste nakažení, cožpak to nechápeš? Jděte co nejdál od Iziron-ku! Jestli tu někoho z vás uvidím, nechám ho oběsit!“

Detlef vtáhl popálenou hlavu mezi ramena, otočil se a šel. Inge si snad ani nevšiml. Čekala, že ji obviní, zahrne hrubostmi, nebo že se jí třeba omluví.

Ale nic z toho se nestalo. Jako by tam vůbec nebyla.

Grassenberk se ohlédl po ostatních. Zhluboka oddechoval, na tvářích mu vyskákaly rudé skvrny. Nucené se pousmál. „Takže jsme se pobavili, vážení. Vezmu Inge s sebou, aby se dala trochu do pořádku. Pane Faylorgu, rád bych si s vámi ještě popovídal. Prý pro mne máte vzkaz od mého přítele Eagerpa. Přijmete pozvání a povečíte se mnou?“

Faylorg pokrčil rameny: „Jistě, proč ne.“

„Nemusíte mít obavy, nebude to žádný výslech. Prostě si jen popovídáme. Schnirego, vás čekám u večeře taky. Po druhém zvonění v mě jídelně.“

Vzal Inge za loket: „Pojď, holčičko, ženské se o tebe postarají.“

„Jsem hrozně unavená,“ zapípala. Z toho zděšení ze setkání s Detlefm na ni padla dřímota.

„Prospíš se, odpočineš si. Už ti nikdo neublíží.“

2.

Pan Grassenberk pro sebe měl prostorný dvoupatrový srub, přilepený k palisádě v zadní části pevnosti. Celé přízemí tvořila jediná místnost, od níž byla zástěnou oddělena malá kuchyňka. Na stěnách z oloupaných klád visely lovecké trofeje - jelení paroží, kůže z vlka a kožešina z medvěda. Uprostřed stál veliký stůl se šesti židlemi, u stěn dvě masivní truhlice. Místnost se dala využít jako kancelář Jídelna i pracovna, pomocí závěsů ji bylo možno rozdělit na menší části.

„Jsem hrozně ospalá,“ zívla Inge.

„Prospíš se, holčičko. Pak tě dáme do pořádku.“

Grassenberk kývl a od polokrbu v koutě se zvedla hubená, asi třicetiletá žena s rozpuštěnými vlasy a nevýrazným, jakoby rozmazaným obličejem. Vzala Inge za loket a odvedla ji do patra. Tam byly pod střechem vmáčknuty dva pokojíky. Jeden používal Grassenberk, druhý byl prázdný, připravený pro návštěvy. Žena uložila dívku na postel, vonící usušenou lesní trávou, a přikryla ji dekou. Beze slova odešla a Inge usnula.

Vzbudila se za soumraku. Malíčkým okénkem dovnitř dopadal poslední zbytek denního světla, nad lůžkem stála ona divná žena. „Už jste se probudila, slečno?“ zaševelila. „Můžete jít dolů?“

„Jo,“ posadila se. Proč jí ta ženská vyká?

Po žebříkovitých schůdkách sestoupila dolů - a tam už bylo hodně veselo. Kromě Grassenberka, sedícího za stolem, se tam otáčely dvě tlusté ženské v hrubých šatech.

„Tohle je pro tebe, holčičko,“ ukázal Grassenberk na hromádku šatstva. „Nebo bys raději chtěla něco jiného?“

Prohlédla oblečení - byla to její pružovaná sukně, halenka a kabátek, všechno vyprané, pečlivě zašité, vonící kouřem z bukového dřeva. Ženské její oblečení vypraly a usušily nad otevřeným ohništěm. Statná padesátnice s vlasy jako sláma popadla vědro plné vody a vylila je do velké dřevěné díže. Druhá žena sundala z polokrbu kotel s vroucí vodou a rovněž ho vylila do díže.

„To jsou naše dobré víly,“ představil Grassenberk obě tlusté padesátnice. „Triguška a paní Kvartová. Postarají se o tebe.“ „Už je všechno připravené, drahoušku,“ zahovořila k Inge ta se slámovými vlasy. „Umyjte se a převlechte, my zatím připravíme večeři. Jste celá pohublá... prý jste bloudila v lesích. Chcete pomoci? Umyju vám vlasy a učesám vás.“

Druhá ženská zatáhla závěsy, čímž proměnila kout s díží v malou místnostku. „Tak se do toho dáme, slečinko,“ zahlaholila.

Bylo příjemné nechat si zase od někoho posluhovat. Žena se slámovými vlasy, Triguška, jí pomohla svléknout, umýt se, obléknout. Nakonec jí umyla vlasy a ještě mokré je rozčesala. Přitom neustále brabentila. Inge pochopila, že Triguška i paní Kvartová jsou manželky proviantáka a ubytovatele. Triguščinu povídám ji uklidňovalo.

Za zástěnou zněl zatím veselý hovor.

„Tady, paní Kvartová, pohárek jalovcové. Ne, nezdráhejte se, je to to nejčistší pití, sám král Eagerpe ho miloval. Vozil jsem mu celé bečky.“

„Ale ne,“ hýkavě se smála paní Kvartová. „Vy mě chcete opít, pane Grassenberku, ale to vám neradím - co byste pak se mnou dělal, s takovou starou osobou?“

Konečně byla Inge umytá, oblečená, učesaná. Na nohy si ovšem musela obléci Faylorgem darované vysoké boty z jelenice, protože o jejich střevících Triguška prohlásila, že tv určitě neuschnou dřív jak zejtra večír. A jak smrděly bažinou!

Grassenberk vypoklonkoval obě ženské z domu, roztáhl závěsy, srovnal židle ke stolu. Mlčenlivá třicátnice s rozmazaným obličejem odnosila vodu z díže do malé místnostky v koutě srubu. Tam, jak se Inge přesvědčila, se nacházel záchod, luxusní zařízení s železnou odtokovou rourou vyvedenou ven za palisádu. Rozmazaná žena uklidila štoudev a sedla si k polokrbu. Smějící se Triguška a paní Kvartová znovu vpadly do místnosti, přinesly dva kotlíky s jídlem a proutěný koš, zakrytý lněnou utěrkou. Se štěbetáním připravily talíře a pak opustily Grassenberkův srub, tentokrát definitivně. Vzápětí se dostavil kapitán Schnirega a Jacob Faylorg. Slušně pozdravili, způsobně usedli na nabízené židle. Inge a Grassenberk také zaujali místa u stolu.

Rozmazaná žena se zvedla od polokrbu a z kotle, přineseného paní Kvartovou, začala nalévat polévku.

Co je to za ženskou? pomyslela si Inge. A pak jí to došlo: to je Grassenberkova milostenka.

Polévku snědli mlčky.

Při dalším jídle, což bylo pečené seled s chlebem, se Grassenberk rozhovořil.

„Tak především, pane Faylorgu,“ oslovil hraničáře, „vám chci vyjádřit hluboký obdiv. Dokázal jste najít cestu z Izironku. Při stavu, v jakém teď les je, to představuje úctyhodný výkon.“

„Nenašel jsem cestu,“ namítl Faylorg. „Vývedli mě elfové.“

Grassenberk nadzdvihl obočí: „Neobtěžovalo by vás, kdybyste mi povyprávěl o tom, co jste v lese zažili?“

„Na tom není nic tajného. Pokud mi ovšem nebudete mít za zlé, že mne Eagerpe na místě nezabil. Tady Roger už mi to vyčetl,“ kývl s úsměvem ke Schniregovi.

Grassenberkova milostenka obešla stůl a každému do plechového pohárku nalila slabé pivo.

Pak se Faylorg rozpovídal o cestě, kterou s Inge podnikl Izironkem. Vyprávěl o bažínách, o hornících v předhůří Zrcadlových hor. Krátce vypověděl o srubu, u něhož je napadl igler, přivedený šílenými dřevorubci. „Bylo to nahoře nad potokem, který stéká z hor a vlévá se do Lodusu?“ zeptal se Grassenberk. „Půl míle od staré zweržské cesty?“

„Jo, tam to bylo.“

„Srub duchů. Loni tam elfové pobili pár mých dřevařů.“

„Ale ti lidé byli živí! Jednoho z nich jsem zabil, jiného potrhal pes!“

„Nějací dřevaři zřejmě přežili.“

„Ale proč byli nazí, natření na bílo?“

„Zešileli,“ potřásl Grassenberk hlavou.

„Zešileli!“ vykřikla Inge. „Detlef zešilel a „ti lidé v Glen Karhó také zešileli!“

„To je logická úvaha,“ souhlasil Grassenberk. „Otázka zní, proč zešileli?“

Nikdo nenabídl žádné řešení.

„Já vím, proč zešileli,“ podíval se na ně Grassenberk vítězoslavně. „A poskytnu vám uspokojivé vysvětlení. Ale teď bych vás, Jacobe, požádal, abyste pokračoval ve vyprávění.“

Jacob vysvětlil, jak se setkali s elfy. Zopakoval Grassenberkovi Eagerpův vzkaz.

„Na něco jsi zapomněl, Faylorgu,“ připomněla dívka. „Na ty sloupky.“

„Sloupky?“ podivil se Grassenberk.

„Olšové kůly,“ vysvětlil Faylorg. „Někdo si ohradil kus Izi-ronku olšovými kůly.“

Vypověděl Grassenberkovi všechno, co věděl o olšové magii. Grassenberk se zájmem naslouchal.

„Ohrazený kus lesa ztrácí kontakt s Izironkem,“ vydechl obdivně. „To jsem měl vědět dřív... ušetřili bychom si neskutečné problémy. Jacobe, vy máte ponětí, jak se ta olšová magie vyvolává?“ „Podstata olšové magie je jasná.

Vychází z odvčkého boje Izironku s lužním lesem. Musíte použít olšové dřevo z Brodů, protože to v sobě má nějaké...“

„Protílátky,“ napověděl Grassenberk.

„Ano, to je správné slovo. Protílátky. Ovšem magie je magie. Vyžaduje nějaké rituály, které já neznám.“

„Příteli,“ zvolal Grassenberk, „ani netušíte, jak cennou informaci jste mi poskytl. Získal jsem podnět a přísahám při Dvojjedinné bytosti, že jej využiju. Jsem vědec a nebojím se experimentovat! Já přijdu na to, jak se má olšové dřevo správně používat!“

„Můžete se dojít zeptat těch, kteří tam nahoře v lese vztyčili olšové kůly. Oni se v olšové magii dozajista vyznají.“

„Kdo myslíte, že tam žije? Nenašli jste tam, doufám, nějaké stopy po orcích?“

„Ne. Abych řekl pravdu, ani jsme je nehledali. Drželi jsme se od těch sloupů co nejdál. Izironk mi připadal přívětivější než by mohli být majitelé sloupů.“

Grassenberk se ostře zadíval na kapitána Schniregu: „To je úkol pro vás, Rogere. Teď musíme dokončit kácení a splavit dřevo do Thonnieriky. Hned potom podniknete průzkum. Zjistíte, kdo se to snaží zdomácnět mezi Brody a Srubem duchů.“

Schnirega jen mlčky přikývl.

Inge pozorovala své tři společníky. Grassenberk byl, jak by řekl její otec, o třídu výš než ostatní dva. Upravený, dobře oblečený, sebevědomý. Obratný v hovoru, znalý etikety. Jeho dlouhé prošedivělé vlasy, rozhozené na ramenou, vyjadřovaly nezávislost, odvahu stát za vlastním názorem.

Faylorgovi sebevědomí rozhodně nechybělo. Oproti kultivovanému, na první pohled ušlechtilému Grassenberkovi však vypadal poněkud směšně. Prořídle vlasy svázané do culíku, obnošená zálesácká halena. A ty jeho elfské nohavice doplněné bederní zástěrkou! Cožpak mu není trapné sedět tady s královým úředníkem a mít nahé boky?

Schnirega, odpoledne v kanceláři tak rázný, se teď při večeři choval nanejvýš obezřetně. Zřejmě nevěděl, co má povídat, a tak neřikal nic. Inge nepochybovala, že to není jeho první večeře s Grassenberkem. Strýček neměl rád samotu, zval tedy ke svému stolu alespoň ty ze svých podřízených, kteří vyčnívali z šedého průměru.

Milostenka sklídila ze stolu a dolila všem pivo do pohárků. Za okny, vylepenými průhlednou blánou, se dávno snesla noc. Místnost osvětlovaly jen tři blikavé olejové lampy. Grassenberk se pohodlně opřel, natáhl nohy a začal s vyprávěním.

„Teď bych vám chtěl objasnit tu nepříjemnou záležitost s kovářem a Detlefem. Myslíte si asi, že jsem k nim byl příliš mírný. Jsem velitelem tohoto území. Mám funkci prefekta, zdůrazňuji, že je to pouze funkce dočasně propůjčená. Zda mi bude svěřena trvale, záleží na tom, jakých dosáhnu výsledků. Mám právo vynášet rozsudky... i hrdelní rozsudky. Podle faktů, které znáte, si možná myslíte, že jsem měl kováře, Detlefa a ostatní vrahy z Glen Karhó nechat zatknout a oběsit.“

Grassenberk se rozhlédl, každému pohlédl do tváře, ale oni mlčeli; tak tedy pokračoval: „Nikdy jsem si nemyslel, že bych mohl vládnout nad životem a smrtí jiných lidí. Jsem především vědec. Celý svůj život jsem zasvětil zkoumám. Ptáte se, jaký je objekt mého bádání?“

Udělal dramatickou pauzu.

„Já to vím, strýčku,“ vyhrkla Inge. „Zkoumáš /z/ronk!“

„Tak, holčičko,“ pokývl. „Izironk je prastarý elfský les. Rostl tady odjakživa a žil sám pro sebe. Není to jenom les. Za staletí existence se vyvinul v obrovskou živoucí bytost s vlastními magickými schopnostmi. Ochraňoval dobré tvory a nenáviděl všechno špatné... Ale pak se v něm cosi zlomilo. Pozitivní aura lesa se změnila v něco zlého. Elfové to vycítili první, protože oni jsou mnohem citlivější než my. Pociťovali, že už nemohou v Izironku žít. A bylo stále hůř. Izironk zešilel. Elfové odcházeli, protože šílený les přiváděl k šílenství i je. Skupinky elfů, jedna po druhé, dlouhých dvacet let putovali zwergským průsmykem do Gordonovy země. Gordon tu zemi objevil i pro ně... Elfové odešli, ale nám tu zůstal obrovský problém. Šílený les. Jak ukázaly události v Glen Karhó, situace je velice vážná.“

„Vy myslíte, že události v Glen Karhó způsobil Izironk?“ zeptal se Faylorg opatrně.

„Jsem si tím jist.“

„Ale tam přece Izironk dávno není!“

„Dosud tam vyrůstá shluk stromů,“ pousmál se Grassenberk. „Ten jeden takovej hnusný/, jak řekl kovář. Domnívám se, že tento lesík je s Izironkem propojen spleť kořenů pod zemí. Stromy už jsou půl století vykácené, ale kořeny žijí dál. Pokud vím, Inge, tvá babička byla elfka. Velmi krásná, ehm, dáma, pamatuji si ji dobře, nebyla o moc starší než já. Když ses přiblížila k onomu lesíku, Izironk tě pravděpodobně poznal.“

„Zranila jsem si ruku o větev. Krev se mi smíchala s mízou buku... A Detlef mi z dlaně slízl krev i mízu!“

Grassenberk se po nich vítězně podíval: „Tak, pánové, ještě pochybujete?“

Nikdo nic nenamítal.

„Problémy s dřevorubci tu máme dnes a denně. Jsou to silní chlapi, tvrdě pracují, žijí bez žen. Snažím se je udržovat v kázi a disciplíně, vysvětluji jim, že budují svoji budoucnost. To, co si dnes odřeknou, se jim zítra desetkrát vrátí. A oni se snaží. Jsou to prostí, stateční lidé... Jen občas někdo z nich začne vyvádět. Křičí hrozné věci, nikoho nepoznává. V každém, kdo je nablízku, vidí nepřítele. Napadá ostatní dřevorubce, snaží se je zranit. Měli jsme, bohužel, i smrtelné případy. Dřevorubci pro to mají už i jméno: půldenní horečka. Lidé, kteří propadnou dočasnému šílenství, se zhruba po polovině dne opět stanou početnými.“

„Co uděláte s člověkem, který dostane záchvat té půldenní horečky?“ zeptal se Faylorg.

„Svážeme ho a hodíme do díry v zemi,“ vysvětlil kapitán Schnirega. „Pak ho vytáhneme. Většinou si nic nepamatuje.“

Grassenberk vážně přikývl. „Vyskytly se tu případy i celých skupin dřevařů, u kterých propukla půldenní horečka najednou. Jak říkám, došlo k vážným zraněním, i k úmrtím.“

„Izironk se brání,“ poznamenal kapitán Schnirega.

Grassenberk se po něm ostře podíval: „Měl byste být obezřetnější ve svých úsudcích, Schnirego. Cožpak nechápete, že to my se bráníme? Právě jste slyšel, že šílenství došlo až do Glen Karhó!“

Schnirega už raději neřikal nic a Grassenberk pokračoval: „Nikdo nemůže litovat Izironk víc než já. Jeho narůstající šílenství jsem sledoval celých dlouhých dvacet let. Před dvaceti lety se mi můj přítel Eagerpe svěřil, že sleduje drobné poruchy ochranného kouzla lesa. Snažil jsem se zjistit příčinu... zjistil jsem ji. Bohužel, nedokázal jsem zastavit šíření choroby“

„A co je příčinou té, jak říkáte, choroby?“ zeptal se Faylorg.

„My. My lidé. Založili jsme Glen Karhó, spolu se zwerg-skou posádkou jsme obsadili starou zwergskou pevnost Rudenrog. Do podhůří východních Zrcadlových hor přišli hraničáři. To všechno bylo v pořádku. Glen Karhó byla od začátku dřevařská osada. Dřevorubci káceli lesy až do té vzdálenosti, z jaké je mohli dopravit k Lodusu a splavit do Thonnieriky. Elfové byli naši spojenci - bojovali s námi proti orčím nájezdníkům, které proti nám vysílal Temný mág. Naši králové zaručili Izironku nedotknutelnost.

Jenže tam, kde byly kolem Glen Karhó vymýcené lesy, přišli další lidé. Zemědělci. Farmáři. Nebyla tam příliš dobrá půda, ale oni ji rozorali a ošili. Jsou tam stále - žijí za těmi uměle vysázenými smrkovými háji u Glen Karhó. I oni potřebují dřevo - a les mají na dohled. Jenže to už je Izironk. Také dřevaři se nechtěli vzdát výdělků za poražené stromy. Nechtěli kácet vysázené háje, za ty by museli platit jejich vlastníkům. Chtěli si vzít stromy, které jsou ničí. Hledali cesty, jak kmeny k Lodusu dopravit na větší vzdálenost, vymýšleli plavební kanály. Přišli na to, že na okraji lesa je možné postavit pilu, stromy rozřezat na prkna a ty odvážet na vozech.“

„Začali kácet Izironk!“ vyjekla Inge.

„Ano. Ale problémy propukly už mnohem dřív. Existuje něco jako Izironk a existuje něco jako jeho... prsty - nebo tykadla. Izironk vysílá své části do okolních lesů a tato tykadla padla za obět' sekerám už dávno. Slyšel jsem přirovnání: Izironk to cítil tak, jako by ti, holčičko, po kouskách odřezávali prsty.“

„Ahhh!“

Faylorg nevěřicně zavrtěl hlavou: „To, co tady říkáte, je strašná obžaloba!“

„Není to obžaloba, milý příteli. Je to pouhopouhá pravda, a ta není sama o sobě dobrá ani špatná. Znamená prosté konstatování, které se co nejbližší přibližuje skutečnosti. A další část pravdy je ta, že elfové odešli a Izironk se rozpíná, ohrožuje Glen Karhó i farmy, které jsou nablízku.“ „To je strašné.“

Grassenberk se naklonil co nejbližší k němu: „Máte nádherného psa, Jacobe. Od té doby, co jsem se přestal stýkat s elfy, jsem podobného neviděl. Ale pes, ať je sebenádhernější, se může vzteknout. Co byste udělal, kdyby se se váš pes vztek-nul?“

„Utratil bych ho. Zabil bych ho bez váhání.“

„Vidíte - a já dělám to samé s Izironkem. Už je zbytečné přemýšlet, proč zešilel. Teď musíme uvažovat, jak ho zabít. Dal jste mi novou naději, onu olšovou magii. Může se ukázat dobrou zbraní v mém boji.“

„Obdivuji se vám, Grassenberku,“ vydechl Faylorg. „Ale obávám se, že to nedokážete. Ani tisíc dřevorubců nedokáže vymýtit Izironk.“

„Já vím,“ přikývl Grassenberk. „Mám jedinou možnost. Existuje tajné místo, zvané Srdce Izironku, z něho pramení všechna síla Lesa. Musím Srdce Izironku vyhledat. Za krutých mrazů, až bude Izironk spát, se vypravím Srdce hledat. Až je nalezu, zničím je.“

„A pokud to místo nenajdete?“

„Zkusím to příští zimu. Nemám jinou možnost Les, který jsem miloval, se změnil v běsnící bestii.“ Chvilí mlčeli a upíjeli pivo. „Pane Grassenberku,“ ozval se pak Jacob. „Vyptávám se každého, a tak bych se zeptal i vás, jestli by vám to nevadilo. Nevíte, co se stalo s Chawynou?“

„Nikdy jsem v Chawyně nebyl,“ pokrčil rameny Grassenberk. „Znám ji jen z vyprávění. Nevím, co se s ní stalo. Je mi to líto... Jacobe, kde jste vlastně byl poslední dva roky?“

„V povodí Vickey.“

„Cože?“

„Najali si mne nějací lidé z vévodství Barro. Vévodství chtělo objevit cestu do Gordonovy země.“ „To je nesmysl. Vévodství Barro přece leží úplně jinde než Gordonova země!“

„Není to nesmysl. Vickea pramení ve stejných bažinách jako Lodus. Až do Timoroku je Vickea splavná. Kartografové z vévodství Barro tvrdí, že karavana by mohla překonat vzdálenost z Timoroku až k Lodusu za patnáct dnů - pokud by ovšem byla nalezena ta správná cesta. No a pak už je to jen na druhý břeh Lodusu a jste v Gordonově zemi.“

„Když vás najali, tak byl přece ještě naživu Alarich Touraine, Temný mág,“ namítl Grassenberk.

„To byl. Vím, na co narážíte. Ale Touraine neměl mezi Vickéou a Lodusem žádnou pevnou hranici. Navíc byl vévodství Barro přátelsky nakloněn. Vzpomeňte si, co se říká - když Touraine před půl druhým stoletím pronásledovala církev Trojjediné bytosti, vévodství mu nabídlo asyl. A Touraine prý tehdy prchal do vévodství. Jenže na místě dnešního Glen Karhó, kde tehdy byla jen obchodní stanice pro lovce kožešin, ho dostihli agenti Církve. Touraine uprchl do Brodů a tam se ho ujali orkové.“

„V Brodech žijí orkové,“ přikývla Inge.

„Kdysi tady žili,“ opravil ji Grassenberk. „Ještě před sto lety jich tady bylo dost. Jenže pak jsme Brody sevřeli mezi Glen Karhó, Izironk a pevnost Rudenrog. Orkové se vystěhovali - tedy ti, kteří zůstali naživu...“

„Abych dokončil vyprávění,“ pokračoval Jacob, „kdyby se byl Alarich Touraine v pořádku dostal do vévodství Barro, stal by se z něho ctěný čaroděj a zemřel by v nějakých osmdesáti letech jako každý slušný člověk. Místo toho jej orkové přijali do Orcigardu a z Touraine se stal Temný mág. Pokud jsem dobře počítal, dožil se téměř dvou stovek let. To prý za pomoci černé magie.“ „Ano,“ souhlasil Grassenberk. „Alarich Touraine v Orcigardu objevil opuštěná města zaniklé říše. Studoval artefakty, které tam našel, a díky nim získal svou moc. Ale abychom se vrátili k tématu, Jacobe. Proč si vévodství Barro najalo právě vás?“

„Mluvím elfským jazykem. Pochytil jsem jejich řeč od všech těch dobrodruhů, co šli do Orcigardu a stavovali se v Chawyně - pak se zase vraceli zpátky a v Chawyně si léčili zranění. Navíc se vyznám v divočině. Umím rozdělávat oheň, připravit přístřešek pro přenocování, ulovit jelena. Držet směr v bažinách. Bojovat s orky, když je to třeba.“

„Cožpak vévodství Barro nemá vlastní hraničáře, že si je musí půjčovat od Arkastie?“

„Má - a někteří s námi i šli. Ale oni neumí mluvit elfsky a elfové od Vickey zase neznají naši řeč. Navíc já nepocházím z Barro, což byla výhoda. Elfové vůči mně necítí žádnou krevní mstu.“

„Tornu nerozumím,“

„Asi to bude tím, že elfové od Vickey jsou mnohem tvrdší než ti naši. Válčí s vévodstvím už padesát let! Oni se nevzdali svého území tak snadno jako elfové z Izironku. Jsou dobří bojovníci a na straně lidí i elfů od Vickey bylo prolito hodně krve. Nespornou výhodou byl i můj pes.“

„Ano. Jak jsem říkal, je to nádherné zvíře.“

„Elfsky ohař. A elfové nikdy nedělají nepříjemnosti tornu, kdo s takovým psem jde - pokud vůči nim sám neprojeví nepřátelství.“

„Takže ty jsi, Jacobe, nepřátelský agent,“ zasmál se kapitán Schnirega. „Vedl jsi výpravu cizí mocnosti na území, které patří Arkastii,“

„Před dvěma lety ještě nepatřilo nikomu,“ ohradil se Faylorg. „To se mylíš,“ opravil ho Schnirega. „Gordon Fee tu zemi zabral už před dvaceti roky.“

„Nezabral ji. Jenom tam došel, přes zwerpský průsmyk tam dovedl dvě stovky kolonistů. Alarichu Tourainovi se nelíbilo mít arkastské poddané takhle nablízku, a tak poslal přes Lodus orčí armádu, která Gordonova osadu zmasakrovala. Gordon se vrátil po roce. Jen on a ještě asi čtyři lidé orčí nájezd přežili.“

Schnirega nesouhlasil. „Ta země, Gordonova země, nebo jak se jí říká teď - Biegro-log - nepřestala být arkastským územím,“

„Vévodství Barro to vidí jinak.“

„A jak to vidí?“

„Vidí to tak, že Arkastie nedokázala Gordonova zemi udržet, a proto na ni nemá nárok.“

„Zajímavá myšlenka,“ vmísil se do jejich sporu Grassenberk a všichni tři muži se zasmáli.

„Měli jste potíže s elfy?“ zeptal se pak Grassenberk.

„S elfy ne. Nakonec jsme šli víceméně po severním okraji Orcigardu.“

„Přes území orků?“

„No - ti orkové od Vickey jsou spíš kříženci medvědů a divokých prasat, s těmi se nikdo rozumně nedomluví. Ale ti z Orcigardu byli už celé století pod Tourainovým blahodárným vlivem. Touraine jim vštěpoval: ano, Arkastie, to jsou ti špatní, to je vaše kořist, ale Barro, tam si, holenkové, dvakrát rozmyslete, než udeříte, nebo budete mít co dělat se mnou. Když jsme šli přes Orcigard, byl už Touraine mrtvý. Nevěděli jsme to, ale cítili jsme, že se něco děje. Touraine držel orky na uzdě, zakázal jim všechny sváry mezi sebou. A teď, když byl po smrti, si začaly orčí klany vyřizovat sto let staré účty, prastaré krevní msty. Sever Orcigardu vřel, ale nás nechali jít. Za hrst korálků, za láhev pálenky. Za železné zbraně jsme získávali právo průchodu. Dokonce jsem se naučil mluvit orčí hatmatilkou.“

„Cožpak orkové mají nějakou řeč?“

„Proč by neměli mít? Velmi jednoduchou řeč, obtížnou na výslovnost. Zní jako když si, s prominutím, povídá šakal s prasetem.“

„Orčí řeč,“ vrtěl Grassenberk užasle hlavou. „Ovládáte orčí řeč. To si musím zapamatovat. Povězte mi, Jacobe, proč je o Gordonovu zemi takový zájem?“

„Je tam neuvěřitelně úrodná půda. Kdysi v těch místech bývalo jezero, pak se Lodus prohryzal Zrcadlovými horami, pustil se dolů k jihu, hladina klesla a jezero zmizelo. Tisíce let se tam usazovalo bahno. Teď je tam ta nejčernější zem, kterou stačí jen zorat a osít.“

„Nešťastná země,“ zachmuřil se Grassenberk. „Nešťastná pro nás, pro Arkastii. Stála nás válku s elfy. Ztratili jsme pět tisíc kolonistů, silných a odvážných lidí. A stejně jsme Gordonovu zemi nezískali.“

Faylorg pokrčil rameny. „Asi máte pravdu, Grassenberku.“

„Jaké máte plány, Jacobe?“

„Nevím. Hledám rodinu. V zimě, až zamrznou bažiny, se přes ně pokusím dojít na sever od východních Zrcadlových hor. Dostanu se přes Lodus - buď po ledu, nebo si udělám vor. Zjistím co a jak.“

„Nechtěl byste pro mě pracovat?“

Jacob se na něj udiveně podíval. „Říkám vám, že chci jít do Gordonovy žerné.“

„To ale chcete jít až v zimě, ne? Těch pár měsíců byste mohl nějak smysluplně vyplnit.“ „Myslíte, že bych pro vás našel Srdce Izironku?“ pousmál se Faylorg.

Inge zívla, zapotácěla se a téměř spadla ze židle. Grassenberk ji zachytil. „Pozor, maličká. Unavená, co? Takovéhle malé holčičky už mají být dávno ve svých postýlkách. Počkej, uloží tě.“

Mátožně vstala. „Můžu jít sama.“ Ale přece jen se nechala odvést nahoru po schodech a uložit. Nesvlékala se, jen se položila na postel. Grassenberk ji přikryl dekou a pohládl po vlasech.

bestie zvaná pokrok

1.

Probudila se, okénkem proudilo do pokojíku světlo jasného dne. Po schodech sešla dolů. Hubená žena s rozpuštěnými vlasy, Grassenberkova milostenka, seděla s rukama v klíně vedle polokrbu. Rychle vstala, když Inge zahlédla. „Horst brzo ráno odjel, slečno,“ oznámila jí. „Vrátí se k večeru. Říkal, že máte vyhledat kapitána Schniregu, ten vám bude dělat společnost. Budete si přát posnídat zde?“

Inge chvíli přemýšlela, jaký že to Horst odjel a vrátí se večer. Grassenberk! Doktor Horst Grassenberk! Tak to je jeho křestní jméno!

Potřásla hlavou: „Dojdu se podívat za Faylorgem a... kapitánem Schniregou. Posnídám s nimi.“

V umyvadle v koutě se opláchla, učešala se, upravila si šaty, zatímco milostenka apaticky seděla u polokrbu s rukama v klíně. Pak vyšla ze srubu na obdélníkové nádvoří.

Tohle všechno patří panu Grassenberkovi, uvědomila si. Grassenberk se o mě postará! Je to přítel mého otce. Vzpomněla si, jak na ni Grassenberk včera zapůsobil: vysoký, štíhlý, sebevědomý, s dlouhými šedými vlasy rozhozenými po ramenou. Jak se lišil od jejího otce, obtlouklého, jakoby rozbředlého, věčně nervózního. V náhlém záchvatu jasnozřivosti pochopila, že její otec je nervózní proto, že už dlouho žije bez ženy. Muži potřebují se ženami dělat takové ty věd a tím se uklidňují. Matka Inge zemřela před deseti lety a otec se neoženil, ke kuchařce i hospodyně se choval odtažitě, ostatně obě byly staré, tlusté a ošklivé. To Grassenberk je jiný kosák! Pořídil si milostenku!

Po nádvoří svižnými kroky přecházeli nějací lidé. Všichni měli co na práci. Dívala se na ně spokojeně: byli to sloužící Horsta Grassenberka.

Došla ke srubu, na němž byla posazena pozorovatelná, po strmých schůdcích vyšla na pavlač. Z otevřených dveří Schniregovy kanceláře zaznívaly hlasy:

Faylorg: „Au! Opatrně, Rogere! Já tu hnátu budu ještě potřebovat!“

„Jestli chceš strávit příštích deset dní v posteli s horečkou, tak si klidně řekni. Já přestanu.“

„No já vím, že se to musí vyčistit - ale nemusíš mi do ní udělat díru skrz naskrz!“

„Jakou díru? Vždyť to nic není! Torgo, dej mu ještě loká a pořádně ho přidrž. Faylorgu, chlape, s těmahle igleřima bodlinama mám eminentní zkušenosti. Když jsem byl ještě velitelem průzkumníků, dostali se moji chlapci pod palbu takovýhlehle iglera. Dva z nich měli bodliny ve střevech - a jednoho se mi podařilo zachránit. Další chlapík v sobě měl, nelžu, šest bodlin. Celý večer jsme mu rozřezávali a čistili rány a pak je zase zašivali. Kdybychom to neudělali, bylo do dvou dnů po něm. Přežil to, člověče!“ Postavila se mezi zárubně otevřených dveří. Faylorg ležel natažený na stole, jednu nohavici staženou, mohutný voják Torgo ho přidržel. Roger seděl na židli, v ruce nožik, jehož ostří bylo do poloviny ponořené ve Faylorgově obnaženém stehně. Nikdo z těch tří si nevšímal krve, která proudila z rány na desku stolu.

Roger vytáhl nůž z masa, sáhl za sebe pro láhev postavenou na polici. Zatřepal s ní, důkladně se napil a pak palcem a ukazovákem rozchlípl Faylorgův naříznutý stehenní sval. Vylil část tekutiny z lahve na Faylorgovo živé maso.

Faylorg sebou zazmítal a tlumeně zařval.

„Klid, Faylorgu,“ snažil se ho uklidnit Roger. „To nejhorší máš za sebou. Teď udělám dva tři stehy a hotovo.“ Zdvihl odloženou jehlu s navlečenou reznou nití a zabodl ji do okraje rány. Inge čekala, že Faylorg zase zařve, ale ten, kupodivu, snášel bolest statečně.

Roger zadrhl v mase dva uzlíky a ukousl nit. Pak vzhlédl a dívka uviděla, že má ústa rudá od krve.

„Á, slečinka Inge se probudila,“ řekl zakrvácenými ústy.

„Prý mi budete dělat společnost,“ usmála se na něj. „Dávat na mě pozor a tak.“

„Doufám, že to dopadne líp, než když na tebe dával pozor Detlef Bord,“ zachrčel Jacob.

Podívala se na něj s jistým dojetím. Čtyřicetiletý chlapík s kratičkými vousy, na temeni lysina. Dobře se o ni postaral. Bude tomu člověku muset projevít vděčnost.

Faylorg, bledý jako rybí břicho, se posadil. Krev mu zvolna skapávala ze stehna.

„Tys mi dal, neřáde,“ řekl Schniregovi.

„Já že jsem ti dal? Pěkně by sis to odsákal, kdybych ránu neotevřel.“

„Vypálil jsem to žhavým drátem.“ „Pěkně sis to vypálil. Ta noha už ti začínala fialovět. Zítra bys ji měl oteklou jako konev.“

Faylorg prošel do maličké Schniregovy ložnice, nohavici stále staženou na půl žerdi. Svalil se naznak na postel. Zpod stolu se vyploužil Sirotek a bystře se podíval na Inge.

„Nechtě mi přinést něco k jídlu,“ zahučel Jacob z postele, neobtěžoval se s otvíráním očí.

„Máš dost, co?“ zeptal se Roger. „Otok zmizel. Z nejhoršího jsi venku.“

„Jasně. Ale teď mě nech spát.“

Schnirega se podíval na dívku: „Snídala jste, slečno?“

„Ještě ne,“ usmála se. „Čekala jsem s tím na vás.“

„Necháme ho spát. Pojdte se mnou,“ vzal ji jemně za loket.

UVědomila si, že se v jeho přítomnosti cítí bezpečná. Vypadal sice jako kluk, ale byl zřejmě mnohem starší. Nejasně rušila, že se stářím přicházejí i zkušenosti, kterých ona má velice málo, ale on jimi přetéká. Líbil se jí.

Došli do velké jídelny, což byla kůlna, přiražená z jedné strany k palisádám. Řídkou dřevěnou hradbou mohla Inge zahlédnout kus blátivě hnědého lužního lesa venku. Ze střechy z naskládaného chvojí padalo jehličí na dlouhé hrubé stoly a lavice.

Kuchyně byla od jídelny oddělena bytelnou srubovou stěnou - zpoza stěny vyšla paní Kvartová. Odvedla dívku do kuchyně, kde jí předala střevice, které u kuchyňského sporáku přes noc vyschly. Inge si je obula, zatímco se jí paní Kvartová i Triguška obezřetně vyptávaly, jak strávila noc. Kuchař, štetinatý střízlík, míchal v kotli nad polokrbem vařečkou a po očku si Inge prohlížel.

Pak se vrátila do jídelny, sedla na dlouhou lavici naproti Rogerovi. Triguška jim donesla misky s hustou zeleninovou polévkou a malé bochníčky chleba. V celé jídelně, široké asi šest a dlouhé snad dvacet kroků, snídali jen oni a pak trojice vojáků v koutě u dveří.

„Ženské neví, co se děje, vidíte, slečno,“ zeptal se Roger.

„Jak to myslíte?“

„Objevíte se tady zčistajasna z pralesa, pak o vás ti lidé z Glen Karhó rozhlasí, že jste čarodějnice, Grassenberk se vás zastane, já vyhodím kováře ze dveří. Dřevorubci jsou na straně lidí z Glen Karhó, tak trochu reptají.“

„Detlef a kovář už jsou snad pryč, ne?“ Trochu se vyděsila, že by snad Detlef mohl vyvolat nějakou vzpouru,

„Už odtáhli. Bord, kovář, tesař... slyšel jsem, že mají namířeno do Orcigardu.“

„Do Orcigardu? A proč?“

„Chtějí tam získat nějaké orčí skalpy. Za každý skalp vyplácejí královské kanceláře odměnu.“

Snídali a Schnirega se zeptal: „Jaké máte plány s dnešním dnem?“

„Chtěla bych se projít.“

„No, po zkušenostech s Bordem bych se s vámi radši nepřibližoval k Izironku.“

„Tak se podíváme do lužní ho lesa.“

Schnirega neodporoval. Koneckonců byl podřízen Grassenberkovi a nejspíš měl instrukce splnit Inge všechna její přání, ať jsou sebepodivnější.

„Dobře, projdeme se.“

Vyškrabali poslední zbytky polévky z misek a pak se zvedli. Vyšli z jídelny na prostranství mezi sruby. Nahoře na ochozu se před dveřmi do kanceláře opíral obrovitý voják Torgo o sloupek podepírající střechu - zábradlí kolem pavlače bylo stále přeražené kovářovým pádem. „Torgo, jdu na obchůzku,“ zakřičel Roger Schnirega. Hromotluk kývl.

Do brány volným krokem vešel oddíl o šesti vojácích. Roger na ně houknul: „Karmíne, byly nějaké problémy?“

„Dřevaři měli plno pindů, Rogera,“ odpověděl jeden z vojáků, posmutnělý chlapík ve zwerghském pancíři, s dlouhými černými vlasy staženými do culíku. „Jinak se nic nedělo.“

„Jasně,“ pokýval Roger. „Takže buďte ve střehu.“

Vzal Inge za loket a vyvedl ji ven z brány. Šikmo přes pařezovou pláň ji provázel k blátivě hnědému lužnímu lesu. Vešli do něj po pěšině, vyšlapané nejspíš lesní zvěří. Roger Schnirega mlčel. Po chvíli dívka vyhrkla: „Slyšela jsem, že jste byl velitel pevnosti Rudenrog?“

„Ano. A co má být?“

„A proč už nejste velitel?“

„Tak nějak se to přihodilo,“ pokrčil rameny.

„Měl jste nějaký průser?“

„Ne. Já sám vlastně nechápu, jak k tomu došlo,“ v hlase mu zazněla trpkost.

„Nepovíte mi, co se stalo?“

„Možná bych mohl. Třeba si to ujasním i já sám. Ale musel bych začít od začátku. Myslím, že události se rozběhly asi tak před dvěma lety.“

„Co se stalo před dvěma roky?“

„Padl Alarich Touraine.“

„Ano,“ souhlasila Inge. „Zabil ho baron Lecter z Gentu.“

„Myslím, že ne.“

„Jak to?“

„Znáte Gordona Fee, slečno? Víte, kdo to byl?“

„Gordon Fee je... já nevím. Hrdina z crenlestských polí. Před více než dvaceti lety, za jedné z válek, které jsme vedli s vévodstvím Barro, sešikoval prchající vojáky a zastavil průnik nepřátelské jízdy. Gordon Fee je rovněž objevitel Biegro-logu, země za Zrcadlovými horami, které se říká také Gordonova země. Gordon Fee je bojovník s orky. Ochránce Pohraničí.“

„Gordon Fee není... nebyl žádný legendární hrdina, slečno, jen člověk jako vy a já. Pokládal jsem ho za svého přítele. Předminulý rok zjara vyrazil se svým komandem do Orcigardu, nijak se netajil tím, že tentokrát už Alaricha Touraina konečně zabije. Víte, on Touraina osobně nenáviděl za to, že Temný mág nechal zničit kolonii, kterou v Biegro-logu založil, že nechal povraždit kolonisty, které tam Gordon přivedl... Gordon Fee se ovšem z té své Poslední výpravy nevrátil. Je mrtvý.“

„Třeba není mrtvý,“ zvolala Inge.

„Je mrtvý. Část jeho rozbitého komanda loni zjara dorazila do Rudenrogu.“

„Vy jste s nimi mluvil?“

„Ne. Tou dobou jsem už v Rudenrogu nebyl... Předloni zjara Gordon Fee vyrazil na svou Poslední výpravu a asi tak za dva měsíce po jeho odchodu popraskaly Tourainovy sloupy. Temný mág si totiž své území ohradil magickými sloupy, některé z nich nechal hlídat orčími oddíly, jiné zase magicky vytvořenými bestii. Ten igler, kterého jste viděla, je zrůda vytvořená Temným mágem. Nejslabší protivník ze všech.

Byli jsme přesvědčeni, že to Gordon Fee dokázal. Zabil Touraina. Že je Touraine mrtvý, bylo jasné z toho, že jsou sloupy dole. Temný mág už je nedokázal udržovat. Poslal jsem v tom smyslu hlášení do Thonnieriky. Nedělo se nic.“

„Nic se nestalo?“

„Představte si to - nic. Naprostý klid, který trval asi dva měsíce. A pak začalo to tóčo. Dorazili první kolonisté, uprchlí nevolníci, kteří se hrnuli do Gordonovy země. Obdržel jsem oficiální zprávu, že je Alarich Touraine mrtvý a že ho zlikvidovala válečná výprava jakéhosi barona Lectera z Gentu. Vzápětí mne odvolali s celou posádkou. V Rudenrogu byl stálý oddíl zwergů, našich spojenců. Ty poslali domů do západních Zrcadlových hor takovým způsobem, že je k smrti urazili.

Víte, slečno, sloužil jsem v pevnosti Rudenrog od svých sedmnácti let, čtyři roky jsem byl vojenským velitelem pevnosti. Třináct let jsem bojoval s orky, které na nás Alarich Touraine posílal. Myslел jsem, že mám nějaké zásluhy, zkušenosti. Že snaha, kterou jsem projevil při obraně Arkastie, bude oceněna... To jsou patetické žvásty, co? Ale já to tak, bohužel, cítím. Zacházeli se mnou jako se špinavým hadrem.

Konec předminulého léta a celou následující zimu jsem strávil v Thonnierice v kasárnách. Nevěděl jsem nic o tom, co se děje tady v Pohraničí. Loňského jara začala oficiální kolonizace Gordonovy země. To už začalo přihořvat. Dostal jsem na starost rotu nováčků - prý abych je vycvičil v boji v lese. Všichni ti vykulení venkovští balící, které jsem dostal na povel, nafasovali kuše.“

„Kuše jsou přece zakázané,“ namítla Inge.

„Já vím. Arkastie získala samostřily od trpaslíků - kuše je zwergský vynález. Zwergové před osmnácti roky darovali arkastskému králi desítku kuší - tento dar, pokud vím, zprostředkoval Gordon Fee, což je jedna z jeho dalších zásluh. Královská zbrojářská dílna darované kuše prozkoumala a vyrobila asi tak stovku dalších, těmi pak byl na zkoušku vyzbrojen narychlo postavený oddíl kušníků. Nikdo kuším nesliboval budoucnost - jejich natahování je pracné, zdoluhavé. Než natáhnete kuši, můžete vystřelit čtyři nebo pět šípů z dlouhého luku. Kolik vám je let, slečno?“

„Šestnáct,“ šeptla. „Před deseti lety vám bylo šest let. Mne dvaadvacet. Sloužil jsem v Rudenrogu, ale narychlo nás stáhli, celou posádku. Dnem i nocí jsme pochodovali k hranicím s vévodstvím Barro, protože armáda vyslaná vévodstvím překročila hranici u městečka Selkida. Šli jsme přes vrchovinu, kde nejsou žádné cesty, protože jít přes Glen Karhó a Thonnieriku bylo nemožné. Toho roku se Lodus rozvodnil tak, jak jsem ho ještě nikdy neviděl. Voda dosáhla až k rudenrožské skále, v Thon-nierice strhala mosty a nechala víc než polovinu královské armády na tom špatném břehu.

Vévoda Ferdinand la Barro si toho byl vědom - obsadil Selkidu a s vojskem stál na vršku, čekal, až se dole pod ním zformujeme. Řekl prý, že nás chce rozdtit najednou, a ne nás honit po lesích jako zajíce.

Měl více než dvojnásobnou přesilu, když zaútočil. Stál jsem za barikádou z vesnických vozů na seno a dvoukolo-vých kár, vylepšenou ježky ze zahrocených smrkových tyčí. Obrněná vévodova jízda se řítla přímo na nás. A v té chvíli se ukázalo, co dokáže stovka samostřílů.“

„Rozstřílely obrněnou jízdu na kusy,“ hlesla Inge.

Roger přikývl. „Kušníci stačili natáhnout a vystřelit třikrát za tu dobu, co se na nás obrněná jízda valila. Pak ustoupili, zatímco my jsme se bili v zátarasu. Obrnění koně rozházeli barikádu, jako by byla z třísek, jenže jízda už byla prořídla. A kušníci stříleli dál... Viděl jsem pak vévodu Ferdinanda la Barro, jak chodí po bitevním poli a pláče pro své železné jezdce... Byl tak zdrcený, že vyklidil Selkidu a stáhl se za hranici. O měsíc později pak v Tyru podepsal s našim králem mírovou smlouvu. Vymínil si, aby do ní bylo vloženo, že samostřil je zbraň nelidská. On i náš král podepsali zákaz držení zbraně na území Arkastie i vévodství. Deset let ten zákaz platil, samostřil používali jenom gau-neři, loupežníci. A loni touto strašnou zbraní vyzbrojili ubohé venkovské balíky. Když jsem se opatrně zeptal, bylo mi sděleno, že nebudeme válčit s vévodstvím, ale s někým jiným.“

„S kým?“ vydechla dívka.

„S elfy.“

„Cože?“

„S elfy v Gordonově zemi.“

„To nechápu! Gordonova země je přece prázdná!“

„Byla prázdná, když ji Gordon Fee před čtvrt stoletím objevil pro Arkastii. Jenže teď tam žijí elfové. Elfové z Izironku.“ Chvilí mlčela a pak se na Rogera poočku podívala. „To nám včera vyprávěl strýček. Elfové nemohli v Izironku žít, protože Izironk zešlel.“

„Ano, tak to je,“ souhlasil.

„V loňském roce pak do Gordonovy země přišli arkastští osadníci a zjistili, že už je obsazená. Elfové přišli o Izironk a poučili se. Už nechtějí dát ani píd' půdy, kterou pokládají za svou. Ovšem Gordonova země je jiná než Izironk. Jsou tam stepi, prokládané smíšenými lesíky. Elfové by ji bránili mnohem obtížněji než Izironk.“

„Tak proto jste cvičil ty střelce ze samostřílů...“

„Proto. Koncem léta jsme zřejmě měli vyrazit a odelfit Gordonovu zemi.“

„Jenže král Eagerpe zaútočil tady.“

„Nejspíš ho někdo varoval. Král Eagerpe, kdysi nejlaskavější z laskavých elfů, se vrátil do Izironku a s ním dvanáct jeho bojovníků. Šli od jedné dřevařské osady ke druhé, od farmy k farmě. Zabíjeli a zabíjeli. Na stěny domů psali Chcete

válku? Tady je! Mrtvých bylo bezpočet, protože elfský odpor nikdo nečekal. Byli přece tak mírní po všechna ta léta...“
„Takže vy jste místo do Gordonovy země vyrazili sem. Bojovat s elfy na tomto území.“

„Ano. Armáda vytáhla ve třech proudech do Izironku. Výsledkem bylo naprosté fiasko - nikdo nezahlédl jediného elfa. Promarnili jsme drahocenný čas.“

„Přišla zima a elfové strhli Tunel.“

„Víte, co je Tunel - nebo spíš co byl Tunel, Inge?“

„Most do Gordonovy země.“

„Ano. Lodus se prohryzal Zrcadlovými horami, vytvořil vodopády, ale kus těch skal nahoře ještě zbyl. Skalní oblouk mezi západními a východními Zrcadlovými horami. Pnul se nad rvoucími vodami, jak by řekl básník. Gordonova země leží za západními Zrcadlovými horami, jenže ty jsou neschůdné. Dají se překročit jen průsmyky, a ty patří zwergům. Východní Zrcadlové hory jsou povlovnější a lze je přejít na mnoha místech - jenže za nimi se dostanete do bažin. Také se objevíte na nesprávném břehu Lodusu, který je severně od hor velice široký - zbyl tam kousek toho jezera, o němž nám vyprávěl Jacob. Navíc je to břeh, který patří orkům. Tunel spojoval výhody všech možných cest. Po svahu východní části hor, přivracené k vodopádům, jste mohla vyjít až na temeno Tunelu. Přešla jste ho a měla jste před sebou Gordo-novu zemi. Terén ze severní strany je prý mnohem povlovnější. Napadá mne, že to nějak souvisí s tím, že tam kdysi bylo jezero.“

„Elfové Tunel přes zimu strhli.“

„Ano. Zdá se, že se král Eagerpe vloni vrátil do Izironku, aby na sebe vázal armádu. Aby ji zdržel, než se vydá do Gordonovy země. To se mu povedlo a elfové Tunel přes zimu zničili - zřejmě s pomocí zwergů a zwergské techniky, protože sami by to nezvládli.“

„Aha... a jak to souvisí s vámi?“ „Poslali mě sem, abych zajišťoval budování města Pro-gess.“

Pojďte, vrátíme se,“ řekl pak.

Šel před ní. Nevracel se pěšinou, kterou přišli. Namířil si to směrem, o němž si Inge myslela, že je úplně špatný. Luzní les splýval v jednolitou blátivě šedou šmouhu. Černé kmeny olší, pokryté zelenými skvrnami lišejníků, holé větve sahající po modré obloze. Vrby, shrbené plačky na pohřbu. Vrbové houštiny. Vrbové pruty, zbavené listů, se podobaly prstům kostlivců. Vysoká tráva už polehla a první mrazíky ji zbarvily do žlutá. Slepé „tůně“ pokrývala křusta opadaného listů.

Pak se Roger Schnirega zastavil, otočil se k ní a usmál se na ni: „Mohla byste mi ukázat to vaše kouzlo, prosím?“

„Jaké kouzlo?“ vyděsila se.

„No to, kterým jste popelila onoho fešáka. Tu ohnivou kouli. Nemusíte ji zkoušet zrovna na mně - hod'te ji támhle do křoví.“

„Proč ne,“ pokrčila Inge rameny. Postavila se do základního postoje, přesně tak, jak ji to učila instruktorka: tři čtvrtiny váhy na levé noze, mírně pokrčené, pravá noha po vysunutí špičkou dopředu. Prsty pravičky napřáhnout tak, jako by jejich konečky svíraly jablko. Nádech, výdech. Chvilé soustředění, zamířit na místo, kam chce oheň vrhnout.

Koncentrace a-

Nestalo se nic.

Vyděšeně se podívala na své prsty. Rychle to zkusila zopakovat ještě jednou - výsledek byl stejný. Ani jiskřička magického ohně.

Roger Schnirega se hlasitě rozesmál.

„Ale já jsem to přece uměla- popelila jsem Detlefa i toho... iglera!“ Smál se. „Já vím, věřím vám. Nezlobte se, že se směju, ale vypadáte tak... vyjeveně.“

Uklidnil se a začal vysvětlovat: „Čekal jsem, že vám to nepůjde. Neměla jste mezi předky nějakého elfa?“

„Má prababička byla elfka z Izironku.“

„Myslel jsem si to. Používáte elfskou magii. Elfská magie v lužním lese nefunguje.“

„Jak to?“

„Nevím, proč to tak je. Luzní les prostě elfskou magii ruší.“

„V lužním lese žijou orkové,“ vyhrkla a vzápětí si uvědomila, že podobnou větu už vyslovila několikrát a vždycky jí vysvětlili, že tu orkové bydleli před sto lety. Pokusila se to zamluvit:

„Aha... a jak to, že to víte? Myslím to s tou elfí magií?“

„Stýkal jsem se s elfy celý život. Elfští bojovníci provázeli komanda dobrodruhů, která se vydávala do Orcigardu.“

Odměl se a pak dodal: „S jednou poloviční elfkou jsem měl poměr.“

Chvilí o tom přemýšlela. „Ona s vámi žila v Rudenrogu?“

„Ne. Patřila ke komandu. Občas se v Rudenrogu zastavila.“

„Rozešli jste se?“

„Nevrátila se z Orcigardu. Ona i celé komando.“

„Myslíte, že je mrtvá?“

„Možná. Ale oni odešli až po té Poslední výpravě Gordona Fee. Všechno se to pak zamíchalo. Pár komand, v nichž byli elfové, přešlo Tunel do Gordonovy země. Ona je tam možná taky.“

Polehlá tráva jim šustila pod nohama. Nad holými vrcholky olší uviděla Inge žluté listy buku. Izironk byl na dohled. Jak to ten Roger Schnirega udělal, že šel přesně tím správným směrem? Popošli pár kroků a náhle byli z lužního lesa venku. Ještě před pár měsíci tu mezi ním a Izironkem vedla bitevní linie, teď se za olšemi rozprostírala pláň pokrytá pařezy, z níž tu a tam vyrůstal velkán se sežehlými listy, kmen zčernalý ohněm. Izironk byl v těchto místech vykácen v pásu širokém asi míli. Vzádu se zdvíhaly sloupy kouře.

„Zkontroluju chlapy, když už jsem tady,“ řekl Roger.

Šli přes pláň pokrytou pařezy, návěje listí byly rozryté odtá-hávanými kládami. Minuli dva obrovské duby, jejichž kmeny byly až do výšky deseti kroků ožehlé plameny a po obvodu vykotláhé, jako by je ohlodali ohniví bobři. Vzduch čpěl spáleninou.

„Tady jsme se to teprve učili,“ kývl k těm ztýraným stromům Roger. „Ještě jsme neuměli správně udržovat oheň, aby podhlodl jen spodní část kmene. Plameny se nám vymkly a měli jsme co dělat, aby se požár nerozšířil.“

„Proč prostě Izironk nezapálíte?“

Podíval se po ní, jako by navrhla něco neslušného. „Není snadné zapálit takovýhle les,“ řekl. „Smrkový les ano, ten hoří až moc dobře. Ale tenhle ne. Při zemi jsou poloshnilé návěje listí, nasáklé vodou, kapradiny. Nahoře listí, které vzplane a je pryč. A uprostřed kmeny, které potřebují velký žár, aby se vůbec rozhořely. Ale při dostatečné snaze bychom snad Izironk mohli zapálit. Jenže - je to škoda dřeva. Pan Grassenberg se mi svěřil, že teprve na základě výnosů z pro-dkného dřeva se Rada rozhodne, zda bude v budování Pro-gessu pokračovat... Potřebujeme co nejvíce dřeva splavit po Lodusu do Thonnieriky a nebo, ještě lépe, až do Císařství.“

„Jak ho chcete splavit? Vždyť Lodus je daleko.“

„Není tak daleko. V lužním lese nechal pan Grassenberg pročistit jedno z bočních ramen Lodusu a vykopat k němu plavební kanály. Čekáme na podzimní déšť. Pochytáme vodu, splavíme dřevo. Ještě před novým rokem bude prodáno.“

„Pokud nesplavíte dřevo - znamená to, že bude budovám Pro-gessu zastaveno?“

„Přesně tak. Táhle už je stráž,“ ukázal. „Dojdou si s nimi promluvit. Počkejte tady na mne.“

Stanula a dívala se, jak zvolna odchází k dvojici mužů v železných kloboucích, kteří postávali kousek od skupiny lopotících se dřevorubců. Nešel přímo. Zabočil za hromadu klestu, obrátil se zády k Inge a rozeplnul si kalhoty.

Inge popošla, aby se podívala na jeho malou soukromou chvilku. Roger Schnirega k ní teď stál napůl bokem, prohlížel si pramínek, který mu proudil z těla.

Pocítila prudkou závist. Jak to ti chlapi mají jednoduché! Popojdou pár kroků, rozeplnou kalhoty a mají po problému. To ona, když si chtěla tuhle záležitost vyřídit, potřebovala naprosté soukromí a pak musela provést několik složitých skupin pohybů.

Bylo to tak nespravedlivé!

Cosí se jí pohnulo na žebrech. Rozevřela kožesinovou vestu a podívala se na její vnitřní stranu. Z kapsy vykukovala hlavička loutky.

„Závidíš mu?“ vypískl Gizmí a zamrkal černě podmalovanými očkami.

Tentokrát to nebyl prudký náraz, téměř podobný mdlobě. Inge měla jen nejasný pocit, že sama sebe pozoruje odkudsi shora.

„Bojí se!“ zaječel Gizmí hlasem připomínajícím skřečení malého zvířátka. „Má strach! Je strachem bez sebe!“

„Bojí se? Čeho se bojí?“

„Už brzo na něj dojde!“ kvičela loutka. „Brzo! Brzo!“ Inge zamáčkla loutku co nejhlouběji do kapsy a klopýtavě se rozeběhla přes pařezy k mužům. Po pár krocích si všimla, že se na ni všichni dívají - Roger Schnirega, vojáci, dřevorubci. Přeshla z běhu do chůze a pak se znovu zastavila.

Roger Schnirega prohodil s muži pár slov a pak se k dívce vrátil.

„Co je vám?“ zeptal se s obavami v hlase. „Hrozně jste zbledla.“

„Z čeho máte strach, kapitáne?“

Chvilí mlčel a pak ukázal za sebe: „Z tohotohle. Z Izironku. Dřív jsme mu jen tak trochu dráždili nervy, ale teď jsme se zakousli do jeho těla. Pálíme ho ohněm... bojím se šílenství. Mám strach, že mě les nechá zešílet jako dřevorubce v táboře duchů, jako ty lidi v Glen Karhó, kteří vás chtěli zabít.“

Otočil k ní vyděšené oči: „Jednoho dne, a už to bude brzo, zachvátí půldenní horečka víc chlapů, než jich budeme moct zvládnout. Co se stane pak? Začneme se tu zabíjet mezi sebou.“

„Strýček vás ochrání. Je vědec. On ví, jak se má bránit Izironku.“

Pokýval hlavou. „Jistě. Nezbyvá nám než spolehnout se na pana Grassenberka.“

2.

Ještě téhož dne měla možnost zahlédnout případ půldenní horečky. Zapalísadami zaslechla vzdálený řev. Vyšla z brány a zadívala se do ulic mezi hromadami dřeva. Strážný, zasmušilý chlapík s černými vlasy svázanými do culíku, ji varoval: „Nechodte ven, slečno. Dalšího makače chytil rapí. To už je dneska driihej.“ Netušila, že někdo může takhle řvát. Hlas mu stoupal a klesal, prudce měnil výšky. A bylo v něm tolik nenávisti!

Průhledem mezi hromadami na okamžik zahlédla hlouček postav: dva vojáci a dva dřevan někam táhli řvoucího šilence s rukama svázanými za zády. Zdálo se, že se snaží nebýt k němu příliš krutí, o to více vyváděl chlapík: kopal, tloukl kolem sebe hlavou. Byl to jen mžik, pak všichni zmizeli za poskládanými trámy.

„Eagerpe vůbec nemusí přitáhnout,“ odplivl si voják. „Pobijeme se tu sami navzájem.“

Potřásl hlavou a dodal: „Zasranej život.“

Hezký, mladý voják, o němž Inge věděla, že se jmenuje Karmín, byl sklíčený až do hloubi duše. Nevěděla, čím by ho mohla potěšit. Vrátila se do pevnosti.

3.

Začala rozeznávat jednoho vojáka od druhého. Smutný Karmín v zašlém zwerghském pancíři. Podmračený, obrovitý Torgo. Pastak, mladíček sotva šestnáctiletý, který na ni pokaždé civěl s otevřenými ústy. Slimák. Vrána. Kobližek s kulatým ru-měnným obličejem.

Zato dřevan jí splyvali v jedinou vousatou, sršatou masu, navlečenou v ukoptěných halenách.

Odpoledne pak Inge strávila v kuchyni ve společnosti Trigušky a paní Kvartové. Poslouchala neustávající štěbetání ženských a měla pocit, že je zpátky ve svém domě v Glen Karhó, Franzina se otáčí kolem plotny a magistr Badoglian

hraje s Donem Gruberem rantu.

Strach ji neopouštěl. Po tom, co zahlédla muže stíženého půldenní horečkou, se už necítila bezpečná. 4.

Tentokrát večereli sami dva, jen ona a strýček. Dokonce i bledou ženu s rozpuštěnými vlasy poslal nahoru do ložnice.

Zdál se jí nějaký roztržitý. V hrubých obrysech mu vypověděla, jak strávila den, ale on mlčel. Snědli polévku i omáčku se skopovým masem. Grassenberk se stále tvářil vážně. Po jídle si otřel rty lžným ubrouskem a řekl:

„Holčičko, mám špatné zprávy.“

V hrudi se jí zastavilo srdce: „Tatínek! Co je s ním?“

„Nevím, jestli ti to vůbec mám říkat, Inge. Pravda může být zlá.“

„Já se nebojím pravdy!“

„Tak dobře. Byl jsem v Glen Karhó. Už dříve jsem něco zaslechl, ale dnes jsem si to ověřil v kanceláři prefekta...“

Souvisí to s tou nešťastnou záležitostí s Gordonovou zemí.“

„Tomu nerozumím.“

„Do kolonizace Gordonovy země byly vloženy obrovské prostředky. Skončila naprostým krachem. Pět nebo šest tisíc lidí zůstalo odříznuto za vodopády. Za to přece musí někdo nést zodpovědnost ne? Jméno tvého otce je mezi těmi, kdož byli obviněni.“

„Zatkli ho? Drží ho ve vězení? Týrají ho?“

„Nevím. Nic konkrétního jsem se nedozvěděl. Ale on už musel něco tušit dávno - proč by tě byl jinak uklidil do Glen Karhó? A proč právě do Glen Karhó? To je jasné - kdyby musel narychlo uprchnout, zastavil by se pro tebe a i s tvými sluhy by přešel Brody a pak by se vydal přes vrchovinu. Je to stará trasa uprchlíků, exulantů z Arkastie do vévodství Barro. Dlouhá, obtížná, namáhavá. A spolehlivá. Na vrchovině nejsou nepřátelé, ani posádky královských vojáků.“

„Ale on pro mě nepřišel.“

„Buď byl zatčen, nebo uprchl bez tebe.“

„Ne - beze mne by nikdy neutekl!“

„Pak se musíš smířit s nejhroším. A co víc - jsi jeho dcera. Zatčení hrozí i tobě.“

Nedokázala to pochopit. Ano, nepřízní osudu se z ní stal uprchlík, křivě ji nařkli z čarodějnictví, ale stále byla v právu. Ale teď? Když ji neochrání její otec - co s ní bude? Do Thonnieriky se nemůže vrátit. Její sluhy jsou mrtví... ubití davem. V Glen Karhó na ni čeká smrt. Lovci čarodějnic došli už i sem, do posledního koutu Arkastie, a chtějí ji zničit.

Schovala obličej do dlaní a rozplakala se. Grassenberk vstal ze židle, obešel ji a položil jí ruce na ramena. „Chtěla jsi slyšet pravdu, holčičko, a já jsem ti ji řekl. Musíš být silná. Vždyť už jsi skoro dospělá! A nemusíš mít strach, já se o tebe postarám. Podívej se na mě.“

Sundala dlaně z obličeje, lesklého rozmazanými slzami. Podívala se mu do očí.

„Když jsi byla malá, vždycky ses na mě smála,“ řekl. „Dokázala by ses usmát i teď?“

Nejistě se usmála. Byl to žalostný pokus.

„Víš, že takhle ti to sluší mnohem lépe? Chceš, abych tě chvíli držel za ruku?“

„Ano,“ zašeptala.

Přidřepł vedle její židle, vzal ji za obě ruce a schoval je do svých horkých dlaní. Díval se na ni odspodu jako... jako věrný sluha z pohádek.

„Už je to lepší?“ zeptal se po chvíli.

„Lepší,“ znovu se na něj usmála. Vzal pramen vlasů, který jí spadl do obličeje a sčísl jí ho za ucho.

Vstal, přešel kolem stolu a sedl si na židli. „Ta nešťastná kolonizace Gordonovy země,“ řekl. „Takové fiasko. A bylo tak zbytečné!“

„Proč myslíš?“ zeptala se nejistě.

„Tady všude kolem,“ ukázal ke srubovým stěnám, „je prázdná země. Proč se všichni hnali až za Tunel?“

„Prázdná země?“ podivila se.

Lokty se opřel o desku stolu. „Největším neštěstím bylo, že baron Lecter z Gentu zabil Temného mága tak nevhod. Proč s tím ještě alespoň rok nepočkal? Všechno mohlo být v pořádku. Žádná válka s elfy, žádných pět tisíc ztracených kolonistů.“

„Tornu nějak nerozumím,“ přiznala se.

„Arkastie začíná být přelidněná,“ vysvětlil. „Příliš mnoho lidí, příliš málo polí. Potřebujeme mnoho lidí, mnoho vojáků, abychom se ubránili stálým útokům vévodství Barro. Musíme mít víc polí, abychom vojáky uživil. Proto, jakmile se uvolnila cesta do Gordonovy země, dal král souhlas s kolonizací. A přitom se ti lidé nemuseli hrnout někam přes Tunel. Stačilo pár let práce! Vykácet Izironk a rozorát zem!“

„Vykácet... Izironk?“

„A proč ne?“

„Izironk přece patří elfům.“

„Ne. Nepatří jim. Elfové odešli a ztratili na něj nárok.“

„Ale je tam přece král Eagerpe!“

„Král Eagerpe a dvanáct jeho bojovníků. Jsou tam jen proto, že na sebe vázali armádu, aby nezaútočila na jejich soukmenovce v Gordonově zemi. Eagerpe je můj dávný přítel. Obdivuji ho. Obětoval se.“

„Obětoval se?“

„Jistě. Podle toho, co vím, už není sám sebou. Izironk ho přetvořil ve svého otroka.“

„Takže ty myslíš...“ „Máme tady dva aspekty, holčičko. Jednak nedostatek polí, jednak Izironk, který se změnil v temnou stvůru. Tyto dvě úlohy mají jediné řešení. Exterminujeme Izironk. Na jeho místě pak založíme pole. Měl jsem vypracovaný skvělý projekt, který jsem dal před dvěma lety k posouzení Radě. O anexi Izironku již bylo rozhodnuto.“

Jenže pak se udala ta záležitost s Gordonovou zemí... Plány, které jsem připravil, se ocitly v troskách. Ale to je osud. Velké věci nikdy nevyjdou tak, jak si je naplánuješ. Nevzdal jsem se. Přesvědčil jsem Radu, aby mi poskytla možnost ukázat, co dokážu. Za prostředky, Uvolněné z královské pokladny, jsem najal dřevorubce. Rada mi přidělila vojáky na ochranu. Pokud vše půjde podle plánu, ještě před Novým rokem prodám vytěžené dřevo a odevzdám Radě vyúčtování. Na jaře pak zaútočím na Izironk z několika stran.“

„Z několika stran?“ vydechla úžasem.

„Tak. Jsem velmi střidmý ve svých plánech. Počítám s tím, že cena dřeva půjde dolů, možná až o polovinu. Ale nevzdám se. Do šesti let zbydou z Izironku už jen osamocené ostrůvky.“

„Cože?“

„Ano, je to tak. Předložil jsem Radě podrobné harmonogramy. Jsem přesvědčen o reálnosti svých záměrů.“

Nějak to nemohla strávit. Mlčela a přemýšlela. Pak se opatrně zeptala: „Strýčku, říkal jsi, že jsi chtěl začít kácet Izironk už před dvěma lety? Ale tou dobou tam ještě elfové žili!“

„Pár jich tam bylo,“ přikývl.

Pak rozhodil rukama v patetickém gestu. „Život je krutý, holčičko. Věř, elfu je mi hrozně líto. Nikdo je nemá tak rád jako já. Král Eagerpe je mi blízký jako bratr a ty víš, že to říkám všude a všem, ačkoliv z něj udělali krvelačnou bestii a nenávidí ho víc než mor. Je mi líto každého stromu, který musíme podetnout, a dokud budu dýchat, nedovolím, aby byl Izironk zničen... zcela. Rozumným systémem polí a luk bude rozdělen na malé lesíky. Takový je pokrok. Nové věci vznikají na kostech starého světa.“

„Pokrok,“ vydechla.

„Ano, pokrok. Elfové jsou lovci. Lovci jelenů. V Izironku jich bylo sotva pár tisícovek, a přesto měli k dispozici tak obrovský les. Jelenů musí žít v Izironku stokrát víc než elfu, aby elfové nehladověli - a každý jelen potřebuje prostor! A přitom malíčká farma, zabírající sotva půl korce, uživí farmářovu rodinu a ještě zbývá dost pro majitele půdy a daň pro krále. Pokrok je nemilosrdný. Nedovolí, aby se plýtvalo dobrou půdou. Tak to je a já ani ty na tom nic nezměníme.“

„A elfové?“

„Musí se změnit, aby obstáli před tváří zítřka. Stanou se z nich zemědělci, řemeslníci, vojáci... co já vím, třeba i umělci - tanečníci, zpěváci, hráči na loutnu.“

„Jinak budou rozdrnceni pokrokem“

„Ano. Vidím, že jsi velmi inteligentní. Jsi zvláštní spojení krásné a inteligentní ženy. To je velmi neobvyklá kombinace.“

Zase vstal ze židle, jako by jí chtěl sevřít dlaně. Rychle se zvedla i ona. „Promiň, strýčku. Jsem hrozně unavená. Vyděšená. ... Potřebuju si odpočinout, všechno si to srovnat v hlavě...“

„Jistě, maličká. Ale neříkej mi strýčku, ano? Jmenuji se Horst. Odpočín si. Čekají nás velmi namáhavé dny.“

„Dobrou noc, Horste,“ zapípala. Otočila se ke schodům do patra a měla strach, že půjde s ní, že ji bude ukládat do postele a že...

Ale on tam jen stál a laskavě se usmíval.

Masakr

1.

Probudila se za svítání. Nejasně tušila, že potřebuje poradit. Je vydána na milost stárnoucímu Grassenberkovi, který s ní může naložit, jak uzná za vhodné. Co dál? Co s tím?

A kdo jiný by jí mohl dát dobrou radu než hraničář Jacob Faylorg, její parták*?

Oblékla se, po špičkách sestoupila po schodišti do spodní místnosti. Nikdo tam nebyl. Tichounce si umyla ruce a obličej v umyvadle, přičísala si vlasy. Opatrně, aby dveře ani nezavrzaly, vyklouzla na nádvoří.

Svítilo. Rozespálé postavy se mátožně pohybovaly mezi sruby. Proti šedé obloze se rýsovala strážní věž na střeše domu, v němž kromě Rogera Schniregy přespával i Faylorg.

Vyšla na pavlač. Voják na pozorovatelně se vyklonil, aby se podíval, kdo to pod ním dupe. Uviděl Inge a kývl jí na pozdrav. Zarazila se. Netroufla si tak narychlo vpadnout do Schniregova doupěte. Bála se, že na něj přivolá Grassenberkův hněv. Stála a sbírala odvalu. Všude, kam dohlédla, se rozvalovaly hromady dřeva. Trámy, prkna, kulatina. Semlelé maso Izironku, které bude přeměněno v peníze.

Izironk se brání, řekl předevčírem Schnirega a Grassenberk se na něj proto osopil. Ale Schnirega měl pravdu.

Obloha byla zatažená. Od Zrcadlových hor zvolna připlouvaly dešťové mraky, důstojné a plně naložené jako obchodní říční čluny. Dívce do tváří zavanul vlhký větřík.

Dole po rozbahněném nádvoří pevnosti přecházeli vojáci.

Za otevřenou bránou polooblečení dřevorubci vylézali ze stanů, navzájem na sebe vrčeli hrubými hlasy. Na krajích otevřených ohňů si v plechových miskách ohřívali polévku. Část z nich, sekery a pily přes ramena, už v houfu odcházela přes pařezovou pláň k lesu, který se ztrácel v mlžném oparu. Inge se za nimi dívala, dokud nezmizeli v cloně z mlhy a kouře z dýmajících ohnišť.

Pak zahlédla toho poutníka.

Přicházel z mlhy na západě. Shrbená, kulhající postavička, zahalená v dlouhém šedém plášti, hlavu skrytou v kapuci, přetažená až pod nos. Opíral se o dlouhou hůl a zdálo se, že klopytá z posledních sil.

Poutník.

Přišlo jí to zvláštní. Kde se bere poutník tady na okraji světa, na okraji šíleného lesa?

Belhal se k pevnosti, vždy chvíli šel, pak zase odpočíval. Další houf dřevorubců už sebral své nádobíčko a zamířil k lesu, tábořiště před pevností se vyprázdnilo. Oddíl deseti vojáků odešel za dřevaři. A poutník se blížil.

Bylo na něm něco zvláštního. Několikrát ho těsně minuli dřevaři i vojáci a zdálo se, že nikdo z nich ho nevidí. Nezastavili se, nezeptali se kdo je, kde se tu bere a zda nepotřebuje pomoc. Nic. Jako by pro ně byl vzduch. Inge měla silný pocit, že by měla zajít do kanceláře a vzbudit kapitána Schniregu. Bála se však, že pokud z poutníka spustí oči, už nikdy pak nedokáže rozeznat jeho šedý plášť na pozadí šedivé pláně.

Konečně se poutník dobelhal k bráně.

„Hej! Stůj!“ vykřikl strážný, který se tam opíral palisádu. „Kdo jsi? Co tu chceš?“

Inge zaslechla poutníkův hlas, zněl jako když zurčí potůček. Rozeznávala jednotlivá slova, vždyť od ní byl teď vzdálený sotva deset kroků, ale nerozuměla jím. Mluvil nějakou cizí řečí.

A pak pochopila.

Zřejmě pochopil i strážný, protože prudkým pohybem chytil cizince za rameno. Kapuce se svezla vzad a odhalila...

Světlounce šedé vlasy, ustřížené těsně pod ušima. Uši trčely vzhůru, téměř až nad cizincovo temeno. Protáhla hubená tvář, od uší k bradě orámovaná něčím, co bylo spíše srstí než vousy. Pod dlouhou šedou ofmou se zaleskla bělma.

Cizinec vykřikl, znělo to jako úzkostné zaječení lesního zvířete. Vytrhl se strážnému a kulhavým poskokem se rozběhl zpátky do pláně.

„Alarm!“ zařval strážný. „Chyťte toho parchanta! Je to elf!“

Z dřevařských brlohů se vynořily osamělé postavy a zamžouraly do světla ospalýma očima. Z jídelny vyběhlo pár vojáků. Nahoře na pozorovatelně zadupaly vojákovy boty, pak chvíli ticha a syknutí tětivy samostřily.

„Do hajzlu!“ zaklel voják nad dívkou. „Minul jsem.“

Vojáci vyběhli z brány a hnali se po cizinci. Dřevaři rychle pochopili, o co jde, a začali se také hýbat. Pět nebo šest chlapů se naráz vrhlo na kulhajícího elfa.

Jakýmsi zázrakem mezi nimi proklíčkoval, opíraje se o dlouhou hůl skákal po jedné noze jako vrabec. Už už se zdálo, že ho mají, že ho drží za cíp pláště, ale on skočil na opačnou stranu a znovu jim proklouzl. Udělal th poskoky do pláně, tam mu vyběhli v ústřety nějakí další lidé. Rozhlédl se jako štvané zvíře a pak, s jedním ramenem skloněným téměř až k zemi, odskákal k palisádě.

Svým neskutečně kulhavým krokem poloskákal, polobě-žel kolem palisády, vrhl se do úzkého koridoru, který pevnost dělil od lužního lesa. Noha se mu podlomila a on udělal kotoul přes rameno, tím mimoděk znovu unikl chňapajícím rukám pronásledovatelů. Třikrát se převálil, odrazil se zdravou nohou, opřel se o hůl a mohutným skokem jednonož dosáhl lužního lesa.

Šedý plášť zavlál mezi černými kmeny olší.

Pak cizinec zmizel a s ním i klubko lovců.

Roger Schnirega vylétl na pavlač: „Co se děje?“

„Elf, pane! Je tady elf! A jistě s ním budou i další.“

„Zazvoň na poplach!“ zakřičel Roger. „Spojka! Vezmi si koně a objed' všechny chlapy v lese, ať se okamžitě vrátí sem! Torgo! Zajisti hradbu! Co je to tam za řev v lese? Koblížku! Vypal za nima, ať přestanou blbnout a stáhnout se zpátky! Služba u brány! Kde je služba u brány? Jak to, že utíkala za elfem? Má stát tady - nakopu ho do zadku! Torgo! Postav dva chlapy k bráně! Řekne mi někdo, co se tady děje?“

„Objevil se tady elf, kapitáne,“ vyklonil se strážný z pozorovatelně přes zábradlí. „Takovej skrček v dlouhým hábitu. U brány mluvil s Mundrochem.“

„Elf? Jak to, že nějaký elf přišel až k pevnosti?“

„Měl dlouhý šedej hábit a nedal se poznat! Až Mundroch mu sundal kapuci.“

Kdesi hluboko v lužním lese se ozýval křik mužů pronásledujících kulhajícího elfa. Roger Schnirega seběhl po schodech dolů, jeho řev se ozýval hned tu a hned zase onde. Z brány vyrazil jezdec směrem k Izironku a za ním vyběhl onen voják s kulatou tvář, zvaný Koblížek- ten zamířil do lužního lesa. Na vnitřní straně palisád, na ochozech nad střechami srubů, náhle stáli vojáci s nataženými samostřily, další dva se vyšplhali na strážní věž a třetí na pavlač vedle Inge.

Faylorg vyšel z kanceláře a postavil se k dívce.

Odsoda se ozval Grassenberkův hlas: „Schnirego! Co se tu děje?“

„Já nevím, pane. Nechápu to. Odněkud sem přišel elf.“

„Elf? To je celý ten rozruch kvůli jedinému elfovi? A proč se vrací chlapi z lesa?“

„Nechal jsem je odvolat, pane.“

„Nechal jste je odvolat? Za co myslíte, že dostávají peníze? Aby se tady poflakovali? Okamžitě slezte sem dolů ke mně.“

Schnirega zadupal po pavlači, schody překonal skokem, jen aby byl u Grassenberka co nejdřív.

„Co je to za řev v těch olších, Schnirego?“

„Pár chlapů tam honí elfa.“

„On utíká? Tak to jistě není nikdo z Eagerpových hochů. Ti by hned tak neutekli!“

Z lesa se poklusem vraceli dřevorubci a strážní oddíl. Vmžiku zaplnili nádvoří pevnosti. Inge si nikdy nepomyslela, že jich je tolik. Nejméně stovka sršatých, vlasatých a vousatých chlapů se širokými rameny a upracovanými rukama, oblečených v rozdrbaných hadrech. Někteří svírali sekery, jiní se ještě stavili ve svých brlozích pro luky nebo kopí a oštěpy. A to zdaleka ještě nebyli všichni, od Izironku právě přibíhala další parta. Roger Schnirega zavolal nahoru na strážní věž: „Kenzáku, ti blbci z lesa se už vrátili?“

„Ještě ne, pane.“

„Kdo to tam je?“

„Mundroch a Past'ák. Pitter, Chlíst a Falko.“

„Já jsem tady,“ ozvalo se od palisády.
„Chlíst ne. Ten je tady. Ale řekl bych, že ještě někdo od nás tam běžel. A takových pět nebo šest dřevařů.“
„Torgo! Udělej kontrolu!“
„Schnirego, vysvětlete mi, co se tady děje!“ křičel Grassenberk. „Co já jsem slyšet, tak to byl jediný elf a ještě k tomu kulhal. Přišel do pevnosti a chtěl něco od strážného. Byl to vůbec elf?“
„Kdo ho viděl?“ vykřikl Roger Schnirega do davu.
„Já,“ zavolala Inge z pavlače.
„A jak vypadal?“
„Měl šedý plášť - ale ne takový, jaký mají bojovníci krále Eagerpa. Kulhal.“
„Třeba to nebyl elf,“ nadhodil Grassenberk, „ale jen nějaký míšenec.“
„Vypadal jako poutník,“ hlesla Inge. „Přišel sem a zdálo se, že potřebuje pomoc.“
„Vidíte, Schnirego, kdo ví, co to bylo za ptáka! Nejspíš to byl nějaký míšenec kdo ví odkud a vůbec netušil, co se tady děje. Takže to skončete, buďte tak laskav. Zdržujete lidi a práce stojí. Bezdůvodně.“
„Všichni tady zůstanou,“ křikl Roger Schnirega, „dokud nebudeme vědět, co se děje. Já jsem zodpovědný za bezpečnost.“
„Uvědomte si laskavě, že mně se zodpovídáte! Já tady rozhoduju!“ „Já si to uvědomuju, pane Grassenberku,“ pocukl Schnirega vztekle rameny. „Nemine den, abych si to neuvědomil nejmíň pětkrát! Ale musíme přece vědět, co se stalo!“
„A kdy to budeme vědět?“
„Až se vrátí chlapi z lesa.“
„Ti se můžou vrátit taky až večer!“
Schnirega zavrtěl hlavou. „Vezmu si pár mužů a podívám se tam.“
„Jak je chcete najít v lese? Byl jste tam vůbec někdy? Můžete je hledat celé dny a nikdy je nenajdete. Hej, chlapi,“ zakřičel Grassenberk, „vraťte se do práce!“
Z davu se ozvalo temné mručení, ale nikdo se ani nepohnul.
„Tak co je to s várna,“ křikl Grassenberk. „Jdu za bránu a chci tam okamžitě mít partáky. Všech pět!“
Popešl po nádvoří a prošel branou, která zůstávala stále otevřená. Vyšel do dřevařského tábora. Po chvíli se k němu váhavě připojilo pět chlapů. Poodešli stranou, tam diskutovali, rozhazovali rukama. Zdálo se, že ukazují na Inge. A pak se za stany vynořily tři postavy. Kovář z Glen Karhó, tesař, Detlef Bord.
Ti tři byli dobře ozbrojeni - Detlef mečem, který mu zřejmě zůstal z vojenských časů, kovář bradatou sekerou, zavěšenou na řemenu na zádech. Mistr tesař svíral jakousi variantu kančího kopí s krátkou násadou a čepelí dlouhou snad tři stopy, dalo se to použít k bodání i sekání.
Lovci orčích skalpů.
Lovci čarodějnic.
Zachvěla se.
„Ta čarodějnice sem přivedla elfy!“ zakřičel někdo z davu.
„Ona za to může!“
„Je to zkurvená elfice! Striga!“ Grassenberk nechal předáky být, otočil se a zrudlý v obličeji se vracel na nádvoří. Dav se sevřel a nedovoloval mu projít. Grassenberk kolem sebe tloukl lokty.
„Schnirego!“ zarval. „Co tady dělá Bord a kovář? Jak to, že si vůbec dovolili přiblížit se k pevnosti? Okamžitě je zatkněte! Dostali výstrahu a nepoučili se! Ještě před polednem budou viset!“
Ropot davu zněl ještě hrozivěji. Pak začal jakýsi muž na kraji sročení hrozně křičet. Tloukl kolem sebe pěstmi, z úst mu tryskala pěna a stékala do dlouhých špinavých vousů. Ostatní se hrnuli co nejdál od něho. Vlekli přitom Grassenberka s sebou jako proud unáší třísku.
Schnirega zahulákal, do davu vjeli Torgo, Vrána a Chlíst, ozbrojení obušky, rozdávali kolem sebe rány a snažili se propracovat ke Grassenberkovi. Muž, posedlý záchvatem, zaťal prsty do hrdla jiného dře vaře. Ten se rozječel také a nakopl šilence do podbřišku. Kolem dvou rváčů to začalo vřít, zdálo se, že další dřevorubci se nechávají vtáhnout do pranice.
Na vnitřním ochozu palisády zasykla tětíva. Šílící muž se vypjal na špičky, zakloktal, pěna u úst se mu zbarvila do ruda. Se šipkou ze samostřilu v prsou se zvrátil naznak.
Grassenberk uprostřed davu zoufale ječí, hlas mu přeskakuje: „Vytlačte je ven z pevnosti! Rozežeňte je od sebe - jinak se šilenství přenese na všechny!“
Torgo a Chlíst už jsou u něho, staví se mu k bokům, zatímco jim Vrána dělá uličku. Dřevorubci, vyděšení šilenstvím a následující popravou svého druhá, bez pobízení vybíhají ven z pevnostní brány a rozptylují se mezi stany rozdrbaného tábora. Na nádvoří zůstává jen mrtvý muž, pod jehož tělem se zvětšuje krvavá kaluž. Mokřý vítr rozechvívá opeření šipky, která mu trčí z promaštěné haleny. Grassenberk se na roztrhaných nohách škrábe na ochoz. Zcuchané, propocené vlasy mu splývají na tvář jako mokré provázky.
Vzadu ve stanovém táboře se Detlef Bord důstojně otočil a odchází, s ním kovář i tesař. Zmizeli za hromadami dřeva. Předáci dřevařů se vrhli do davu, křičeli, tu a tam někoho praštili pěstí. Jejich argumentace měla zklidňující účinek.
„To bylo o fous,“ zasykl Schnirega.
Dav se rozlil do tábora, dře vaří posedali na sedátka ze špalků, zalezli do stanů a brlohů. Po kratičkém, ale o to děsivějším výbuchu vzteku se u většiny z nich dostavila únava, apatie.
Grassenberk se vpotácel do Schniregovy kanceláře. Inge si všimla, že má tvář bledou a zalitou potem. Vklouzla do místnosti za ním a vzápětí se dostavil i Schnirega, Torgo a Jacob Faylorg.
Grassenberk, zhroucený v Schniregově židli, si otřel čelo kapesníkem: „Schnirego, málem jsem se stal obětí vzpoury!“

To je vaše vina!“ ; Schnirega přikývl: „Máte úplnou pravdu.“

„A co dál?“

„Ten Bord a kovář se tu pořád motají. Musíme se s nimi vypořádat.“

„Co navrhuje?“

„Budeme je muset zabít. Borda i kováře. Možná i tesaře.“

„Ano. Exemplárně je pověsíme.“

„Ne,“ odporoval Schnirega. „Zabít. Při jakémkoliv věšení se dřevaři zvednou - vždyť jste to viděl. Dojde ke strašnému krveprolití. A vy přece potřebujete dřevaře na práci, ne?“

Grassenberkova tvář sebou cukla v ironickém úšklebku. „Odvážili se mi vzdorovat. Detlefa pověsíme, a pokud při tom budou nějaké nepříjemnosti, musíte si s nimi poradit, Schnirego. Čím víc dřevařů zpacifikujete, tím méně dělníků si přijde pro mzdu.“

„Já nejsem vrah, pane,“ vyhrkl Schnirega. „Ani moji chlapci. A dřív, než něco takového rozjedeme, musíme zjistit, co se stalo v lužním lese.“

Obrátil se na Faylorga: „Jacobe? Potřeboval bych najít ty blbce. Půjčíš mi psa? Jinak to nedokážu...“

„Nepůjde s tebou. Poslouchá jenom mě,“ vysvětlil mu Faylorg.

„A šel bys tam se mnou?“

„Jistě,“ přikývl Faylorg. „Co bych neudělal pro přítele. Ale přemýšlej - co myslíš, že tam je - v tom lužním lese?“

Vypadá to, že tam někdo nachystal past, jinak by se ti lidé dávno vrátili.“

„No právě - nemůžu je tam jen tak nechat! Když mi nechceš pomoci, půjdu bez tvého psa.“

„Tlačíš mě do kouta. Neřekl jsem, že nepůjdu. Tak dej dohromady oddíl a vyrazíme.“

„Jasně.“ Roger vyšel na pavlač a zakřičel. „Torgo - kolik našich chlapů je v lese?“

„S Koblížkem šest. Taký nějaký dřevaři.“

„Dej dohromady oddíl - bude nás patnáct se mnou i s tebou. Karmíne - převezmeš velení. Zbyde ti čtyřicet chlapů, přibereš a vyzbrojíš partáky dřevorubců.“

Něco bylo špatně. Dvanáct chlapů se ztratilo v lužním lese a už tam byli skoro celé dopoledne.

„Kapitáne!“ ozvalo se z pozorovatelný, „Koblížek se vrací.“

Roger Schnirega seběhl ze schodů a vyběhl z brány. Grassenberk zaváhal, ale pohnul se za ním. Inge vyšla na pavlač, namáčkla se k palisádě, aby viděla až za roh, k lužnímu lesu. Tam odtud přicházel voják se širokou ruměnnou tvář, zvaný Koblížek, a čtyři dřevorubci. Koblížek se s kapitánem a Grassenberkem zastavil na půl cesty mezi lužním lesem a pevností, což vysvětloval a tvářil se vážně. Dřevorubci došli do tábora a kolem nich se okamžitě shlukli všichni ostatní.

Roger Schnirega dorazil zpátky do brány a křikl: „Torgo, seber chlapce jak jsem říkal. Odchod okamžitě.“

„Moment!“ zarazil ho Grassenberk. „Vy zůstanete tady, Schnirego, oddíl povedu já.“

„Cože?“

„Slyšel jste jasně! Zůstanete tady a budete držet dřevorubce na uzdě! Zůstanou na místě a nikdo z nich se nepohne, * dokud se nevrátíme!“

Obrátil se k pavlači a křikl na Jacoba: „Faylorgu, potřebuju vás. Půjdete se mnou. Psa necháte tady.“

Prošel branou a rychlým krokem zamířil ke dveřím svého srubu. Vešel dovnitř a vmžiku byl zpět. Přes tělo měl přehozený kovový pancíř, složený z několika plátů, v chůzi si zapínal přezky na bocích. Pod ramenem si přidržoval pochvu s mečem.

Za ním se vyfítila milostenka s rozmazaným obličejem. „Horste!“ vykřikla. „Kam chceš jít?“

Otočil se k ní: „Vrať se zpátky, ženská!“

Vrhla se k němu a chytla ho kolem krku: „Nepustím tě! Vždyť tě zabijou!“

Strhl si její ruce ze šíje a odstrčil ji: „Přestaň mi dělat scény! Vrať se domů.“

Vykročil k bráně a jen tak pro sebe prohodil: „Už brzo se tě zbavím!“

Ale žena ho zaslechla.

„Zbavíš se mne?“ zaječela jako rozběsněná fúrie. „A koho si vezmeš do postele místo mě? Tu mňavou elfskou čubku? Tu čarodějnici? Ano, očarovala tě! Tak si jdi! Jdi, ale až se vrátíš, tak ji tu nenajdeš! Postarám se, aby poznala, jak se zachází s čarodějkama!“

Grassenberk ji hroznou fackou srazil na zem. Padla na záda, převálila na bok, vzepřela se na všechny čtyři. Z úst i z nosu se jí řinuly pramínky krve.

Inge měla pocit, že z toho pohledu začne křičet: prázdné nádvoří, při bráně leží v kaluži krve mrtvý vousáč, kus od něj klečí krvácející žena. Pověsila se Faylorgovi na rameno. Kdo ji ochrání, když ne Faylorg?

„Jdeme,“ křikl Grassenberk na obrovitého Torga. „Faylorgu, odcházíme! Schnirego, беру si Torga a Kanňína!“

Pak se zadíval na dívku: „Inge, jdeš s námi!“

Faylorg vzal dívku za rameno a pomohl jí ze schodů. Podepřel ji a vyvedl ven. Opatrně prošli kolem mrtvého dře-vaře.

Před bránou stálo nastoupené komando. Vojáci, oblečení do kabátů z tuhé kůže, obutí do vysokých bot s chrániči kolen, s železnými klobouky na hlavách, byli vyzbrojeni nataženými kušemi a krátkými meči. Vpředu na opascích se jim houpaly napínací háky, na zadcích toulce se šipkami.

Grassenberk si dotáhl přezky na zbroji, meč si zavěsil za dlouhý řemen na záda. Jeden z vojáků mu podal železný klobouk a Grassenberk si ho narazil na hlavu. Ani se neohlédl po své mi los tence, která stále klečela na nádvoří, ruce i šaty zacákané vlastní krví.

Posmutnělý Kamm se podíval po nastoupených vojácích: „Chlapi, samostřily nechtě natažené, ale podšprajcujte spuš-ťadla. Nerad bych, aby někdo z vás zakopnul a já schytl šipku do zad.“

„Schnirego,“ zakřičel Grassenberk do otevřených vrat, „dokud se nevrátím, tak se nikdo od pevnosti nehne! Všichni zůstanou tady - vojáci i dřevah! Ručíte mi za to! Pokud bude někdo reptat, tak ho prostě nechte zastřelit! Mrtvolý žádnou mzdu nedostanou! Odchod!“

Nasadili ostré tempo, téměř klusali. Oddíl se rozvinul do zástupu v čele s Koblížkem. Inge zareagovala pozdě. Zůstala stát. Zachmuřený Torgo ji popostrčil před sebe a sám zaujal místo na konci řady.

Šli lužním lesem po zvířecí stezce, v měkké půdě zřetelně viděli stopy mužů, kteří tu ráno pronásledovali kulhajícího elfa. Pokud si Inge mohla všimnout, nešli po okraji lužního lesa, jako včera ona s Rogerem, ale mířili kamsi do jeho hlubin.

V tuto roční dobu byl lužní les poměrně přehledný. Vysoká tráva polehla a vrbová křoviska shodila většinu ze svého hustého olistění. Stvolý žlutého rákosí na březích tůní stály vzpřímené jako vojáci.

Muži z oddílu šli jeden za druhým, udržovali odstupy zhruba pět kroků. Vepředu, padesát kroků před sebou, zahlédla Inge mezi šedými kmeny olší tu a tam Grassenberka i Faylorga.

Na dvou místech přecházeli bystře tekoucí vodu - vedlejší ramena Lodusu. První vodní překážka byla mělká a Inge ji mohla přeskákat po drnech, vystouplých nad hladinu. Ta druhá se však podobala hlubokému potoku. Vojáci se v ní brodili až po pás, samostřily zdvižené nad hlavami. Inge se rozhlížela, kde by se přes vodu dostala, aniž by si znáčela sukni a promáčela střevíce. Veliký Torgo ji prostě popadl, hodil si ji přes rameno a vešel do proudu. Zazmítala sebou a z protějšího břehu se ozval srnch. Ano, jim to připadalo směšné. Jako by Torgo byl nájezdníkem, který si někde na klidné místo odnáší svou kořist.

Grassenberk na ně křikl a oni se znovu rozvinuli do řídkého zástupu. Chvillemi běželi. Lužní les byl protkán hustou sítí zvířecích steziček a vyschlých vedlejších ramen, které se naplní vodou až při jarních a podzimních deštích.

Hlavní problém, jak v lužním lese něco najít, byl v tom, že les byl stále stejný. Fádne se opakující křoviska, olše, maličké paseky, tůně zarostlé rákosí, bystře tekoucí stružky. Inge napadlo: jak může Koblížek vědět, kam má jít? Pak si všimla zlámaných vrbových větví, povaleného trsu rákosí, jinde zase dvou překřížených rýh, vyrytých patou do hlíny. Voják si prostě při zpáteční cestě dělal znamení.

Zadýchala se a po tvářích jí stékal pot. Jak dlouho to ještě potrvá?

Najednou byli na konci cesty. Torgo i Inge došli k zádům ostatních mužů, kteří tam stáli v jakémsi úžasu. Všimla si, že jejich tam nějak víc - s nimi tam postávali dva z vojáků, kteří poránu vyběhli za elfem - strážce brány Mundroch a ještě jeden.

„Pro Bledou paní,“ říkal právě Jacob. „Tohle přece není možné.“

„Nikdy bych tomu nevěřil,“ pokýval hlavou voják zvaný Falko. „Nevěřím tomu ani teď.“

Inge stále nechápala, o čem se to baví. Rozhlédla se a neuvěřila nic, co by tam nebylo už před tím. Hustá tráva, olše, vrby. Stáli na začátku podlouhlé vyvýšeniny, hustě porostlé olšemi. Z jedné strany vyvýšeninu rámovalo vyschlé koryto, porostlé vrbami a ostrůvky rákosí. Z druhé strany zurčela hustým vrbovým houštím voda.

Popošla o kus dál, upřeně se zadívala do houštin.

Náhle se jí celý obraz poskládal dohromady, z šedého lesa se vyloupily obrysy staveb. Zajikla se.

V lužním lese žijí orkové.

Eeklon grochw - požírácí larev.

Orkové žili v lužním lese před sto lety, Inge. Jenže oni tady žijí stále!

Chaloupky spletené ze sitin, ne vyšší než čtyři stopy. Slámové chýše, úpravné jako uzavřená hnízdečka vodních ptáků. Roubená stěna nizounké srubové stavby. Vyšlapané chodníčky. Žebřík, opřený o kmen olše, vedoucí kamsi do koruny stromu.

Když rozeznala stavby, uvědomila si i existenci tvorečků, kteří tu bydleli. Malí, šedí jako lužní prales kolem, oblečení do kousků kůží a obleků ze spletených travin. Posedávali před svými domky, ruce odevzdaně poskládané v klínech.

Necelých deset kroků od Inge seděla na svalené olši bytůstka veliká sotva jako desetileté dítě. Měla lysou hlavu s šedo zelenou pokožkou, jen nahoře na temeni jí zbýval chumáč žíní, vyčesaný do ozdobného chocholu. Hlava bytosti měla víceméně lidský tvar, jenže obličej patřil spíš žábě. Rozplácly nos, vystouplé nadočnicové oblouky bez obočí, rozšklebená ústa, z nichž vzhůru trčely dva drobné zažloutlé špičáky. Hůlkovité ruce, zkřížené křivé nohy s žabími ploskami. Nafouklé břicho, drobné nalité prsy.

Ta bytůstka, orčí samička, byla oblečena jen do bederní zástěrky z olysalé vydři kožešiny, přes ramena měla přehozenou příkrývku spletenou z rákosových vláken. V loktech chovala mládě, maličkého tvorečka se světlounce zelenou kůží, který se směšnými grimasami hledal její bradavku.

O kus dál stařena s prsy vytahanými až na břicho a s obličejem tak vrásčitým, že vypadal téměř černý. Dvě nahá mláďata s nafouklými bříšky. Starší ork opírající se o berlu, jedna noha mu končila v půli stehna. A další. Veliké oči, v nichž se občas rudě zablesklo, žlutozelená kůže, nafouklá břicha.

„Falko!“ křikl Grassenberk. „Chci slyšet hlášení!“ Inge si uvědomila, že Grassenberk zná zřejmě většinu vojáků jménem. Poslouchala tepot vlastního srdce: tak taktaktak, tak taktaktak tak taktaktak.

„No, stíhali jsme toho elfa,“ řekl tázaný voják, „a šlápli jsme do tohohle.“

„Slyšel jsem, že je tu někde jejich šaman.“

„Jo,“ kývl Falko. „Pojďte nahoru, pane Grassenberk, tam dřepí.“

Popošli výš na hřbet ostrohu. Tam stály bytelnější dřevěné stavby, do těch míst už zřejmě nikdy nevystoupala hladina velké vody. Všechny sroubky byly strašně nízké, ne vyšší než čtyři stopy, ani tyto zakrslé bytůstky se v nich zřejmě nemohly vzpřímit. Střechy domků pokrývalo rákosí, naaranžované tak, že při letném pohledu vypadalo jako rákosová houština.

Ve vyhloubené jámě hořel oheň, plameny vesele šlehaly k rybám, zavěšeným na prutech. Žádný kouř, uvědomila si

Inge. Žádný kouř nestoupá z ohniště.

Mezi sroubky postávaly a posedávaly ony zakrslé bytůstky. Bylo jich tolik! Boule na těle lužního lesa připomínala velké mraveniště.

„Jsou tu jenom samice a mláďata, pane,“ řekl Falko. „A starý chciplotiny. Žádní samci.“

„Utekli a nechali tu své samice a mladý,“ zavrčel Chlíst, který přišel s Grassenberkovým záchranným oddílem.

„Zasraný zbabělci,“ odplivl si.

„Ne!“ vyhrkl Falko. „Já myslím, že neutekli! Jsou někde tady a čekají...! Nevěděli jsme, co dělat, pane. Báli jsme se, že když odejdeme, tak na nás orkové zaútočí. Nevíme, kolik jich tu může být. Poslali jsme Kobližka a s ním ty dřevaře. Pokud jsme tady, tak nás nechají na pokoji. Máme jejich samice jako rukojmí.“

Grassenberk přikývl. „Kolik je tady těch orků? Samic a mláďat?“ „Jistě přes stovku, pane. Možná sto padesát.“

Grassenberk v duchu počítal: „To znamená, že dospělých samců bude třicet, možná čtyřicet. Poslouchejte, chlapi! Za každou cenu se musíme vyhnout boji! Já se jich nebojím a vy se jich taky nebojíte a pokud se do nás dají, rozmačkáme je - ale pár z nás se už nevrátí do pevnosti, chápete? Potřebuju každého chlapa, živého a zdravého...! Co je v těch srubech?“

„Zásoby, pane.“

Grassenberk jen tak mimochodem zdvihl plentu z rákosových vláken, která zakrývala vchod do jednoho sroubku.

Inge mu nakoukla přes rameno, uvnitř uviděla žaludy a bukvice.

„Žaludy a bukvice, pane,“ řekl snaživě Falko. „Zásoby na zimu.“

„Žaludy z Izironku,“ vyhrkl jiný voják. „Když se tihleti sráči odvážili sbírat žaludy z Izironku, znamená to, že elfové už jsou na vždycky v prdeli.“

Grassenberk je neposlouchal. „Potřebuji toho jejich šamana,“ řekl. „Jacobe - vy znáte jejich řeč, promluvíte s ním.“

„Proč?“

„Nabídnu mu spolupráci.“

„Jo tak!“ užasl Faylorg. „Šaman! Ten jistě ovládá olšovou magii!“

Taktaktaktak taktaktaktak, tlouklo dívčino srdce. Co ho tak poplašilo? Položila si dlaň na žebra.

Její srdce bilo v pomalém, obvyklém rytmu.

Ale vzduch se chvěl drobnými, téměř neslyšnými úder, jakoby kdosi opodál tloukl do malého bubínku.

„Slyšíte to taky?“ zeptala se.

„To je orčí bubínek,“ šeptl Mundroch. I on se mimoděk vyjadřoval tlumeně.

„Orčí znamení,“ doplnil jiný voják. „Svolávají se. Možná jich jsou tady poschovávané stovky a stovky.“ „Je tu někde ten šaman?“ vykřikl Grassenberk.

„Tady, pane,“ zavolal z nejvyššího místa ostrohu Pitter, jeden z těch, kteří pronásledovali elfa. „Tady tenhle zelenej bastard vypadá jako šaman!“

Grassenberk, Torgo, Karmín a Faylorg, provázení Inge, popošli dalších dvacet kroků vzhůru do svahu. Na vršku ostrohu vyrůstaly dvě staré olše. Měly dvě koruny, ale jen jediný kmen, neskutečně silný a rozbrázděný, větvil se ve výšce asi čtyř stop. V místě rozvětvení byly oba samostatné kmeny ověšeny řemínky, na nichž visely vybělené lebký vyder, bobrů a velkých štik.

Přímo ve vidlici rozvírala nestvůrnou tlamu preparovaná hlava obřího sumce.

U kmene ležely tři misky z nepálené hlíny, vymazané voskem, a nebylo v nich nic jiného než říční voda.

Naproti rozdvojené olši seděl na podložce ze spleteného vrbového proutí starý, temně šedý ork. I takhle, jak dřepěl na zkřížených nohách, vypadal robustnější a větší než většina podvyživených kreaturek, které dosud viděli. Kolem lysé hlavy měl obtočenou vydrů oháňku, přes ramena přehozenou pláštěnku sešitou z vydřích a bobřích kůží. V uzlovitých prstech svíral hůl, dlouhou asi pět stop, držel ji kolmo k zemi a její horní konec ho převyšoval téměř dvakrát.

Faylorg obezřetně ulomil z nedalekého křoví větvičku s ovadlými, žlutými listy a zamával jí. Nebyla to sice zelená ratolest, ale dal tím jasně na srozuměnou, že přichází v míru a chce jednat.

Přidřepel k šamanovi: „Ókchrú kchhchů?“

„Gchó,“ zahučel šaman.

Jacob ze sebe vydal delší skřek plný ó, ů, á. Ork mu několikaslabičně odpověděl.

„Zdá se, že to půjde,“ vzhlédl Faylorg ke Grassenberkovi. „Zeptej se ho, kdo jsou a kde se tady vzali. Kolik jich tu je.“

Jacob se šamanem si dlouhou chvíli vyměňovali informace řečí podobnou psímu vrčení a prasečímu chrochtání. Pak Jacob řekl: „Prý jsou to uprchlíci. Přišli sem z Orcigardu před dvanácti záplavami. Nevím, kolik to je roků, nejspíš něco mezi šesti a dvanácti. Byli z Orcigardu vytlačeni silnějšími klany. Vrátili se do staré vlasti, tím myslí do Brodů. Říkal že elóven, elfové, odešli z Izironku a už se nesnaží je vyhubit. Je prý snadné skrýt se v houštinách před lidmi.“

„To oni zarazili ty olšové kůly v Izironku?“

Další chvilka brebentění.

„Ne, pane. Oni nebojují. Skrývají se. Ale výš proti proudu jsou jiné klany, co přišly z Orcigardu později. Těm nestačí k životu olšové houštiny. Zarazili kůly a čekají, až Izironk oslepne. Zdá se, pane, že šílený Izironk není dobrý ani pro orky.“

Pak se Faylorg nervózně uchechtl: „Vypadá to, pane Grassenberku, že všude kolem je plno zájemců, kteří by se do Izironku chtěli nastěhovat, když je teď uprázdňují. Orkové, tamti horníci v severním předhůří...“

„Nejsem zvědavý na vaše názory, Faylorgu,“ utrl se na něj Grassenberk. „Zeptejte se starého, zda ovládá olšovou magii.“

Znovu chvilka dohadů. „Ano, pane, říká, že ano.“

„Teď se ho zeptejte, kde jsou samci. Lovci a bojovníci.“

Po krátké výměně hrdelního vrčení Jacob přeložil: „Samci jsou zde, skrývají se, čekají, až odejdeme.“

„Takže mu přetlumočte můj návrh. Řekněte mu, že já také bojuji s Izironkem. Pokud půjde se mnou a v mých službách použije olšovou magii, ušetří moji vojáci jeho klan.“

Faylorg se znovu rozvrčel a rozchrochtal. Tentokrát byl dialog se šamanem podstatně delší. Pak Faylorg vzhledl, v obličejích pobledl. „Říká, že váš návrh je mu lhostejný. Jeho klan byl dnes postižen zlým osudem a před soumrakem prý obětuje většinu krve Otcí, tedy Lodusu. Lodus je pro ně jakýmsi božstvem.“

„Řekni mu, že nikomu z jeho klanu neublížíme. Chci jen jeho olšovou magii, zaručuji mu, že se k němu budu chovat jako k hostu. Až odvede svou práci, propustím ho s dary.“

„Říká, že s námi nepůjde, protože většina z nás už je také mrtvá, jenom o tom nevíme. Neodejde s mrtvými muži, to prý přináší smůlu.“

„Co to znamená? Jsou to jen takové žvásty, že, Jacobe?“

„Říká,“ setřel si Faylorg z tváře pot, „že slyší bubínek smrti.“

„No a? Všichni slyšíme nějaký bubínek!“

TLUKOT už byl zcela zřetelný. Nabral na hlasitosti a zrychlil. Jestliže už předtím byl rychlý jako tepot rozbušeného srdce, teď pádlil jako splašený kůň.

„To není orčí bubínek?“ ubezpečil se Grassenberk.

„Starý říká, že ne. Vždyť si to vezměte -jak by mohli mít bubínky? Celé roky se skrývali, byli naprosto zticha. Proč by vyráběli bubínky, které by k nim přilákaly jejich nepřátele? Říká: ano, k severním klanům byli vysláni běžci s prosbou sražená krev, což je u nich výraz pro nejvyšší nouzi. Ale tohle není orčí bubínek.“

„A kdo bubnuje na ten bubínek?“

„Elfové. Je to prý elfský signál.“

„Do hajzlu!“ zaječel Grassenberk. „Nikdo se těch skřetů ani nedotkne! Připravte si zbraně! Tohle je past! Elfové nás vlákali do orčí vesnice, abychom se s orky navzájem pobili! Vezměte šamana a vracíme se do pevnosti!“

„Gnló-chor agchů! Gnló!“ křikl Jacob na šamana, vzal ho za rameno a postavil na křivé nohy. Šaman se zapotácel a opřel se o hůl, na žabím obličejích se mu objevil popuzený výraz. Nečekal zřejmě, že budou takhle neuctivě zacházet právě s ním.

Od konce ostrohu se ozval křik: „Pane Grassenberku, rychle pojdte sem!“

Klusem přeběhli orčí vesničtíci - Grassenberk, Torgo, Inge, Faylorg vlekoucí šamana. Na začátku vyvýšeniny teď stáli další lidé.

Kovář z Glen Karhó. Mistr tesař, opírající se o ratiště kančího kopí. Detlef se spáleným obličejem. A ještě dalších šest nebo sedm chlapů, dřevařů z tábora.

„Co tady děláte?“ rozkřičel se na ně Grassenberk. „Nařídil jsem vám, abyste se klidili!“

Kovář, vysoký, ramenatý, se sekerou v pěstích, mu neohroženě vykročil vstříc: „Nám nemáš co nařizovat! Tady ne! Tohle místo ti nepatří! Tady uděláme, co budeme chtít!“

„Jsme lovci orčích skalpů!“ zapištěl mistr tesař. „Vyčistíme tohle skřeti hnízdo!“

Detlef mlčel.

„Varuju vás! Neodvažujte se orků dotknout!“ zaječel Grassenberk.

„Ses snad jejich ochránce, kreténe? Chceš, aby utekli někam do Brodů, kde by je už nikdo nikdy nenašel? Seru na tebe - tady je tolik orčích skalpů, že si za ně koupím novou kovárnu!“

Taktaktaktak taktaktaktak drnčel bubínek nad jejich hlavami.

Detlef tasil meč. Vykřikl mocným hlasem: „Pobijte ty nečisté tvory!“

Kovář se zachechtal, popošel k orče, svírající v náručí mládě, a okázale se rozpřáhl sekerou.

„Zastřel ho!“ křikl Grassenberk na muže, stojícího vedle něj. „Karmine - zastřelte ho!“ Karmín, chlapík s posmutnělým obličejem, rozhodně netrpěl nějakými skrupulemi. Bylo mu jasné, že při první kapce prolité orčí krve se z houštín vyřítí přesila orků. Nechtěl zemřít!

Zamířil na široký kovářův pupek a kovářovi ztuhl úsměv na rtech.

Karmín stiskl spušťadlo. Nic. Tětiva se neuvolnila, protože spouštěcí páka byla stále podložená klínkem.

Kovář se zasmál: „Věděl jsem, že to neuděláš!“

Zvedl ruce se sekerou ještě výš a pak ťal.

Ostří sekery se zaseklo do těla orčí samičky, přetřelo paži a rozdrtilo žebra. Nebylo tak dobře nabroušené, aby prošlo celým trupem, ale přece jen přerazilo páteř. Tělo orčky se rozevřelo jako rudá kniha a vypadly z něho vnitřní orgány - plíce pokryté růžovou pěnou, dosud tepající srdce. Mládě odlétlo o tři kroky dál a vyrazilo vysoké zakvílení.

Jeden z dřevorubců je přibodl kopím k zemi.

Karmín vytrhl klínek spod spouštěcí páky a znovu zamířil.

Z korun stromů přilétl dlouhý šíp a udeřil ho do zad. Sklouzl po zádočném plátu zwerghského pancíře, změnil směr a zabodl se do svalů Karmínovy levé paže. Projel jím tak prudce, že se zachytil až o opeření.

Jasanový šíp s pazourkovým hrotem, vyzdobený červenými kroužky po obvodu dřívku, opatřený opeřením z bažantích letek. Při hrotu omotaný tenoučkými jeleními šlachami.

Elfský šíp. Stejný, jaký vytáhl Faylorg z kostry u srubu duchů.

Houštiny kolem ostrohu ožily.

Z vrbových prutů, orvaných podzimem, vylétají kameny z praků, oštěpy s hroty z rybích kostí. Zakrslí orkové vyrážejí z lužního lesa, aby bojovali za své rodiny. Jeden útok směřuje ke kovářově skupině; ten se rozmachuje sekerou: „Jen pojdte, pojdte!“

Neviditelný bubínek zadnčí v ostrém virblu a pak se roz-duní, jako by se chvěla celá obloha.

Kovář úderem do páteře odklízí z cesty orčí stařenu a vyrazí vstříc samcům. Po levém boku má mistra tesaře s kančím kopím, po jeho druhé straně svírá Detlef obouručí jilec svého meče.

Jeden z dřevařů se nevěřícně dívá na své předloktí, do něhož se zahryzlo orčí mládě. Orčí kly rozhodně nejsou na „ozdobu! Dřevař mává rukou, bije mládě pěstí do hlavy, krev z přehryznuté tepny vystřikuje do výšky. Rána kamennou palicí do spánku zbavuje dřevaře problémů - pravá strana jeho hlavy se mění v krvavou kaši, do níž prosakuje šedá hmota mozku.

Druhá vlna orčího útoku směřuje přes ostroh. Děšť kamenů a oštěpů se syje na vojáky kolem Grassenberka jako krupobití. Voják zvaný Chlíst se hroutí k zemi s obroušenou sumčí kostí zabodnutou v oku - šťastná rána, řekl by, kdyby byl orkem.

Další z dřevařů dostává zásah harpunou do podbřišku, hrot harpuny se uvolňuje a kdosi v houštinách trhne šňůrou, na níž je přivázána. Zpětné háčky rvou dřevorubce z těla střeva Dřevař křičí vysokým hlasem.

Bubínek nad lužním lesem duní jako štít válečného božstva.

Vržená kamenná palice roztrhne jinému vojákovi koleno. Ten se teď svíjí na zemi, zakrvácené kalhoty má zevnitř probodané odštěpky kostí.

„Nestřílejte!“ řve Grassenberk. „Zaklekněte a mřte!“

Od nízkých staveb se k jeho hloučku ženou rozběsnění orkové. Faylorg před sebe zdvihá šamana jako štít.

Orkové při pohledu na svého stařesinu zakolísají, zaváhají.

„Zamřít! Pal!“ ječí Grassenberk.

Svistot uvolněných tětiv na samostřilech. Vlna orčího útoku se láme.

Dlouhý šíp s bažantími pírkami přisvítl odkudsi shora. Projel Pitterovi hrdlem - Pitter se staví na špičky, vyvalené oči mu téměř vypadávají z důlků. Z úst mu vystřikne krev a voják se hroutí.

„Nabíjet!“ ječí Grassenberk. „Faylorgu! Držte šamana!“

S taseným mečem se vrhá proti nepříteli - prvnímu z orků vráží ostří do břicha a trhne vzhůru, páře ho jako kuchanou rybu. S vlajícími šedými vlasy a se šklebem v obličeji se podobá Smrtakovi z dřevorytů.

Dole u paty ostrohu se orčí příval převalil přes nezkušené a špatně vyzbrojené dřevorubce. Křivonohé bestie už vyházely kameny a oštěpy, používají teď svých trčících klů. Rvou a sápu těla nešťastníků, kteří se neudrželi na nohách, pach krve je rozběsňuje k nepřčetnosti. Veliký ork s tetovaným ksichem a náhrdelníkem z vydřích zubů se žene vpřed a mává kolem sebe kamenným kladivem. Koblížek se mu pokusí kontrovat mečem, ale dostává ránu přes železný klobouk.

Mistr tesař, ječící hrůzou, sekne nízko při zemi. Skvěle nabroušené ostří přetíná orkovi nohu v kolenu.

Detlef provede mečem několik parádek. V jediném plynulém pohybu přetíná hrdlo orčímu starci, odsekne paži jakési těhotné orčice, staré samici otevře bok a pak, jako tečku, přibodne k zemi prchající mládě.

Kovář s hlasitým smíchem čelí útoku tří samců. Rozhání se sekerou a oni odskakují. Už nemají, co by po něm hodili, a tak se k němu snaží dostat blíž, aby mohli použít své zuby a drápy. Mistr tesař přibíhá kováři na pomoc, hrot kopí prožene tělem jedné z kreatur.

„Zásah!“ burácí kovář. Poskokem, nečekané hbitým na jeho rozložitou postavu, se přiblíží k jinému samci a čepcem sekery mu přeráže páteř.

Kolem Inge a Faylorga zbývá sedm nebo osm vojáků. Natahují tětivy samostřílů. K tomu je třeba vykonat několik pohybů.

Zaklesnout tětivu za hák, zavěšený na opasku.

Zašlápnout třmen pod lučištěm.

Napřímít se, tímto pohybem se tětiva napíná k západce.

Vyheknout tětivu, dát nohu pryč ze třmenu, založit šípku.

Mladíčkovi, kterému říkají Pas tak, se ruce třesou tak, že nedokázal navléknout tětivu na hák. Zkouší ji natáhnout holými rukama, po prstech, pořezaných tětivou, mu stéká krev.

Jiný voják dokončil natahování a napřímil se - vržený kámen ho zasáhl do obličeje. Bez míření vypálí orkům nad hlavu a z rozbitých úst vyplivne přeražený zub.

Dřeváři, které přivedl kovář, jsou už mrtví. Leží dole u vody, ubití, probodaní, rozsápaní orčími tesáky. Jejich krev se mísí s bublající krví umírajících orků, s nimi tam leží i vojáci. Země je kluzká rozházenými vnitřnostmi.

„Čiňte se, chlapi,“ řve kovář. „Tři soryny za orčí skalp - to už stojí za to!“

Ze zad a ze stehna mu trčí zlámaná ratiště oštěpů, ale on si jich nevšímá. Mává sekerou a útoky samců odráží hrubou silou, drtí žebra a láme kosti.

Detlef s vírou obouručí a fofruje jím jako vějířem. Ostří splývá do jediné zářivé čáry. Možná je to namáhavý, vyčerpávající způsob, jak se zaštitit vířícím železem, rozhodně však účinný.

Vedle Jacoba padá s elfským šípem v srdci další voják. Část orčích samic a mláďat uvízla v pasti. Z jedné strany mají houštiny nad proudící vodou, neprostupnou clonu udržovanou jako ochranu osady. Blíž k temeni ostrohu stojí vojáci. Zbývá úniková cesta přes vyschlé koryto na druhé straně ostrohu, jenže tam, v hromadě roztrhaných, rozporcovaných mrtvol, se rozhánějí dva zkušené bojovníci, kovář z Glen Karhó a Detlef. Vzdálení asi tři kroky od sebe odrážejí útočící orčí samce nebo zahánějí samice, mláďata a staré orky zpátky.

Orčí bojovník se pokusí rozrazit Detlefův blyštivý kryt harpunou. Detlef provede výpad a polovina harpuny odlétá z bojiště - i s uřatou orkovou rukou.

Po páteři ostrohu postupuje mistr tesař jako přízračný žnec, za ním zůstává krvavá brázda. Kanci kopí v jeho pěstech odvádí dobrou práci. Dá se použít k sekání i k bodání. Pripíchává mláďata k zemi, těm větším se snaží podětnout nohy, aby mu neutekla, dokud se k nim nevrátí.

Shora se rozežene proti vzrostlé samici.

„Do hlavy ne!“ ječí na něj kovář. „Jejich skalpy musí zůstat neporušené!“

Orčí samička, podpírající nedefinovatelnou starou bytost, jíž z odseknuté nohy stříká krev, se vrhne proti houštinám nad vodou. Uvázne v nich, pouští svého praotce (či prarnat-ku), rve se s vrbovými výhonky a úzkostně vřeští. Kanci kopí ji švihem zasahuje do zad, přeráží jí páteř.

Orčí samička se svíjí a vrbové pruty se barví krví.

„Dostala to!“ rve mistr tesař. „Ta už neuteče!“

Nahoře na ostrohu přilétá z nebe další šíp, tentokrát škrtne Torgovi o rameno.

„Kurváá!“ řve Karmín, paži stále prošpikovanou šípem. „Hejbejte se, chlapi! Táhle k těm stromům! Za mnou!“

Vojáci, kterých zbývá už jenom pět či šest, utíkají za ním. Grassenberk, zakrvácený meč v pěstí, se vrhá, stržen bojovou euforií, do lužního lesa.

A bubínek - bubínek umlká.

Jako kdyby někdo utrl kus oblohy a zahodil, taková je prázdnota, která nastává, když utichlo bubnování.

Vojáci dusají lesem a Inge málem zůstane na temeni ostrohu sama. Faylorg, pod paží svírající orčího šamana, se pro ni po pár krocích vrací:

„Inge! Poběž!“

Utíkají olšovým hájem, nohy se jim po kolena boří do poloshnilých loňských a předloňských stvolů trávy. Třicet kroků před nimi běží Grassenberk a vojáci.

„Ty vysoké stromy, chlapi, z nich nás ostřelují!“ křičí Grassenberk. „Rozviňte se! Mundrochu, běžte napravo! Torgo, držte levé křídlo! Hejbejte se, nenechte je zamířit!“

Inge a Jacob běží hájem a mimoděk se dostávají na Mun-drochovu stranu. Šaman sebou škube, kroutí se, až Faylorgovi vyklouzne ze sevření. Ale Faylorg po něm hrábne a pevně ho chytí za rameno. Utíkají žlutým rákosím a šaman běží s nimi.

Téměř vrážejí do zad vojáků, kteří se kryjí za šedými kmeny olší. Už vidí, kam je Karmín s Grassenberkem vedli - za olšovým hájem se k šedému nebi vypínají tři vysoké, rozložené vrby, jejich dlouhé pruty splývají ve vodopádech jako závoje plaček na pohřbu.

„Chlapi!“ ječí zprava Grassenberk, „Zamířte do koruny té vrby uprostřed. Salvou - pal! Nabíjet!“

Tětiny kuší plesknou a vzápětí se vojáci znovu hmoždí s napínacími háky.

„Hej, človíčku!“ ozve se za Inge. Otočí se a strne. V rákosí stojí elf z dnešního rána, kulhavý poutník, v nikách napíná dlouhý luk. Inge přejede po páteři mráz, ale slova nejsou určena jí, ani Faylorgovi.

Patří Mundrochovi, strážci brány.

Šíp projede jeho koženým kabátcem, probodne tělo, ostrý pazourkový hrot vyjede mezi lopatkami. Mundroch padá na obličej.

Pasták a Falko jsou chyceni svými kušemi - háky u pasů mají zaklesnuté za tětiny, pravé nohy ve třmenech. Faylorg pouští rameno orčího šamana a sahá po tesáku. Příliš pozdě, elf už znovu napíná luk.

Šaman sebou smýkne a hodí hůl - hodí ji jako oštěp. Konec hole zasahuje elfa do brady, Kulhavý poutník se zapotácí. V mžiku je u něj Faylorg a vrazí mu do těla ostří tesáku.

Pasták tluče do zmltajícího se těla sochou kuše.

„Už ho vidím, toho zmetka!“ řve za clonou vrbových větví Grassenberk. „Tam v rozsoše! Zamířit! Pal! Nabíjet!“

Někde uvnitř záclon vrbových prutů padá těžká hmota se zaduněním na zem.

„Táhle je další! Utíká!“ ječí kdosi jiný.

„Stůj! Všichni ke mně! Všichni ke mně!“

Jacob sáhne po elfově luku, pak Kulhavému poutníku, rozbitému sochami kuší, přetáhne přes hlavu zdobený popruh s toulcem a šipy. Přehodí si popruh přes rameno.

„Běž ke Grassenberkovi,“ postrčí Inge. Společně s Pastákem chytí Mundrocha a táhnou ho pod vrby.

Ale dívka stojí a dívá se.

Elf, kterého viděla ráno u pevnostní brány, leží v rákosí, mrtvý, rozbitý a rozbodaný.

Šaman hledá v křoví hůl, a když ji najde, rozhlédne se, kudy by zmizel. Jenže je u něj Inge a chytá ho za rameno:

„Půjdeš s náma! S náma, rozumíš?“ Karmín na něj namíří nataženou kuší. Šaman se nechává odvést pod korunu vrby.

Tam leží jiný elf v šedém plášti, probodaný šipkami ze samostřílů. Zpod pláště mu vypadl malý bubínek.

„Byla to zkurvená elfí past!“ chraptí Grassenberk a třese se jako v horečce, dlouhé šedé vlasy má splihlé a na levé straně zakrvácené.

Karmín se prudce nadechuje. Pravicí právě ulomil hrot šípu, který mu probodl paži. Chytá šíp za opeření, trhne - dřív je venku. Z probodnuté paže proudí krev.

Torgo a Faylorg svlékají Mundrochovi kabát a pokoušejí se zastavit krvácení.

„Nenechávejte mě tady,“ vzlyká Mundroch. „Vidíte, kluci, že mě tu nenecháte!“

„Zkurvená elfí past,“ drtí slova Grassenberk. Už vůbec nemluví jako vzdělaný muž. Přejal slovník dřev varů a vojáků, v jejichž společnosti strávil jaro i léto.

„Vylákali nás do orčí vesnice, počkali, až se s orkami zapleteme. Stříleli po nás ze stromů.“

„Neříkejte to mámě,“ sípe Mundroch. „Neříkejte jí to! Vzáž-te jí, že mě převeleli do Rudenrogu!“

„My jsme taky jednoho dostali, pane Grassenberk!“, kvílí Pasták, jako by to byla jeho zásluha.

„Dva jsou mrtví a třetí utekl,“ ozve se od vzlykajícího Mundrocha Faylorg. „Kde jsou ostatní?“

„Jací ostatní?“

„Bojovníci krále Eagerpa! Třináctka! Má jich být třináct“

a tady byli jen tři!“ :

„Do hajzlu!“ zařičí Grassenberk. „Odlákali nás, aby moh- \ li napadnout pevnost! Dávali si znamení tím bubínkem! \

Musíme se okamžitě vrátit!“ i I s orčím šamanem jich tuje pod vrbou osm. Faylorg, Inge. Grassenberk, Torgo, Past'ák, Karmín. Umírající Mundroch. Další voják, kterého Inge nezná jménem, místo úst má krvavou díru.

„Musíme se vrátit do orčího tábora,“ upozornil Karmín. „Třeba nějakí chlapi přežili.“

„To musíme,“ přikývl Grassenberk. „Torgo, vezměte Mun-drocha. A klusem!“

Past'ák rýpl šamana do boku třmenem kuše: „Co tenhle? Mám ho dorazit?“

„Ne,“ zachraptěl Grassenberk. „Nesmíš mu zkrivit ani vlásek. On je moje budoucnosti Hlídej ho.“

Olšovým hájem, polehlou ostřicí a žlutým rákosím se vrátili do orčí vesnice.

Boj už skončil. Nad ostrohem se vznášel pach krve. Jedna hromada mrtvol byla dole u hrotu vyvýšeniny, tam, kde se vyschlé rameno stýkalo s houštinami nad zurčící vodou. V těch místech zaskočili orkové dřevorubce. Druhá hromada se černala o něco výš a o třicet kroků dál, tam, kde vojáci zastavili orčí útok. Mezi těmito dvěma místy se rozprostíral koberec nahrubo nasekaného masa.

Inge měla pocit, že omdlí. Přemáhala dávení, nohy se jí třásly. Něco takového přece není možné! Mrtvá mláďata, samice, orčí lovci, kteří seje pokoušeli chránit. Rozházení po svazích, skrčení v groteskních polohách, oči vyvalené a mordy rozevřené do šklebů, které jim formovala Smrt.

Každý z mrtvých orků měl z hlavy stažený skalp, lebeční kosti prosvítaly krvavými závoji.

Vojáci zběžně prohledali ubité dřevorubce i mrtvé vojáky. Z hromady na dolním konci vytáhli Kobližka. „Tenhle žije, pane Grassenberku. Dostal ránu do hlavy, ale žije.“ V železném klobouku přinesli vodu a vylili ji Kobližkoví na tvář. Voják se posadil a zamžoural. „Jsem v pekle,“ uniklo mu při pohledu na krev a masem pokrytý ostroh.

Šaman, zdrcený tím pohledem, chodil mezi mrtvolami, bosé nohy mu čvachtaly v odtékající krvi, hůl si přehazoval z jedné pracky do druhé. Tu a tam se shýbl a dotkl se některého z mrtvých. Zdálo se, že je úplně mimo sebe.

„Odchod, chlapi,“ houkl Grassenberk. „Zkontrolujte, jestli máte kuše natažené a nabité. Kdo může, tak si vezme dvě.“

Sám se také ozbrojil. Neměl napínací hák, nechal si kuši napnout od Torga.

Postavili Kobližka na nohy, obrovitý Torgo si na záda naložil Mundrocha. V zástupu se rychlým pochodem vraceli k pevnosti. Inge za sebou zaslechla plácání bosých šlapetek -Past'ák, šestnáctiletý kluk se sveřepým výrazem ve tváři, postrkoval šamana.

Pevnost o sobě dala vědět mnohem dřív, než k ní dorazili. Nad korunami olší se zdvíhala oblaka kouře.

Luzní les se rozezněl vyděšenými výkřiky. Z vysoké ostřice vyrazil voják bez železného klobouku a bez samostřílu, běžel, jak mohl nejrychleji. Za ním se mihlo pár dřevařů.

„Slimáku!“ zařval Karmín. Prchající voják popoběhl setrvačností několik kroků a pak se zastavil.

„Slimáku! Co se děje?“

„Elfové, pane Grassenberku!“ zaječel zoufale voják. „Zapálili pevnost!“

„Kde je Schnirega?“

„Já nevím! Zabili ho!“

„Kde máš kuši?“

Voják se podíval po svých prázdných nikách: „Nemám ji, pane!“

„Pojď sem! Vezmeš si moji!“ Torgo položil strážce brány Mundrocha do trávy. Voják mu právě zemřel v náručí.

„Kolik jich je? Odkud přišli?“ vyptával se Grassenberk v běhu. Sípavě oddechoval, ale zatím ostatním stačil.

„Přišli od Glen Karhó, pane - neviděli jsme je! Skryli se v těch hromadách dřeva! Jiní se připlížili k palisádám a ohnivými kouzly zapálili pevnost! Ti z hromad nás pak stříleli jako králíky! Dřevaři začali utíkat. Pevnost hořela, nemohli jsme ji udržet!“

Pak se zajíkl a vychrlil: „Tlačí nás nahoru, proti proudu Lodusu, pane!“

Proběhli další vrbovou houštinou a náhle byli z lesa venku.

Nalevo od nich se táhla pařezy pokrytá pláň, ve vzdálenosti asi dvou set kroků hořící pevnost a před ní vyrovnané skládky klád a řeziva.

Před Grassenberkovým oddílem i napravo od něj se rozkládal vykácený pruh Izironku, táhnoucí se k severu.

Pařezovou pláň řídky pokrývaly hromady klestu, tu a tam i dosud stojící lesní velikáni s ožehlými kmeny.

Od hořící pevnosti prchaly skupinky lidí, většinou dřevaři, ale i pár vojáků v železných kloboucích. Mezi pařezy ležela lidská těla, prošípaná dlouhými šípů.

V kakofonii vztekklých a úzkostných výkřiků zaslechla Inge ostrý štěkot. Třicet kroků od ní, kus od jednoho z houfků uprchlíků, seděli na vzdorujícím Faylorgově koni dva vousatí dřevorubci. Kolem koňských kopyt obíhal Sirotek, vyskakoval a chňapal dřevorubcům po nohách. Ti se ho na oplátku snažili zasáhnout dlouhými kopími.

„Sirotku! Ke mně!“ křikl Faylorg. Elfsky ohař nechal koně koněm a rozběhl se ke svému pánovi. Kůň s dřevaři na hřbetě vyrazil vzhůru vymýcenou průrvou. Od hořící pevnosti zazněl jekot Rogera Schniregy: „Zpátky, vy zkurvení bastardi! Zastavte se a bojujte!“

„Schnirego!“ zaječel Grassenberk.

Kapitán Schnirega se ohlédl a radostně zařičel: „Právě včas, pane Grassenberku, právě včas! Postavíme se jim!“

Severně od Grassenberkovy skupiny, tam, kde se stýká dosud nevymýcený Izironk s lužním lesem, právě začíná další dějství tragédie.

Uprchlíci se obracejí, běží zpět s nevyslovným děsem v očích: „Orkové!“

„Orkové! Orkové!“

Severní klan vyslyšel prosbu sražená krev!

Budovatelé města Progress jsou sevřeni mezi kladivo a kovadlinu. Na jihu se v hromadách řeziva skrývají skvělí elfští střelci.

Od severu se žene rozběsněná orčí horda.

Toto je okamžik, v němž se láme osud.

„Támhle!“ zakřičel Past'ák.

Šedé pláště jsou dobře viditelné na pozadí světlého řeziva. Elfové štvou dřevaře jako štve vlčí smečka srnčí stádo. V bojové euforii opustili výhodné postavení za haldami.

Od hranic dřeva zní jejich válečný pokřik: „Careach-gi-chir!“

„Careach-gichir!“

Král Eagerpe udělal hroznou chybu.

Neví o přibíhajících orcích. Nechal se strhnout k pronásledování prchajících dřevařů a opustil bezpečný úkryt v hromadách.

„Schnirego, vy packale!“ ječí Grassenberk. „Tak už je konečně pobijte!“

„Rudenrog!“ řve Schnirega. Je to bojové heslo, které používal, dokud byl ještě velitelem pevnosti. „Rudenrog, chlapi, máme je! Dostaneme je všechny. Do útoku! Rudenrog!“

Řítí se pasekou vstříc elfím bojovníkům. Za ním Torgo, Koblížek, Karmín, Past'ák, Slimák, voják s vyraženými zuby. Proletli davem dřevařů jako štiky hejnem drobných rybek, během chvilčky nabrali pár dalších prchajících vojáků.

Grassenberk se skryl za ohořelým bukovým kmenem, zkroutil ruku svému orčímu zajatci, Inge a Faylorg jsou u něho.

Vojáci, vedení Schniregou, se rozvinuli do rojnice.

Mezi nimi a hromadami řeziva je jen pařezová pláň, uklizená, zbavená klád i klestu.

Úloha se obrátila. To elfové, temně šedí proti světlým haldám, se nemají kde skrýt. Kušníci je před sebou mají jako na dlani.

„Kryjte se, chlapi! Zamířit!“ slyší Inge ze vzdálenosti sedmdesáti kroků Schniregův hlas.

„Pal! Kdo má ještě jednu kuši - zamiřte! Pal! Natahujte!“

Elfové jsou od linie kusovníků vzdáleni pětadvacet, třicet kroků. Dosud nepochopili, co se děje, Schniregův protiútok je příliš rychlý. Tři z nich se hrouť k zemi.

„Napínejte!“ ječí Roger. S mečem v pěstích běží nepřítelům vstříc. V bojovém šílenství si nevšímá šípů, které má zabo-dané do vyztuženého kabátce.

„Eagerpe! Připrav se! Jdu si to s tebou vyřídit! Zamířit! Pal!“

Další šedé pláště se hrouť do trávy.

Schnirega je pár kroků od Eagerpa. Zdvihá meč nad hlavu, v běhu se rozpráhne ke strašnému seknutí.

Elf pozdvihne ruku, vykřikne kratičkou veršou vánku.

Schniregovo tělo se ve skoku zkroutí v křeči. Kapitán Roger Schnirega se převrátí jako hadrový panák a padá do trávy.

Elfové prchají, z komanda zbývají snad jen čtyři bojovníci.

Král Eagerpe prchá z prohrané bitvy.

Vlákal své nepřátele do pasti, zaútočil proti mnohonásobné přesile. Vítězství měl na dosah ruky.

Proti obrněným vojákům, vyzbrojeným kušemi, však nemá šanci.

Král Eagerpe prchá.

Vojáků zbývá zhruba patnáct. Škrábou se na hromady prken, aby lépe viděli prchající elfy. Karmín balancuje na vršku haldy, otáčí se, dívá se směrem k Zrcadlovým horám.

Vidí pařezovou pláň, mrtvá těla, vracející se dřevaře a...

Orky!

„Pane Grassenberku!“ ječí! „Rychle sem! Torgo! Pasta-ku! Slimáku! Napínejte kuše!“

A pak už je Inge vidí taky.

Z úrovně terénu jí splynula orčí horda s temným pozadím lesa. Neviděla je, ale oni tu náhle jsou. Ploskýma nohama dupají trávu, nad hlavami mávají šavlemi a kamennými palicemi. Skalповé kadeře jim vlají nad vyholenými lebkami, kly trčící z pysků spodních čelistí se běhají na šedozelených tvářích.

Jak je jen mohla přehlédnout?

Tohle nejsou zakrslí ubožáci, které pobíjel Detlef s kovářem, ale silní, dobře živení bojovníci, nastrojení do zbroje ze zvířecích lopatkových kostí, ale i drátěných košil a železných pancířů.

Desítky orků, roztažených do široké rojnice, se k Inge s Faylorgem přiblížily na padesát kroků.

„Pro Bledou paní!“ ječí Faylorg. „Utíkej!“ Sirotek běhá kolem a štěká. Grassenberk klopýtá k úkrytu v haldách, rozhání se obnaženým mečem, za loket vleče šamana.

Pod ochranu skládky prchá půl stovky dřevařů.

Zezadu zní jekot opozdílů.

Takhle řve muž, kterému trhá zubatá orčí šavla střevo z těla.

A jiný, jemuž kamenná palice roztříštila pánev.

Rozběsnění orkové buší do umírajících dřevařů, rozbíjejí je na krvavou kaši. Jejich prudký útok se zpomalil a to poskytl Grassenberkovi, Inge i Faylorgovi dobrou šanci.

Utíkají k hromadám, na nichž už zaklekli kusovníci.

„Střílejte, do hajzlu, střílejte!“ ječí Grassenberk. Šaman mu zaryl ostré zuby do předloktí, Grassenberk ho praští hlavici meče do hlavy. Ork padá, hrouť se do podupaného kapradí. Grassenberk ho nechce opustit. Nechce se vzdát své olšové magie!

O pár kroků dál leží bezvládné tělo kapitána Rogera Schniregy. Faylorg se k němu sklání: „Žije! Nenechám ho tady!“ „Blázne!“ ječí Inge. „Zabijou tě! Uteč!“ „Ne! Ty se zachraň, Inge! J? ho tady nenechám!“ Kolem dupají ukoptěné nohy dřevařů. Vedle nich křičí Grassenberk: „Tak co je s vámi, vojáci! Palte!“ Tětiny samostřílů konečně zasyknou. Faylorg má v ruce luk mrtvého elfa, napíná ho. Šíp zasviští proti přívalu. Faylorg sahá pro další. „Zachraň se, Inge! Uteč!“ Jako by se snažil zastavit povodeň pliváním. Orkové. Kde se jich tu vzalo to/k? Inge napřahuje ruce. Vřeští: „Careach-gichir!“ Z prstů se jí odděluje ohnivý snopek a udeří do temně zelené vlny. Vylínalé kůže, do nichž jsou oblečeni dva nebo tři nejbližší válečníci, rázem vzplanou. Orkové vřeští. Vzduch se rychle plní odporným pachem spáleného masa. „Careach-gichir!“ Další ohnivá koule letí útočníkům vstříc. Přerostlý žabák ječí bolestí, v kotrmelcích padá mezi pařezy. Oheň mu vypálí oči.

Tětiva monotónně pleská o Faylorgovo předloktí. Šedovlasý Grassenberk se stojí v šermířském střehu. Seknutí, odbod, pirueta, bodnutí. Zdá se, že má dobrou školu. „Nejste nic než žaby!“ ječí vysokým hlasem. „Rozšlapu vás!“ Krok za krokem zvolna ustupuje. Ostří jeho zbraně vín ve složitých křivkách a kolem něho se rozstíhají závoje krve, rozlétají se kusy orčích těl. Sirotek už nestíhá štěkat. Váří se v chumlu orků, rve jejich temně zelenou kůži, silnými čelistmi drtí lýtkové kosti i předloktí.

Faylorg střílí šíp za šípem. Nahoře na hromádách dřeva natahují vojáci tětiny, zakládají šipky do žlábků, mačkají spušťadla. Už jim nikdo nevelí. Jenom výcvik a zoufalé odhodlání je nutí dál bojovat. V pláni umírají poslední opozdilci. Orčí atamani vykřikují povely: pochopili, že jejich běžci narazili na příliš tvrdý odpor. Orkové útočí v houfu -jako když vlna naráží na pobřeží. A stahují se stejným způsobem. Náhle jsou pryč. Země, která ještě před pár měsíci patřila Izironku, lačně vsakuje horkou krev. Ve smrti jsou si všichni rovni: vojáci, dřevaři, orkové, elfové. Vzduch nad bojištěm se chvěje, jak mrtvá a umírající těla vyzařují teplo, které z nich rychle uniká.

2. „Dejchej, blbče, dejchej!“ Faylorg buší do obnaženého, zakrváceného hrudníku Rogera Schniregy. Kapitán znovu (po kolikáté už?) ztratil vědomí. Se zvrácenou hlavou a očima v sloup leží naznak jako bez života. Pár elfských šípů sice probilo Schniregův opancéřovaný kabát, ale nemělo sílu způsobit vážnější zranění. O to horší je elfské kouzlo ledová dýka, kterým Eagerpe zmrazil Schni-regovy vnitřnosti. Ledová dýka je paralyzující kouzlo, má oběť znehybnit, nikoli zabít. Jenže Eagerpe v sobě má tolik magie, že ledová dýka dokázala zastavit kapitánovo srdce.

„Dejchej, Rogere!“ Mladíček jménem Pastak zdrceně sedí vedle Inge, dívá se, jak se Faylorg snaží roznítit život v bezvládném Schniregově těle. V loktech drží natažený samostříl, dlaně má omotané zakrvácenými hadry. Pokusil se natáhnout kuši holýma rukama a tětiva mu prořízla maso až na kost. Grassenberk s chmurným výrazem ve tváři stojí rozkročen na hromadě klád. Šedé vlasy mu vlají ve větru, pancíř pokrývají škráloupy zasychající orčí krve. Nad ním se od západu ženou černá mračna.

A mluví. Bez ustání chrlí větu za větou. „Myslím, že jsem obstál,“ říká sám k sobě. „Do hajzlu, opravdu si myslím, že jsem obstál. Překvapil jsi mne, Horste Grassenberku, je ti šestapadesát let, a půl života jsi strávil ve studovnách. Kdo by to do tebe byl řekl, knihomole? Stal se z tebe velitel vojáků a zabiják orků. Porazil jsi Eagerpa! Zahnal jsi ho na útěk! Obstál jsi, dědku, obstál.“

Mumlá si sám pro sebe a nedokáže přestat. Od pevnosti se vrací Torgo s houfkem mužů. S nimi přicházejí i ti, kteří přežili požár: kuchař, Triguška, paní Kvartová, Grassenberkova milostenka, pár řemeslníků.

Škody na pevnosti jsou vlastně nevelké. Elfové ji zapálili ohnivými kouzly. Klády srubů a palisád plápolaly, dokud nevyprchala ohňová magie. Pak plameny pohasly, neměly sílu strávit syrové tlusté dřevo.

Orčí šaman stojí mezi haldami a přešlapuje z tlapy na tlapku. Sám pro sebe si tiše brebentí, po žabích tvářích mu kanou slzy.

Cožpak orkové pláčou?

V pláni před pevností leží mrtví lidé, které ještě nikdo neposbíral. Jaké jsou vlastně ztráty na životech? Většina vojáků je po smrti, z šedesáti jich zbylo šestnáct. Elfové se soustředili na ně, dřevaře si nechali napotom. Tři čtvrtiny dřevařů, což představuje asi sto dvacet chlapů, jsou také pryč. Uprchli do lužního lesa a Izironku, nebo je pobili orkové.

Torgo zaklání hlavu a křičí nahoru na Grassenberka: „Můžeme se vrátit do pevnosti, pane! Nic moc se jí nestalo!“ Křičí znovu a znovu. Trvá to dlouho, než si ho Grassenberk všimne.

Pak Grassenberk potřese hlavou, neobratně sleze z hromady: „Díky, Torgo. Vrátime se. Ale tady ty hromady musíme rozházet. Už nikdy nesmějí poskytnout úkryt nepříteli.“

„Ano, pane,“ kývá zachmuřený hromotluk. „Zařídím to.“ Grassenberkův pohled utkví na orčím šamanovi, pak na Inge, nakonec na Faylorgovi, který bez přestání provádí oživo-vací pokusy na Schniregově těle.

„Faylorgu, máte svého psa?“

„Cože?“ otáčí k němu Faylorg tvář.

„Ptám se - máte psa? Nebo vám ho orkové zabili?“

Jako by vycítil, že se mluví o něm, vyplouží se Sirotek zpoza hromady klád. Kulhá na jednu nohu, srst má zakrvácenou. Ale většina té krve patří orkům.

Grassenberk spokojeně přikývne: „Eagerpe nám přichystal past. Vypracoval plán, který byl příliš dokonalý. Tak bezchybný, až se obrátil proti němu. Kdyby se nenechal strhnout a zůstal v haldách, nikdo z nás by nebyl naživu...! Já, já teď připravím past pro něho! Mám vše, co potřebuju: orka, psa a—“

Znovu se podívá na Inge.

Ulicí mezi kládami se blíží kovář z Glen Karhó a mistr tesař. Přes ramena mají přehozené zakrvácené pytle plné orčích skalpů.

Lovci čarodějnic.

„To byla ona. Ona to udělala,“ ukáže na Inge kovář. „Ona přivedla elfy.“

Past'ák pozdvihne kuši: „Ještě krok a zabiju tě!“

„Zabiješ mě?“ rozesmál se kovář. „Já už jsem přeci dávno mrtvý! To ona mne zabila, ta prokletá elfská čarodějnice! Zničila mi život! Musel jsem z Glen Karhó utéct jako psanec! A teď- teď se přátelí s orkem!“

Je unavený jako všichni kolem, k smrti vyčerpaný.

Potřese hlavou: „Je na čase s ní skončit. A s tebou taky, ty hajzle,“ osloví Faylorga. „Zaplatili jsme ti, abys ji našel -a tys nás zradil. Co ti za to dala? Podržela ti?“

Past'ák mlčí, sleduje kovářův bachor podél dřiku šipky. „Tak do díla,“ zařve kovář. „Zabijeme tu děvku!“

Grassenberk, starý, šedivý, se strhanými rysy, udělá taneční půlkrok a zabodne kovářovi do těla meč. Bodne tak snadno, jako by nabodával uzenku na vidličku. Kovář, se kterým nic nezmohlo ani dvacet orků, padá naznak, z úst mu tryská krev.

„Zabít,“ poznamenává k tomu Grassenberk. „Zabít a nic jiného. Tak to řekl kapitán Schnirega. Asi se v tom vyzná. Je to dobrý způsob.“

Schnirega otevírá oči. „Grassenberku!“ sípe.

Starý muž se k němu naklání: „Ano, Rogere?“

„Postavil jste mne proti elfům, Grassenberku. Proklínám vás!“

Grassenberk se pousměje. Odvrací se od chroptícího, kuckajícího Schniregy a rozhlíží se po ulicích mezi haldami.

„Ještě mi tady chybí Detlef Bord. Je tu někde Detlef? Neviděli jste Detlefa Borda? Detlefe!“

Ale Detlef tu není.

SRDCE IZIRONKU

1.

Byl to dlouhý den, ale zdaleka ještě neskončil.

Před soumrakem přišel déšť. Z temných mraků proudily provazce vody, uhasily doutnající palisády, odplavily pach spáleniny. Vyprahlá zem žiznivě pila, udupané nádvoří pevnosti se rázem proměnilo v jedinou velikou louži.

Inge apaticky seděla v kanceláři Rogera Schniregy. Cítila se k smrti unavená: čtyřikrát vrhla proti orkům ohnivou kouli, a to ji hrozně vyčerpal. Cítila bolest pod posledním žebrem, nejasně rušila, že to má nějakou spojitost s magií.

Strop nad místností byl z důkladných klád, aby unesl strážní věž, takže neprohořel. Ostatně - neshořely ani drmové střechy ostatních srubů, jen chvojí nad stájemi a jídelnou se obrátilo na popel.

Vedle, v maličké ložnici, sípavě oddechoval Schnirega. Faylorg seděl na podlaze, vmáčkнутý do uličky mezi stěnou a postelí. Hlavu si opíral o lokty, ale nespál. Dával pozor, zda přítel znovu neupadá do komatu. Sirotek ležel stočený před ním. Šeřilo se. Do místnosti tiše vstoupil Grassenberk. Vzal Inge za loket.

„Pojď se mnou,“ řekl tiše. „Chci ti něco ukázat.“

Nevzepřela se mu. Vlastně ani netušila, že by jí mohl ublížit. Proč by to taky dělal? Zabil přece kováře z Glen Karhó, jejího úhlavního nepřitele.

Vodou, rozlitou na nádvoří, se přebrodili k bráně. Hustě přšelo, bylo vidět sotva na třicet kroků. V závojích deště se ukrýval i přicházející soumrak.

„Co mi chceš ukázat?“ zeptala se konečně Grassenberka. „Tyhle hromady dřeva? Déšť? To že prší?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „I když dřevo i déšť jsou nesmírně důležité. Za pár dnů zdvihnou podzimní lijáky Lodus. Hladina stoupne o deset stop, voda nám přijde naproti. Plavební kanál se naplní vodou. Splavíme dřevo do Thonnieriky a ještě dál. Prodám ho za dobrou cenu. Příští rok budu pokračovat.“

Neřekla nic. Grassenberk se po ní ostře podíval: „Myslíš snad, že jsem prohrál?“

„Ne,“ špitla, „nemyslím si to.“

„Neprohrál jsem, ale ještě jsem nevyhrál. To král Eagerpe je poražený. Vyřízený. Zůstali mu dva bojovníci. Uprchl z boje. Ale Eagerpe nám ukázal naši slabinu. Orky.“

Mlčela.

Do vlasů jí stékala voda. Pruhovanou sukni měla úplně promočenou. Jen vesta z medvědí kožešiny, kterou si zimo-rnnvě tiskla k tělu, dosud neprořšla.

„Je mi zima,“ hlesla. „Chci se vrátit.“

Ale Grassenberk ji neposlouchal. Pokračoval ve výkladu: „Izironk se uprázdnil a kdekdo by ho chtěl obsadit. Orkové přicházejí s olšovou magií! Oslepi Izironk a pak ho zaberou!“

„S tím jsi nepočítal, co?“ ušklíbala se. Vedl ji přes pařezovou pláň směrem k dosud stojícím stromům.

„Plnit úkol, to vždycky znamená překonávat překážky,“ poučil ji. „Být silný! Nevzdávat se! Já sám nemám k dispozici tolik prostředků, abych orky vytlačil. Bude muset zasáhnout královská armáda. Ano, musíme povolat armádu, vždyť pevnost Rudenrog je nechráněná! Posádka byla odvolána! Orkové ji sevrou ze dvou stran.“

„Kapitán Schnirega velel Rudenrogu. Je to schopný velitel. Může se tam vrátit.“

„Kapitán Schnirega,“ ušklíbl se Grassenberk. „Koupil jsem ho lacino. Za nepatrný úplatek jsem zařídil administrativní přehmat - převelení Schniregova oddílu pod mou pravomoc.“

„Tos udělal?“ vykřikla. Otočila se a chtěla utéct zpátky, ale Grassenberk ji chytil za rameno. Stisk měl silný jako čelisti kleští.

„Ještě jsem ti nevyložil svůj plán!“ vykřikl.

Ted' už byli mezi stromy. Dál začínal neporušený Izironk.

„Les vytvoří nové bojovníky,“ namítla Inge. „Šílené dřevorubce. Přetvoří ty, kteří do něj dnes uprchli. Možná to byl Eagerpův plán: vehnat dřevaře pod koruny stromů. Lesní magie je zachytí a vezme jim jejich vůli.“

Grassenberk tasil dýku, chytil dívku za rameno a nařízal jí předloktí. Vykřikla: „Au! Co mi to děláš?“

Grassenberk zlomil větévku, vyrůstající z nejbližšího dubu. Pak přidržel dívčino předloktí tak, aby krev skanula na zlomené dřevo.

„Podstupuji riziko,“ vydechl Grassenberk. „Dávám v sázku vlastní život.“

„Ted' už o mně Izironk ví,“ vyjekla dívka.

„Ano. A doufám, že pro tebe pošle toho správného.“ „Toho správného?“ Co to blábolíš? Koho by pro mne posílal?“

„Doufám, že pošle Detlefa. Protože jestli přijdou elfové, tak mě Eagerpe zabije.“

Tma pod stromy houstla jako hrachová kaše, ale i přesto Inge viděla, jak se stárnoucí muž chvěje.

„Proč Bord? Proč zrovna Detlef?“

„On už je lesem zasažený. Pracoval pro mne odedávna. Byl ve skupině, která vyhledávala nervová zakončení Izironku a ničila je. Byl i šéfem dřevařů ve Srubu duchů. Izironk si ho všiml a pokusil se ho ovládnout. Odklidil jsem ho. Odstranil jsem ho včas, za pár dnů přišli elfové a vehnali dřevorubce do nitra Lesa. Ale neodklidil jsem Detlefa dost daleko. Stačilo, aby se přiblížil k těm stromům u Glen Karhó...“

„Ah?“

„Před dvaceti lety jsem prvně vstoupil do Izironku, les mne okouzil. Setkal jsem se s Eagerpem. Tehdy se mi Eagerpe svěřil se svými obavami - les ztrácel svou dobrou auru. Roky jsem věnoval studiu toho problému! Domníval jsem se, že jsem našel příčiny, ale nebyl jsem si jist. Experimentoval jsem! Hledal jsem citlivá místa Izironku a dráždil je. Snažil jsem se vyvolat zlobu Lesa. Ale bylo to nebezpečné. Les mne prostupoval. Snažil se mě ovládnout!“

„To ty jsi způsobil šílenství lesa!“

„Ano. Nehci se chlubit, ale myslím, že je to moje zásluha. Malá skupinka lidí, kterou jsem řídil, hledala čivy Izironku. Ničila je.“

„To není možné! Jak jsi mohl udělat něco tak strašného? Týral jsi Izironk, až zešílel!“

„To já jsem způsobil, že elfové odešli! Lovci jelenů nemají právo okupovat tolik dobré půdy! Jednou se o mně bude mluvit jako o muži, který se zasloužil o vlast! Přinesu Arkas-tii nové území!“

„Eagerpe ti věřil...“

„Eagerpe! Tvůj Eagerpe je troška prosáklá chlastem! Za flašku kořalky prodal sebe i les!“

„Tys ho naučil pít. Vozil jsi mu kořalku v bečkách.“

„Ano. Ale nenutil jsem ho, aby ji pil. Prohrál, neměl dost sebekázně.“

Mlčela. Grassenberk se třásl vzrušením a tma se stávala kompaktní, neprostupnou hmotou.

„Politika,“ vyštěkl Grassenberk. „Nevíš, co je politika. Je to“ špinavá rvačka. Psi se perou o kost. Představ si, jaká nejnovější myšlenka se usídlila v hlavách Rady: chtějí, aby se elfové vrátili do Izironku! Chtějí s elfy uzavřít mír a postavit most do Gordonovy země - tam, kde dřív býval Tunel! Chápeš to? Chtějí vrátit elfy na území, které já chci darovat Arkastii!“

„Je mi z tebe na blit,“ šeptla Inge.

„Strýčku,“ dodala ještě.

Grassenberk se zachechtal. „Víš, proč jsi mě tak okouzila? Já a Izironk jsme podobní. Máme stejný vkus! Rozbouchla jsi touhy Izironku, stejně jako moje. Ale já mám výhodu! Já si tě dovedu odřít!“

Ze tmy se ozvaly čvachtavé kroky. Někdo přicházel.

„Bledá paní Matko,“ zajekal Grassenberk, „ochraňuj mne. Dej, ať to nejsou elfové.“

„Přišel jsem,“ ozval se z temnoty Detlefov hlas. Zněl divně. Jako by už Detlef nebyl jeho vlastním.

„Přišel jsi?“ ujistil se Grassenberk.

„Přišel jsem pro ni.“

„Tady ji máš,“ postrčil Grassenberk dívku k přichozímu. „Odvedeš ji Eagerpovi. rozumíš? Eagerpe byl vybrán, aby ji lesu předložil. On je velekněz. Nikdo jiný.“ Detlef cosi nesrozumitelného zamumlal.

„Když budeš Izironku věrně sloužit,“ povzbudil ho Grassenberk, „on té vyznamená přede všemi. Udělej to tak, jak jsem ti řekl, chlapče. Jinak tě Les zavrhne.“

Detlef souhlasně zakuckal. Jeho pařáty drapsly Inge kolem těla.

„Strýčku!“ zaječela zoufale. „Nedávej mě! Prosím tě! Prosím!“

„Bud'statečná, holčičko!“ zařičel Grassenberk. „Tenpitomý Faylorgův pes tě vystopuje! Zítra tě najdeme a zachráníme!“

Detlef si ji přehodil přes rameno a rozběhl se černočernou tmou.

2.

V první chvíli ji ochromil strach. Strach zvířete, které uchvátí do zubů šelma a teď je vleče kamsi, kde by je mohla v klidu zadávat a rozsápat. Takový strach je milosrdný. Přikryje bolest závojem netečnosti, obět' se poddá osudu.

Něco, co bývalo Detlefem, si ji přehodilo přes rameno a utíkalo s ní deštěm.

Postupně se probírala ze šoku a pokoušela si ujasnit, co se to vlastně stalo.

Detlef ji unáší nočním lesem. Utíká s ní tak rychle, jak by to dokázal snad jen Sirotek. Běží temnotou, a přece neklopý-tá, nezakopává o kořeny.

Byl to hrozně nepohodlný způsob cestování. Hubená paže, silná jako železný prut, ji svírala v pase. Visela hlavou dolů na Detlefových zádech, vlasy jí vlály při každém jeho skoku. Tu a tam se konečky zachytily v ostružinách - pokaždé přišla o pramínek. Zašmátla rukama, nahmatala roztrhanou košili a pod ní nahou kůži. Detlef doslova žhnul.

Na smrt vychrtlý muž, který býval jejím přítelem, třesoucí se v horečce, ji nesl na rameni a utíkal s ní jako o život.

Oslovila ho, pokusila se s ním mluvit. Marně. Nereagoval.

Zavrtěla se na jeho zádech, přes jeho bok se podívala, kam ji to nese. V černočerné tmě zahlédla světélka - něco jako roj světlušek. A Detlef mířil přímo tam.

Pokusila se o lest. Zvládněla, předstírala, že upadla do mdloby. Pak se zasmířela, prohnula, chtěla se vytrhnout ze sevření a skočit na zem. Bylo to zbytečné. Detlef ji chytil oběma rukama. Teď už ji nenesl přes rameno, ale přehodil si ji do náručí.

Pokusila se s ním bojovat - rvala ho za vlasy, prsty ho píchala do očí. Nevšímal si toho. Jako by ani necítil bolest. Skok za skokem utíkal k světélkům.

Přestala s ním zápasit, nechala ho být. Ne proto, že by se vzdala, ale přišlo jí ho líto. Pochopila, že v Detlefovi už nezbyla ani jiskřička vlastní vůle.

Pod klenbou stromů plála tři studená světla, magické pochodně svírané třemi elfy. Detlef doběhl k nim a složil náklad do trávy. Inge vstala, celé tělo ji bolelo z té šílené jízdy.

Král Eagerpe postoupil dva kroky k ní, vzal ji za bradu, natočil její tvář tak, aby se mu dívala do očí. „Takže jsme se znovu setkali, děvčátko. Potřetí - a naposled.“

Z jeho bojovníků už zbývali jen dva: mladičký Ithurien a elf s tvář psa.

Otočil se k nim: „Půjďme.“

„Kam půjdeme?“ odvážila se zeptat.

„Půjďme na místo, kam nesměl nikdy nikdo přijít. Ani elfové, ani lidé. To místo zná jen hrstka zasvěcených. Teď ho poznáš i ty.“

„Budu zasvěcena?“ Zasmál se. „Svým způsobem. Ano, budeš zasvěcena.“

Ukázala na Eagerpovy společníky: „Oni jsou také zasvěceni?“

Eagerpe zaváhal s odpovědí, ale bojovník se psím obličejem řekl místo něho: „Nejsme zasvěcení, ale zavržení.“

Z jeho hlasu znělo zklamání a strašná únava.

„Drž hubu!“ utrl se na něj Eagerpe.

Sňal z ramene plášť, srolovaný do bandalíru, roztřásl ho a galantně přehodil dívce přes ramena. „Už se nemusíš bát deště.“

Předtím slyšela hodně řečí o vlastnostech elfských plášťů, ale výsledný dojem předčil její očekávání. Měkkoučkový materiál byl prodyšný a zároveň nepromokavý, hřál ji jako nejteplejší peřina.

Otočili se k odchodu, ale Eagerpovy bledé oči se zastavily na Detlefovi.

„Ještě tvou mzdu, člověče.“

Detlef stál opodál, shrbený, ztěžka oddechoval, vyčerpaný po dlouhém běhu.

„Chceš něco říct, člověče? Třeba to, žeš ji nepřinesl o své vůli, ale že ti to poručil Izironk?“

Detlef mlčel.

„Rozloučíme se,“ pousmál se Eagerpe. „Rozejdeme se jako přátelé.“

Poodstoupil do strany. Sáhl přes rameno pro meč, jediným složitým, elegantním pohybem jej tasil a zabodl Detlefovi do hrudi. Stáli proti sobě - elf a člověk, spojení tenkým ocelovým plátkem. Eagerpe držel meč ve vodorovné poloze, ostrím vzhůru, muž se zachvíval v drobných křečích. Pokusil se o chabou obranu, pozvedl ruce a zašmátal jimi ve vzduchu. Na rtech mu vyskočily krvavé bubliny.

Eagerpe ho držel, meč zaklesnutý za spodní žebro. Teprve později Inge pochopila, že Eagerpe Detlefa bodl schválně tak, aby ho nezabil hned, ale aby se mohl těšit pohledem na smrtelnou agónii.

„No tak,“ ozval se Psí obličej, „skonči to už, Eagerpe.“

Král elfu se zasmál, vytrhl meč z Detlefova těla. Muž se skácel naznak, rozhodil ruce. Další z obětí Izironku.

Vykročili do lesa. Šli v zástupu po nečistelné stezičce v houštinách. Déšť neustával.

3.

Putovali větší část noci. Kolem dokola se černal les, nasvě-covaný bludičkovitými světly magických pochodní. Inge už si ani nedokázala uvědomovat, jak moc je unavená. Pochodovala jako omámená kouzlem, krok za krokem, míli za míli. Snad i pospávala v chůzi. Její elfští průvodci na tom nebyli lépe. Únava z nich vyzařovala jako aura smrtelné nemoci.

V temné úžlabině dal Eagerpe povel k odpočinku. Elfové si posedali na zem, od opasek odepjali lahvice s vodou, z brašen vytáhli něco k jídlu. Inge odevzdaně seděla a čekala, zda ji také někdo nakrmí. Chvíli se nedělo nic a pak k ní přisedl Ithurien. Na pravé straně pláště mu prosakovala krev a tvář měl bledou, téměř průsvitnou.

„Na,“ podal jí lahvici. Dychtivě se napila chladné vody.

„Kam mě vedete?“ udeřila na něj polohlasem.

Pocukl rameny: „Nevím.“

Chvilí mlčel a pak dodal: „Jsem tolik unavený.“ Hlas měl slabý jako malý ptáček.

„Já myslím,“ téměř zavzlykal elfík, „že už nám dá pokoj, že si odpočineme - ale On ne. Musíme jít - sem a tam a porad... Zabíjet a zase zabíjet. Kdy už to skončí?“ obrátil na Inge veliké oči. „Kdy?“

„Kdo je to on? Eagerpe?“

„On. Izironk.“

Eagerpe je nenechal dlouho odpočívat. „Vstávejte!“ houkl. Nemotorně se postavila na unavené, bolavé nohy. „Už nemůžu,“ hlesla.

„Můžeš, uvidíš,“ šeptl Ithurien. „Musíš jen jít a jít, svaly se ti zahřejí a přestanou bolet.“

Nezbylo než poslechnout. Seřadili se a vykročili.

4.

Utajená stezka vedla výmoly a skrytými úžlabinami, nikdy se nedotkla otevřeného lesa. Šlapali pod temnou klenbou korun stromů. Ithurien měl pravdu, bolest pominula a únava ustoupila do pozadí.

Ucítila to místo mnohem dříve, než tam došli. Magie. Magické zřídlo tak silné, že vnější projevy se kolem něho šíří jako vodní tříšť kolem vodopádů. V korunách stromů přeskakovaly jiskřičky studeného ohně, v temných houštinách se na kratičké chvílky otevíraly průhledy do jiných světů. Tu a tam se při zemi zvedl duhový vírek a rozfoukl poloshnilé listí.

Mezi stromy zahlédla svislé pruhy světla. Dávno už se rozednilo.

„Teď pozor,“ řekl vepředu Eagerpe. Nechápala, čeho se jeho varování týká. Šla za ním a náhle vykřikla bolestí. Ze tmy pod stromy vešla přímo do jasného dne. Denní světlo, byť cezené přes mraky, ji oslepilo.

Stála, rukama si zakrývala oči a postupně se rozkoukávala. To světlo vlastně nebylo tak ostré, jenom přechod ze tmy byl příliš náhlý. Rozhlédla se a pochopila: tady to všechno začalo.

Palouk měl dokonale kruhový tvar o průměru asi šedesáti kroků, v jeho středu se mraky zrcadlily v křišťálově čisté vodě studánky. Na palouku samotném nerostlo téměř nic. Při studánce jen nadýchané bochánky mechu, dále pak tenoučké proutky lísek a hlohů. Zežloutlé jahodiny, měkkoučká hedvábná tráva.

A po obvodu palouku, kmen vedle kmenu, vyrůstaly věkovité duby.

Inge pochopila, že ty duby tady vyrostly náhodně, ale právě jejich uspořádání, jejich vzájemné prorůstání, mělo rozhodující vliv na sílici magii lesa. Tady se také zrodilo vlastní vědomí Izironku.

Toto je Srdce Izironku!

Eagerpe přistoupil k dívce: „Dovolíš?“

Zkroutil jí ruku. Smýkl jí ke studánce, donutil ji kleknout, aby měla hlavu přímo nad křišťálovou hladinou.

Odněkud vytáhl malý pazourkový nožík a nařizl dívce krční tepnu.

Veliká kapka krve dopadla na hladinu studánky.

Jako by se celý palouk zachvěl. Kdosi vydechl prudkou rozkoší. Hladina studánky se roztočila a objevil se v ní vír, který čekal na další krev.

Dočkal se brzo.

„Izironk tě chce,“ oznámil jí Eagerpe. „Nevím, proč si vybral zrovna tebe - nejspíš proto, že jiná samička není po ruce. Jsi panna?“

Nebyla schopna vůbec mu odpovědět.

„Jasně, že jsi panna, jinak by si tě ani nevšiml.“

„Otče!“ vyjekl Ithurien, který se teprve teď probral z ohromení. „Co to děláš?“ „Přináším obět' Lesu!“ zasmál se elfsky král.

Elfík se dusil rozhořčením: „Cožpak jsme nějaký orkové, abychom přinášeli lidské oběti!“

„Drž hubu, cucáku.“ vysmál se mu Eagerpe do očí. Ve skutečnosti neřekl cucáku, ale jelínku, kterému ještě nepučí paroží, což je význam, pro něj má elfská řeč jediné slovo.

„Bude krvácet tak dlouho, dokud v ní ještě nějaká krev bude.“

„Ne!“ vypískl Ithurien. „Na tomhle se já nebudu podílet! Je to hrozné!“

Kapka za kapkou odkapávala do hladových úst studánky. Dívky se zmocňovala malátnost, v hlavě jako by jí hučely roje včel.

„Kluk má pravdu, Eagerpe,“ přidal se Psi obličej. „No tak, už si přestaň hrát. Ošetříme tu holku a...“

„A?“ pousmál se Eagerpe.

„A poradíme se, co dál. Mám pocit, že to děláme špatně.“

Eagerpe se zadíval Psovi do očí. „Izironk ji chce.“

„Pak je na čase, abychom se vzepřeli.“

„Co myslíš, že jsme udělali špatně?“

„Nevykládej si to zle, Eagerpe. Neměli jsme mnoho možností, kam uhnout. Bylo dobře, že jsme vojáky vlákali do léčky, zavedli je k orčí vesnici. To byla skvělá válečná lest a já mám pořád ještě radost, když vzpomenu na všechny ty mrtvé dřevorubce... kteří káceli náš les. Ale pokud to děvče obětujeme Izironku, jen ještě víc zničíme duši lesa!“

„Kdo jsi, že mluvíš o duši lesa? Rozmlouváš snad s Izi-ronkem jako já? Jsi snad také gizmí, Virkinys!“

„Kašlu ti na tvoje žvásty, Eagerpe!“ rozkřičel se elf se psím obličejem. „To ty jsi udělal chybu a my teď za to platíme! Měli jsme se Arkastii postavit dávno, už před dvaceti lety! Ještě před pěti roky nebylo pozdě! A možná ani teď není pozdě! Přejdeme do Gordonovy země a přivedeme náš kmen zpátky, protože tohle je jeho domov!“

„To není možné! Izironk nás už nechce!“
„Kašlu na to, že nás nechce! Je to jenom les! Pokud tady budeme žít a bránit ho, zase se vzpamatuje!“
„Zapomínáš, proč jsme v loňském roce zahájili válku -nás třináct proti stovkám lidských vetřelců! Vrátili jsme se proto, abychom na sebe vážali armádu, která byla připravena přejít do Gordonovy země a zmasakrovat naše bratry! Přišli jsme, abychom získali odklad, který náš kmen využil ke stržení Tunelu! Myslíš, že můžeš zabíjet a zůstat takový, jaký jsi byl? Obětovali jsme se, nepamatuješ?“
„Zůstali jsme naživu...“
„Zůstali jsme naživu, ale svá srdce jsme zasvětili démonovi.“
„Já jsem nezasvětil srdce démonovi!“
„Ale ano - všichni jsme teď sluhové démona jménem Izironk! Jsme jeho otroci! A démon vyžaduje lidské oběti!“
„Ne! Tuhle hru já nehraju! Já nejsem ničím otrok! Jsem svobodný bojovník a odejdu si, kam budu chtít!“
„Nemůžeš odejít,“ vykřikl Eagerpe, „protože já ti to nedovolím!“
Odhodil dívku do polštářů z mechu. Plavným pohybem tasil meč.
Elf jménem Virkynys pozdvihl ruce: „Nebudu s tebou bojovat, Eagerpe! Jsem tvůj přítel, nevzpomínáš? Jsem víc než tvůj bratr! Můžeš mě zabít, ale nedonutíš mne, abych se s tebou bil!“
Král Eagerpe se rozesmál. Vrátil meč zpátky do pochvy.
„Je to jen lest, Virkynysi, nechápeš? Oni půjdou za ní! Faylorgův pes ji vystopuje. Grassenberk, vojáci, dřevorubci přijdou sem, do Srdce Izironku! A les je zničí!“ „A proč ji tedy týráš? Už jsme klesli tak hluboko, že zabíjíme děti?“
Eagerpe si přejel dlaní přes oči, jako by se probouzel ze spánku. „Já nevím, co se to se mnou stalo.“
Sklonil se nad dívkou.
„Ublížil jsem ti. Promiň...“ Ukazovákem se dotkl naříznuté tepny. Ucítla chvění, teplo, svrbění.
Rána se zatahla. Zmizela. Zbyl po ní jen škrálop zasychající krve.
„Musíš tady zůstat,“ vysvětlil jí elf.
„Jsem návnada?“ zeptala se.
„To také. Ale Izironk už tě nepustí ven... Pak, až to skončí, se ti pokusím pomoci... Jestli ještě budu žít.“
Mávl rukou a obrátil se k dívce zády. Elfové v řadě vykročili. Během chvíle byli pryč.
Rozběhla se za nimi. Doběhla na okraj paseky, narazila do dubového kmene. Hledala cestičku, po níž odešli. Narážela jen na další stromy.
Srdce Izironku obklopovala neprostupná zeď dubových kmenů. Inge to vlastně ani nepřekvapilo. Přesto se nevzdala. Obešla palouk kolem dokola a pečlivě hledala škvíru. Nic, jen skulinky, jimiž bylo možné sotva prostrčit prsty.
K smrti unavená po celonočním pochodu, ospalá, vyčerpaná ztrátou krve si lehla na mechové polštáře. Tolik se jí chtělo spát, ale ještě si to nemohla dovolit.
Přemýšlela: Eagerpe a Grassenberk rozehráli hru. Je to podobná hra jako ranta, jíž se oddávali Don Gruber a magistr Badoglian.
Po hracím plánu posouvají figurky, z nichž každá má jinou hodnotu.
Hracím plánem je Izironk.
Jednou z herních figur byl například Detlef. Jiný hrací kámen má označení Roger Schnirega a jeho vojáci.
Na straně Eagerpově jsou Ithurien a Psí tvář Virkynys. A Duše lesa.
Šílení dřevaři, původně ovládaní Grassenberkem, přešli pod Eagerpovo velení.
Všichni, kdo jdou kolem, jsou zachyceni Hrou. Zbloudilý hraničář Jacob Faylorg. Drobné figurky orků.
Ona sama je jednou z figur. Grassenberk ji obětoval, aby našel Srdce Izironku. Eagerpe přijal výzvu. Co se stane? Grassenberk a jeho ozbrojený doprovod přijdou sem, aby zničili Srdce. Palouk je uzavře a nepustí je ven. Ale oni budou mít kromě kuší a mečů i ostré dřevařské sekery! Zatnou je do kmenů, které jim budou bránit ve zpáteční cestě! Eagerpe doufá, že Izironk zlomí jejich vůli, přivlastní si jejich duše.
Jenže Eagerpe netuší, že Grassenberk má ve své moci orka ovládajícího olšovou magii!
A teď to nejdůležitější: který z hráčů je v právu? Kdo z nich je Dobrem a který z nich je Zlem?
Grassenberk? Vědec, který dvě desetiletí týral Izironk, až ho přivedl k šílenství?
Eagerpe, kdysi nejlaskavější z laskavých elfů, nyní prosáklý kořalkou a zachvácený návaly nelidské krutosti?
A pak, chvíli před usnutím, pochopila.
Jacob Faylorg je v právu.
Ona sama je také v právu.
I ork z Brodů, šaman kmene, který se skrýval a nikomu neškodil, je v právu.
Virkynis a Ithurien. Oni brání svůj les.
A co Schnirega, Karmín, Torgo a Past'ák?
Nebyla si jista. Vojáci pošpinili své duše, když se dobrovolně přidali na Grassenberkovu stranu.

5.
Usnula a zdál se jí sen.
Je zase malou holčičkou, tatínkovou dceruškou, obklopenou péčí a přepychem. Oblečená v nadýchaných šatečkách se účastní slavnosti u tatínkova přítele. Slavnost se koná v jednom z pěkných domů v Thonnierice. Pánové jsou oblečeni elegantně, dámy, šustící vlečkami, mají obnažená ramena. Všichni se chovají decentně, nenucené konverzují.
Hostitelův syn je zhruba stejně starý jako ona - osmiletý tlustý špunt, jehož rozcuchané černé vlasy dosud nevzdaly urputný boj, který každé ráno svádějí s armádou hřebenů a kartáčů. Odvedl malou Inge do svého pokoje.
„Ukážu ti tajemství,“ řekl jí.
To tajemství je drátěná klec. Kromě poloshnilého sena je v ní zavřený tlustý píscomil.

„To je Fido,“ říká chlapec děvčátku. „Je můj. Patří jenom mně.“
Pískomil spí. Chlapec ho šťouchá do boku dřevěnou hůlkou. „Vzbud’ se, Fido.“
„On přes den spí,“ vysvětluje holčičce. „Je to noční zvíře. To bys ho měla vidět v noci, jak řádí.“
Pískomil popoleze z dosahu klacíku a pokusí se zavrtat do sena.
„Je můj,“ zdůrazňuje chlapec. „Můžu si s ním dělat, co chci.“
Malé tlusté utržené zvířátko.

6.

Vmysli jí šuměly představy.
Kymáčení větví ve větru.
Tepot kopýtek - dva jeleni se skloněným paroží se rozebírají proti sobě, opodál je pozoruje stádečko laní a čeká na vítěze.

Svistot vánice, blížící se od Zrcadlových hor.
Zoufalství hladové, na kost vyhublé veverky, která ve sněhu hledá skrýš, do níž na podzim ukryla lískové oříšky.
Tyhle myšlenky byly v pořádku. Patřily do vědomí lesa, ochránce tvorů. Ale někde vespod se skrývaly děsivé vize.
Krev vpíjící se do země.
Na kousky rozsekaná těla, rozvěšená po větvích.
Ledový déšť, který přemůže vetřelce i lesní požáry.
Srnci stádečko tonoucí v bažinách.
Nafouklá tělíčka králíků, kteří se napásali jedovatého býlí.
Napajedla plná odporného slizu.
Pokusila se probudit a podařilo se jí to. Zatrásila hlavou a vyhnala z ní děsivé sny.
Nahore nad paloukem zběsile uháněla šedá mračna. Bylo do zvláštní, ale tady, v Srdci Izironku, nepršelo. Mechové polštáře byly vyschlé jako troud. Dívku napadlo, že magie pokrývá Srdce jako skleněný poklop. Nepustí k zemi ani kapku deště.

Převrátila se, pokusila se postavit. Nepodařilo se jí to. Něco jí svíralo kotník.
Přejela si dlaní po mokré botě, odhrnula pruhovanou sukni - zaječela hrůzou: „Něco mě drží!“ Škubala sebou, pokoušela se vyprostit - pravé lýtko jí obemýkalo pružné, nepoddajné chapadlo.
„Drží mě! Drží mě!“ ječela. Vyskočila, ale chapadlo ji strhlo zpět. Hystericky sebou zmítala, až se v šoku a bezmezném hrůze svalila zpět do mechu. Oddechovala, sbírala sílu. Podívala se, co ji to nechce pustit.
Tenoučké chapadlo vyráželo ze země, obemýkalo jí nohu mezi kolenem a kotníkem a jeho výhonky se dále natahovaly výš po stehně.

„Je to... koření“ vyhrkla užasle.
Z hlíny vyrašil kořen a sevřel dívce nohu. Držel ji tak jemně, že si to vůbec neuvědomovala. Ale teď ji svíral pevně jako ocelový drát.

Izironk si ji vezme. Bez ohledu na všechno kolem je mu vydána napospas.
„Co chceš?“ zaječela. „Co chceš?“
Kdesi mimo palouk zaštěkal pes.
„Sirotku! Sirotku, tady jsem!“ zavolala ze všech sil.
„Sirotku!“

A pak tu byl, z pysků mu kapala pěna, olizoval jí obličej dlouhým mokrým jazykem. Kolem krku měl několikrát omotaný řemen a za ním zastrkané černé větvičky.

Za ním přicházeli ostatní. Jacob Faylorg. Grassenberk oblečený do pancíře, předloktí chráněná koženými manžetami, na zádech zavěšený meč. Orčí šaman. Podmračený Torgo. Vojáci ozbrojení samostřily. Dřevaři, vláčející sekery a svazky dlouhých tyčí, čerstvě nasekaných olšových kmínků.

Obstoupili dívku a bylo jich tolik. Patnáct vojáků, zhruba dvacet dřevařů. Ze zšedlých tváří jim číselná únava, za krky jim seděl strach. A všichni měli za opasky zastrkané větvičky, na nichž se tu a tam udržely zahnědlé olšové listy a černé šištíčky. Olše. Orčí magie.

„Co se ti stalo, Inge?“ vychrlil Faylorg.
„Jsi v pořádku?“ zeptal se opatrně Grassenberk.
Mladičká Past’ák a Kannín, hezký chlapík s věčným smutkem ve tváři, také projevíli radost, že ji vidí. Oba dva už téměř pokládala za přátele.

„Má na sobě elfské kabát,“ poznamenal kdosi v davu.
„Nemůžu vstát,“ vysvětlila jim. „Drží mě kořen.“
Jacob sáhl pro tesák.

„Noyy!“ zaskřehotal nesouhlasně ork. „Noyy.“
„Přefíznu tu mrchu!“ zamával Jacob obnaženou čepelí.
„Noyy!“ zamručel ork a vykašlal pár nesrozumitelných vět.
Jacob potřásl hlavou: „Chvilku ještě vydrž. Starej má jiný názor... Možná to ví líp.“

Orčí šaman rozhodil otýpku olšových větviček. Párátkem jel po kořenu, svírajícím dívčinu nohu, až dospěl k místu, kde mizel v zemi. Uzlíkovitými prsty prozkoumal hlínu a pak do ní zabodl pár těch hůlek.

„Gwrchó,“ řekl.
„Čekej,“ přeložil Jacob.
Všichni stáli kolem a dívali se.
Pak ucítila, že se něco děje.

„Povoluje,“ hlesla.

Kořínek zvládněl a svezl se jí z nohy.

„Pustil mě.“

Vstala, udělala dva kroky. Pokroucený kořínek ležel na mechu jako splhlý provázek.

„Funguje to!“ vykřikl Grassenberk. „Funguje! Ještě před soumrakem zvítězíme! Zničíme Srdce Izironku a porazíme půldenní horečku!“

Na dřevaře i vojáky přešlo něco z jeho nadšení. Šaman věděl, co má dělat. Obešel palouk, díval se do korun stromů. Zkoumal kmeny při zemi. Pak začal ukazovat. Dřevaři se chopili olšových kmínků a začali je zatloukat do měkké půdy.

Vojáci s připravenými kušemi obezřetně obcházeli palouk.

Grassenberk se na chvíli přiblížil k dívce: „Říkal jsem ti, že se nemáš čeho bát. Našli jsme tě včas.“

Pak odešel k dřevařům a pobízel je k většímu spěchu.

Faylorg dívku objal kolem ramen: „Promiň, děvčátko. Musel jsem si vybrat: buď ty, nebo Izironk. Vybral jsem si tebe.“

Potřásla hlavou: „Jak se daří Schniregovi?“

„Dobře. Je při vědomí, zotavuje se v pevnosti.“

„Jsem ráda, že tu není. Alespoň on přežije. Vybral sis svou vlastní smrt, Faylorgu. Tohle je Eagerpova past.“

Olšové sloupy byly v krátké době zaraženy do země. Magie pohasínala. Zářivá zeleň mechového koberce zmatněla, ochranným poklopem se prodrál déšť. Kmeny stromů, do této chvíle tvořící jednotitou hradbu, se rozestoupily a odhalily přítmi lesa mimo palouk. Prudce se ochladilo.

„Do této chvíle o nás Eagerpe nevěděl!“ zakřičel Grassenberk. „Prošli jsme lesem nepozorovaně, Izironk nás neviděl! Ale teď se o nás dozví! Nastal čas zlomit kouzlo!“

Dramaticky se odmlčel a pak vykřikl ještě hlasitěji: „Zatněte sekery do támhletoho stromu! Jenom zásek, nic víc!“

Ostří seker se zakouslo do určeného kmene.

Jako by se kdosi mocný nadechl k výbuchu zloby. Po olšových kůlech přeběhly jiskřičky. Inge se mimodělně přikrčila.

Ale nestalo se nic. Olšová magie byla silnější.

Po chvíli dal Grassenberk pokyn a dřevaři ustali v práci.

Čekali.

Kolem olšových kolíků se vlnil vzduch, šedá kůra opali-zovala, hrála duhovými odlesky. Čekali a nikdo nepochyboval o tom, na koho čekají.

Loutka, ukrytá ve vnitřní kapse dívčiny medvědí vesty, vypískla. Král přicházel.

Eagerpe nevěšel až na palouk, ale zastavil se mezi stromy. Útlý bělovlasý elf v brigantině a kalhotách z černé kůže.

„Nestřílejte!“ zavelel Grassenberk.

Širotek vyběhl elfovi vstříc. Tentokrát neprojevoval žádnou obezřetnost. Vrtěl ocasem, ňafal, vyskakoval, vyjadřoval radost, že elfa vidí. Eagerpe ho polaskal za ušima, pak ho plácnutím odehnal.

Grassenberk popošel pár kroků. „Zdravím tě, můj příteli.“

Eagerpe pozdvihl ruku k pozdravu: „Přišel jsi zničit můj les, bratře?“

„Myslíš, že mi v tom můžeš zabránit?“ odpověděl Grassenberk otázkou.

Eagerpe se rozhlédl po palouku: „Používáš olšovou magii? Není tak mocná, jak doufáš.“

„Můžeš mě zkusit zastavit,“ křikl Grassenberk. Stále od něho stál více než dvacet kroků. Dřevaři se tiskli ke vzdálenějšímu okraji palouku, vojáci si Eagerpa prohlíželi přes mřížidla samostřílů.

„Pobil jsi mé bojovníky, Grassenberku,“ rozpráhl Eagerpe ruce. „Zůstal jsem jen já sám.“

„Tak odejdi, dokud ještě můžeš, příteli.“

„Už nechci žádné triky, bratře. Vyřešíme to sami dva. Jen ty a já.“

„Co že to chceš udělat?“

„Budeme se bit. Když vyhraješ, zemřu a ty zničíš Izironk. Pokud zabiju já tebe, tvoji lidé bezpečně odejdou. Slibuji jim čestný odchod!“

Grassenberk mlčel.

„Nepřipadá ti to jako dobrý nápad, Grassenberku?“ „Nepřipadá! Až se ke mně přiblížíš, zabiješ mě kouzlem!“

„Ne. Slibuji, že to bude čestný boj. Jen ty a já. Meč proti meči.“

Grassenberk se na chvíli zamyslel. „Dobrá,“ křikl pak. „Ale mám jednu podmínku.“

Otočil se k mohutnému vojákov: „Torgo, vezmi támhleto sekeru, tu velikou. Dones ji k Eagerpovi.“

Voják se po něm nejistě podíval, ale pak provedl rozkaz. Položil sekeru na tři kroky od elfa a vrátil se do houfu.

„Eagerpe,“ křikl Grassenberk, „zapal tu sekeru!“

„No a?“

„Zapal ji.“

„Co říkáš?“

„Zapal sekeru. Ne topírko, ale železnou část, jinak nepřijmu tvoji výzvu!“

„Proč bych to měl udělat?“

„Vydáš ze sebe všechnu magii. Budu mít jistotu, že ji proti mně nepoužiješ.“

„Nevím, jestli to dokážu,“ pokrčil hubenými rameny elf. „Zapálit železo... nikdy jsem to nezkoušel.“

Grassenberk mlčel. Padesátka chlapů, tichých jako pěna, přihlížela s ústy dokořán.

„Máš rád lesní požáry, Grassenberku?“

Eagerpe napřáhl k nástroji ruku. Chvilíčku se soustředil, pak zakřičel několik krátkých slabik. Z prstů se mu oddělil svazek energie a udeřil do sekery. Železo vzplálo.

Železo vzplálo a na okamžik hořelo. Inge užasla: tak tohle je pravá ohňová magie! Něco takového by ona nedokázala

-a nikdy nedokáže!

Eagerpe se zapotácel slabostí. „Tak je to správné, elfe,“ pochválil ho Grassenberk. „Bylo to pro tvoje dobro - abys nebyl v pokušení použít proti mně kouzla. Jak se cítíš?“

„Nic ti není do toho, jak se cítím,“ zasípěl Eagerpe. V obličeji byl náhle šedý jako vyhaslý popel, oči mu zežloutly. Přitiskl si dlaň pod žebra a přidržel na paty: „Kvůli tvým výmyslům přijdu o játra!“

Dívali se na něj, jak lapá po dechu a bojuje se slabostí. Žhavá kaše z roztavené sekery se rozlévala do mechu.

Grassenberk beze strachu došel až k ní a udupával jiskřičky ohně. Inge popošla za ním, Faylorg ji následoval. Zvolna se k elfovi blížili i Torgo, Karmín, Pastak a pár dalších vojáků.

Eagerpe bojoval se slabostí, oči žluté jako květy blatouchu.

Pak se napřímil, ruku stále přitisknutou pod spodním žebrem: „Na co čekáme? Jdeme na to. Ovládáš svůj meč dobře, můj pokrevní bratře?“

Grassenberk se vítězně rozesmál: „Hlupáku, teď bych tě mohl nechat odstřelit jako psa! Ale já jsem sentimentální blázen a neudělám to! Budu se s tebou bít! Jsem skvělý šermíř a navíc jsem mnohem mladší než ty! Zabiju tě vlastní rukou! Torgo!“ křikl na podmračeného hromotluka, „vydej dárek, který jsme přinesli pro krále!“

Torgo sáhl do kapsy koženého kabátu a vytáhl... hranatou láhev, naplněnou čirou tekutinou. Ukázal ji Grassenberkovi a ten zavolal: „Hoď ji před krále do mechu; tak, aby se nerozbila!“

Torgo vykonal, co se po něm chtělo. Láhev padla do mechových polštářů a její obsah lákavě zašplouchal.

„To je pro tebe, můj příteli. Půl pinty dvakrát pálené žitné kořalky. Ta nejlepší kvalita! Odátnuj a ochutnej!“

Eagerpe si olízl rty a žádostivě se zadíval do mechu.

„Až pak,“ řekl. „Až vyřídíme náš spor, bratře.“ Sáhl přes rameno pro meč. Také Grassenberk tasil zbraň, odepnul si řemen s pochvou a odhodil ho do trávy.

Nahými zbraněmi si vzdali čest. A pak...

Železné jazyky se svistotem pročíslly déšť. Zamíhaly se, několikrát se v rychlém sledu srazily za jasného třesnutí.

Grassenberk i Eagerpe od sebe odskočili, postavili se do stěhu. Láhev s kořalkou ležela mezi nimi.

Šedovlasý muž přerývaně oddechoval, Eagerpe se lehce usmíval.

„Měl jsi dobré učitele, můj bratře,“ kývl s uznáním elf. „Vždyť já sám byl jedním z nich. Pamatuješ, jak jsem tě před patnácti roky naučil všechny své triky?“

„Měl jsem i jiné učitele!“ zachraptěl Grassenberk. „Znám ještě lepší triky!“

Vyrazil vpřed.

Tentokrát byla srážka delší. Blyštivá ostří párala déšť na cáry, kreslila do něho lesklé obrazce. Soupeři kroužili kolem pohozené láhve, tančili motýlí tanec. Výpad, kryt, paráda, odbod, seknutí s otočkou, blok. Zdálo se, že se ani nechtějí navzájem zranit.

Oddělili se od sebe. Eagerpe se stále usmíval, levici si tiskl pod žebra. Ostří si naplocho opřel o rameno.

Grassenberk se předklonil, podepřel se mečem, lapal po dechu a chroptěl, dával se. Ze splihlých vlasů mu skapávaly kapky deště promísené s potem.

„Nevydržíš s dechem, bratře,“ zasmál se elf. „Nemusím tě zabíjet. Ještě párkrát se srazíme a praskne ti srdce.“

Grassenberk se napřímil, nakročil vpřed, sekl. Čepel obloukem dopadla na pohozenou láhev a odsekla hrdlo.

Vzduchem začpěl ostrý pach silné kořalky, obsah láhve začal s bubláním vytékat do mechu. Eagerpův obličej, dosud klidný, sebevědomý, prozářený vnitřním světlem, se rázem změnil. Náhle vyjadřoval naprosté zděšení. Takhle by se Eagerpe díval na divoký lesní požár nebo na rozsáhlý polom. Úplně se přestal kontrolovat.

Skočil vpřed, aby zachránil alespoň část drahocenného obsahu.

Grassenberk mu vbodl čepel do průramku podbité vesty.

Elfovy žluté oči se obrátily v sloup, Eagerpe se vypjal na špičky.

Ještě než dopadl na zem, vyrazila z deště temná hmota. Sirotek. Bez jediného zavrčení skočil Grassenberkovi po hrdle.

Starý muž se instinktivně zakryl předloktím, psí zuby se mu zahryzly do vyztužené manžety. Sirotkových čtyřicet liber se pověsilo na Grassenberkovi! ruku a strhlo ji k zemi. V té chvíli se do psího těla zabodla první šipka.

Tětiny samostřílů vydávaly onen zvuk sss-plonggg! Další a další šipky probodávaly štíhlé tělo.

Faylorg vyběhl z davu, popoběhl pár kroků ke Grassenberkovi, Inge se mu pověsila na rameno: „Zabijou i tebe!“ zaječela.

Náhle se za nimi objevil podmračený Torgo. Rozpráhl se, praštil Faylorga pažbou kuše do týla. Hraničář se zhroutil na zem.

Inge se vyděšeně podívala se po vojákově: „Cos to udělal, Torgo! Já myslela, že jsi náš přítel!“

„Drž hubu, káčo,“ zavrčel hromotluk. Vlastně to bylo poprvé, co na ni promluvil.

Dřevaři i vojáci křičeli, hulákali.

„Ticho!“ pokusil se Grassenberk překřičet. Nikdo mu nevěnoval pozornost. „Buďte zticha!“ rozervál se Torgo.

„Poslouchejte pana Grassenberka!“

Chlapi umkli. Grassenberk vstal od mrtvého psa. Prohlížel si předloktí levice, ostré zuby se zakously do manžety, ale neprošly skrz. Podle jeho bolestných úšklebků však ruku alespoň pochroumaly.

Šedovlasý muž vrátil zakrvácený meč do pochvy, pak přešel k mohutnému vojákově: „Torgo, řekl bych, že vystřídáš Schniregu ve funkci velitele.“

Hromotluk se napřímil: „Díky, pane Grassenberk[^]. Nezklamu vás.“

„Zkurvenej hajzle,“ ozvalo se za Inge. Ohlédla se. Stál tam Karmín a jemu po boku Pas tak.

„Torgo,“ kývl Grassenberk na vojákův natažený samostříl, „doras toho elfa.“

Hromotluk udělal pár kroků k Eagerpovi, z bezprostřední blízkosti mu vpálil šipku do prsou. Prošla vyztuženou vestou

až po opeření.

Eagerpe se zahýbal, prsty jeho pravice se posunuly k láhvi s uraženým hrdlem.

„Žije!“ zahučelo to davem. „Má šipku v srdci a žije!“

Ropot davu začal nabírat na síle.

„Žije, dokud bude žít Srdce Izironku!“ zavřeštěl Grassenberk. „Až zničíme Srdce, zemře i Eagerpe. Dejte se do práce, chlapi! Táhle z té strany! Stačí skácet jeden nebo dva stromy a Kruh bude porušen! Izironk ztratí svoji Moc!“

Poděšení dřevah sebrali sekery a vydali se tam, kam je Grassenberk poslal. Duby Kruhu byly silné, ale postrádaly onu monumentální mohutnost stromů rostoucích na volném prostranství. Natěsnané jeden k druhému a z vnější strany obklopené hustým lesem neměly dost prostoru, aby jejich kmeny opravdu zesílily. Nezdálo se obtížné tyto stromy pokácet.

„Hlídejte elfa!“ křikl Grassenberk. „I tu holku a hraničáře. A orka k nim dejte taky!“

Neurvalé ruce chytly Inge a hodily ji k Eagerpovi, ležícímu na zádech v zakrváceném mechu. Tři kroky od něj vychládalo Sirotkovo černé, hnědě žíhané tělo. Jiní chlapi tam přihodili Jacoba Faylorga a přistrkali orka.

Zajatce obklopil kroužek výhružně se tvářících vojáků s nataženými samostřily.

Děšť houstl. Sekery se zakusovaly do kmenů určených dubů.

„Co tady stojíte, blbci!“ osopil se na vojáky Karmín. „Běžte hlídat dřevaře - kolem se pořád ještě potuluje pár elfu! Jděte už konečně do hajzlu, já a Pastak na tydlencty stačíme!“

Vojáci se neochotně pohnuli ke stromům, na nichž se činili dřevorubci.

Karmín se nahnul nad Faylorga: „Je mi líto tvého psa. Ale měl sis ho hlídat.“

Faylorg mlčel, zdvihl se na kolena, pravičkou si osahal zátylek. Pak se podíval na prsty, byly rudé krví.

„Je ti něco?“ zeptal se Karmín s účastí.

„Bolí mě hlava,“ zachrčel Faylorg.

„To přejde,“ pokusil se ho uklidnit Karmín. „Jen si nedokážu vysvětlit, jak ten starý prd'ola mohl zvítězit nad Eager-pem.“

Elf zasténal. Inge k němu přisedla, položila si jeho hlavu do klína. Zadívala se mu do očí, žlutých jako pampelišky: „Můžu ti nějak pomoci?“

A pak, aniž sama věděla proč, dodala: „Můj králi.“

Eagerpe namáhavě natočil hlavu ke Karmínovi: „Vážně... si mys... myslíš,“ zasípal, „že by mě... přemohl... nějaký Grass... Grasene...“ Faylorg mlčel. Rána do hlavy z něj vyrazila všechny city, přemohla i lítost nad psem.

„Proč ses nechal porazit?“ zeptal se Karmín.

„Musel... jsem nechat Gras... Graness... Grasennes... Horsta, aby zničil...“

„Co aby zničil?“

„Kruh... Aby porušil...“

Sekery tloukly do kmenů.

Eagerpe natočil ostře žluté oči k orkovi: „Jak se... jmenuješ, můj... nepříteli?“

Šaman se od něho vyděšeně odtáhl.

„Překládej... Faylorgu,“ chrčel Eagerpe. „Jak se... jme... jmenuje ten ork?“

Faylorg lhostejně oslovil šamana. Po chvíli tlumené konverzace vysvětlil:

„Jmenuje se Kcherk, což je název pro děšť, který někdy přichází v zimě. Teplý děšť, který rozmáčí a odplavuje sníh... Orkové mají pro každý děšť jiné jméno. Pro bouři, mžení, jarní děšť, podzimní děšť.“

Eagerpe zavřel oči. Jeho hrudník se přestal zvedat, krvavé bublinky kolem rtů popraskaly a nové se už nevytvořily. Zdálo se, že zemřel.

„Co to povídal o porušení kruhu?“ zeptal se Pastak dívky.

Pohlédla na něj s převahou: „Vždyť o tom mluvil i Grassenberk! Až padne první strom, kouzlo lesa zmizí.“

„To byl Eagerpe sám proti sobě, ne? Vždyť Izironk mu pomáhal,“ nedal se odbýt Past'ák.

Ale ona už to věděla. Kouzlo zmizí a zlé myšlenky Lesa budou pryč.

„Elfové se mohou vrátit,“ vydechla tichounce.

Sekery bušily do stromů ve zbesilém rytmu. Dřevorubci umírali strachem. Věděli, že musí zlomit kouzlo dřív, než se setmí. Neměli představu, co by je mohlo potkat po soumraku, ale jejich strach byl o to strašnější.

Karmín, hezký chlapík ve zwereském pancíři, černé vlasy stažené do culíku, míval ve tváři vždycky smutný výraz. Ale teď vypadal tak zdrceně, že se na něj Inge nechtěla ani dívat. Přeshlapoval z nohy na nohu, kuši založenou v ohbí paže.

„Spal jsem jen chvíli,“ zahučel, „po boji s orky. Vzbudili mě před půlnocí, říkali, že tě unesli a že tě musíme najít, děvčátko. Nevím, jak je to ve skutečnosti, kdo tě unesl a proč... je mi to jedno. Za tu chvíli, co jsem spal, jsem měl sen—“

Nedopověděl. Inge pochopila, co chtěl říct. Zdálo se mu, že dnešního dne zemře.

Sekery bušily do dřeva.

„Pozor!“ ozval se od kraje palouku hlas. „Už bude padat! Uhněte se!“

„Kcherku...“ zdvihl víčka Eagerpe.

Ork k němu otočil žabí oči.

„Vrátíš... se do Brodů,“ chroptěl elf. „Řekneš svým, že tam mohou... žít. Nebudeme... útočit. Izironk... je... náš, Brody... vaše. Nabízím... příměří.“

Faylorg tiše překládal. Past'ák vyjekl: „Co to mele? Co to povídá?“

Inge pokrčila rameny. „Já nevím. Nerozumím mu.“

Od kraje palouku se ozvalo zaprašnění. Ještě pár úderů a první strom padne.

Kruh bude porušen.

Past'ák, vyděšený šestnáctiletý kluk, sáhl ke krku a vytáhl zpod kabátu amulet Dvojjedinné bytosti. „Co povídá? Já nechci umřít!“

Karmin se otočil po Grassenberkovi. „Pane! Něco se děje!“ Šedovlasý muž se rychlými kroky vrací k umírajícímu elfovi.

Dřevo praská, shora zní šumění větví a postupně sílí.

„Padá, padá!“ křičí dřevorubci.

Těžká hmota se zaduněním udeří do palouku. Země se zachvěje.

„Faylorgu,“ chrčí elf. „Támhle je můj meč! Vezmi si ho!“

„Neumím zacházet s mečem,“ odfrkne lhostejně Faylorg.

Grassenberk se sklání nad umírajícím elfem: „Co se děje?“

„Grassenberk... ty blbče...“ sípe elf. „Toto je... zřídlo! Zásobník... magie!“

„Ah!“ vyjekne Grassenberk. „Má pravdu!“

„Co je, pane? Nějaké problémy?“ hlásí se snaživě Torgo

0 další příkazy.

„Magie!“ křičí Grassenberk. „Toto je místo, kde vznikala! Je všude kolem nás!“

A Inge už to ví taky.

„Až bude Kruh porušen, magie se rozlije! Jako když se protřhnou hráze!“

Eagerpe chroptí: „Faylorgu! Dostán odsud... orka! Spoléhám... na tebe!“

„A co já?“ křičí Inge.

Hraničář zhrouceně klečí u mrtvého psa: „Bolí mě hlava.“

„A proč ne Past'ák a Karmin?“ ječí rozhořčeně Inge. „Jsou to naši přátelé!“

Stále má Eagerpovu hlavu v klíně. Takže je jediná, kdo slyší elfova poslední slova: „Jděte... už... přestávám to... být já...“

Dřevěná loutka ve vnitřní kapse medvědí vesty se škrábe ven. A křičí! Neartikulované vřeštění je tak silné, že ho slyší i všichni kolem. Magie. Vzduch je nabitý magií hustou jako borůvkový sirup.

„Nee!“ ječí Inge. „Faylorgu!“ Shodí elfovu hlavu z klína, skočí k hraničářovi, pěstí ho tluče do ramene. „Faylorgu! Prober se! Jsme přece partáci!“

Ostatní už to cítí také.

Karmin se prudce pohne. Z bezprostřední blízkosti vpálí Eagerpovi šipku do oka.

Elf se toporně staví na nohy, jednu stělu má v srdci a druhou v hlavě, hrot mu jako zvláštní ozdoba trčí z bílých vlasů. Udělá krok, pak druhý.

Ale už to není on. Je jenom loutkou, podobně jako dřevěný panáček Gizmí. Chaotická magie ovládá mrtvého elfa i figurku - stejně jako desítky dalších předmětů.

Kolem olšových kůlů se vlní vzduch a ony tají, jako by byly z vosku. Voda ve studánce se zatočí ve víru, štihlý gejzír tryská vzhůru. Táhle se volně vznáší něčí sekera, motá se vzduchem jako postřelený netopýr. Dřevařům přeskakují ve vousech jiskřičky chladného ohně.

Děšť rázem ustal, to jak se palouk pokryl opalizujícím magickým poklopem.

Grassenberk má ve tváři nevýslovné zděšení. Mrtvý elf k němu jde krok za krokem.

Dřevorubci řvou hrůzou, chtěli by utéct, ale není kam. Místo stromů teď znovu obepíná palouk kolová hradba. Žádné mezery mezi stromy, nic. A přece!

Srdce Izironku pulzuje v posledních záchvěvech. Neprostupná stěna se změní v jednotlivé kmeny, pak mezery zase mizí. Znova a znova. Hradba, řidký plot z kmenů, hradba.

Klubko lidí se přelévá sem a tam po palouku. Prvnímu z dřevařů vystoupila na rtech pěna. Se šíleným zavřeštěním zdvihá sekeru a roztíná Kobližkoví železný klobouk. Karmin tasí meč a opakuje Grassenberkův trik: zaboří čepel do průramku Eagerpovy vesty. Elf hoří, hoří zevnitř. Z jeho těla vyšlehně blesk, sjede po čepeli a Karminové ruce, udeří Karmina do prsou. Roztaví pancíř, propálí se až k srdci. Karmin rozhazuje ruce, padá naznak.

Eagerpe se potácí po palouku jako loutka vedená opilým loutkářem. Z těla mu vyšlehnou blesky.

Faylorg se pohne a sevře dívčin loket: „Padáme odsud, Inge. Musíme zmizet.“ Instinkty ho vyburcovaly z netečnosti. Pohlédla na něj s nadějí v očích.

„Orka,“ připomněla mu. „Musíme vzít orka!“

Grassenberk stojí a dívá se, jak studený oheň trhá Eager-povo tělo zevnitř. Až dosud měl snad situaci pod kontrolou, ale teď už ne. Je paralyzovaný hrůzou.

Inge se otáčí po orkovi: „Kcherku! Pojď s námi!“

Šaman se drží své hole, tiskne se k ní jako by se za ni chtěl schovat. Žabí ksicht má odkrvený, světlounce zelený.

Těžká ruka jí dopadá na rameno: „Kam chceš jít, káčo? Uděláš to, co řekne pan Grassenberk!“

Muž, který ji drží, je Torgo.

Dívka sebou škubá, snaží se vyprostit. A Grassenberk, ústa otevřená úžasem, stojí jako dřevěná socha.

„Faylorgu!“

Past'ák odhazuje kuši a běží pryč.

„Stůj, vojáku!“ hřmí za ním Torgův hlas. Hromotluk, stále svírající dívčino rameno, namíří kuši na mladíčkovu záda. Syknutí tětivy, Past'ák padá na tvář se šipkou v zádech.

A Grassenberk se pohne. Prchá, běží z palouku pryč.

Torgo, svírající dívku, zůstává stát. Bez rozkazů si neví rady.

Země se houpe jako opilá. Stromy tančí a mávají větvemi. Dub, obsekaný sekerami, se štípe vedví, jako by do něho udeřil blesk. Koruna vybuchuje za strašného zaprašštění. Větve, silné jako lidský trup, se rozlétají do všech stran.

„Faylorgu...“ chrčí Inge. Cožpak Torgo nechápe, že zůstat na místě znamená zemřít?

Faylorg je náhle u ní. Tasí dýku a bez váhání bodne Torga do podbřišku. Hromotluk zavýje, předkloní se, Faylorg mu seknutím rozetne hrdlo až k páteři. Torgo chroptí, z přesekнутých tepen stříká krev. Vojákova hlava se zvrací na záda, jako by visela na pantu.

Vedle poraženého stromu vybuchuje další kmen. A další. Zkáza se šíří kolem dokola Kruhu. Jeden strom za druhým praská, štípe se, tříští na kusy.

„Utíkej, Inge!“

Olšové kůly, které měly oslepit Izironk, hoří.

Inge běží, vedle ní Faylorg a Kcherk.

Jeden strom za druhým se tříští, rozlétá se v závoji štěpin a listí. Výbuchy postupují oboustranně od poraženého stromu a už zachvátily téměř polovinu Kruhu. Obloha se černá padajícími větvemi.

Třísky, dlouhé patnáct stop a silné jako stehno, piští vzduchem.

Inge, Faylorg i šaman utíkají. Nevnímají spršky žaludů, které na ně padají jako krupobití. Žaludy - to je jenom to první. Za nimi, opožděné o několik úderů srdce, budou padat větve. A rozštípané kusy kmenů.

Promáčknu se mezerou mezi dvěma dosud stojícími stromy Kruhu. Popoběhnou do lesa sotva pár kroků-za jejich zády se s ohlušujícím burácením trhá dřevo.

Kdo se v tuto chvíli nachází uvnitř Srdce, je ztracen. Vojáci i dřevaři umírají se zlamanými žebry a roztříštěnými lebkami, probodaní ostrými štěpinami. Pětatřicet mužů, zbytek z těch, kteří sem zjara přišli pokořit Izironk. Hromady dřeva se vrší na jejich rozbitá těla jako mohyla.

Inge, Faylorg a Kcherk utíkají do bezpečí, co nejdál od Srdce.

Skok, špatné došlápnutí a Inge padá na zem. Ale Faylorg a Kcherk ji zvednou a vlečou za ruce pryč.

Uvolněná magie už zničila všechny stromy lemující Srdce, ale stále je jí příliš mnoho. Rozlévá se do všech stran jako přívál. Výbuchy se paprskovitě šíří od Srdce do okolního lesa.

Zdravé kmeny pukají, rozštěpené dřevo létá všude kolem. Roztočené větve, vržené k obloze, rotují po nepředvídatelných křivkách.

Inge, vlečená za obě ruce, si všimne Grassenberka, opírajícího se v šeru lesa o strom. Stárnoucí muž je se silami u konce, přerývaně oddechuje, tvář má strhanou a bledou jako rybí břicho. Když jej Inge, Faylorg a ork míjejí, vzchopí se k dalšímu útěku. Donutí se ke kulhavému běhu, ale dívce a jejím společníkům nestačí.

Inge se v němém úžasu ohlíží. Stále nové a nové stromy se tříští, větve se rozlétají do všech stran.

Rotující větev letí přímo k nim. Pahýl, pokrytý ulámanými školky jako ostnatý obušek, naráží do korun stromů, přeráží větve tak snadno, jako by byly ze skla.

Rozostřená vířící šmouha naráží Grassenberkovi do zad. Horní polovina mužova trupu se změní v jediný cákanec krvavých tkání. Zuby vylétly z lebky a zasekaly se do stromů i do země.

Šedivé vlasy, provázené krvavou mlhou, se vznesly vzhůru jako pampeliškové chmýří.

A pak byl konec. Umírající Izironk se napil Grassenberkovy krve a snad tím utišil svůj hněv. Z nebe se snesla i poslední větvička a dopadla na mohylu ze dřeva a listí, která pod sebou pohřbila tolik lidí. Zůstal tam Torgo, Pasták, Karmin, Kobližek. Chlapi, které Inge rozeznávala podle tváří, ale ještě pořád je neznala jménem.

Mohyla z větví.

Inge se třese jako v horečce, Faylorg ji drží kolem ramen. Opodál přešlapuje z tlapky na tlapku orčí šaman a tiše kňučí hrůzou.

Z černých mraků se snáší žluté a červené listy a s nimi provazce deště.

Prudce se ochladilo. Krajina potemněla.

Srdce Izironku je mrtvé.

Magie vyprchala a Izironk se změnil v obyčejný les.

Divka sáhla do kapsy pro loutku. Podívala se na ni - už to není nic než panáček ze dřeva. Barvy vybledly, pestré oblečení zmatnělo, zvetšelo.

„Je konec,“ řekl Faylorg.

Němě mu ukázala loutku.

„Schovej si to,“ pokusil se na ni usmát. „Dáš ji na hraní svým dětem.“

návrat elfů

1.

Elfové je našli ještě tu samou noc.

Inge, Jacob Faylorg i Kcherk se třásli u čadivého ohničku v chatrči z větví, kterou si vybudovali v houstnoucí tmě. Unavení, hladoví, Faylorg si stěžoval na bolest hlavy.

„Dva poutníci se chtějí ohřát u vašeho ohně,“ ozval se ze tmy skřípavý hlas. Pod nízkou stříšku se bez pozvání vmáčkli Psi tvář Virkinys a Ithurien. Chvilí mlčeli a hřáli si dlaně nad plameny.

„Oheň,“ poznamenal pak Virkinys. „Přijde vhod, když je Srdce mrtvé.“

„Hmmm,“ zahučel Faylorg.

„Můžeš mi říct důvod, proč bych tě neměl zabít, Faylorgu?“ osopil se na něj Virkinys.

„Ne. Nevím o žádném.“

„Je z Chawyny,“ upozornila Inge. „Jacob Faylorg je z Chawyny.“

„To je dobrý důvod,“ připustil Virkinys. Opět chvíli mlčel a pak vytáhl z mošny zbytky zásob -proužky masa, rozdrobené suchary. Rozdělil se s ostatními. Žvýkali tuhé maso a Faylorg řekl elfům, co se v Srdci Iziron-ku odehrálo. Ithurien plakal, když slyšel, jak jeho otec zemřel.

„Eagerpe zařídil smrt Srdce,“ zahučel Virkinys. „Byla to jediná možnost. Tam, v Gordonově zemi, bychom podlehli. Neběhá tam dost jelenů, abychom se najedli dosyta... Nerostou tam velké lesy, v nichž bychom se mohli skrýt, jen malé lesíky. Boj s kolonisty bychom prohráli. Teď je Srdce zničené, Izironk ztratil Moc. Můžeme se vrátit zpátky. Už tu nebudeme trpět zlými sny, bolestmi hlavy a šílenstvím.“

„Přivedeme ostatní domů,“ zašeptal Ithurien.

„Nebudeme válčit s orky,“ dodal Psí tvář Virkinys. „Spojíme se s nimi proti lidem.“

„Arkastie nechce válku,“ vysvětlila mu Inge. „To všechno způsobil Grassenberk. Arkastie nemá zájem válčit, chce obnovit spojení přes Tunel. Postavit most do Gordonovy země.“

„A co ty, Faylorgu z Chawyny?“ zeptal se Virkinys hraničáře.

„Chci do Gordonovy země. Věřím, že tam mám rodinu.“

„A ona?“ kývl elf k dívce.

„Nemá kam jít. Půjde se mnou.“

2.

Ráno se rozdělili.

Virkinys prohlásil, že doprovodí Kcherka k Brodům.

Rozloučili se s orkem. Dívali se, jak po boku Psí tváře ťapká temným, prostydlým lesem, z tlapy do tlapy si přehazuje šamanskou hůl. „Nikdy bych si nepomyslela,“ vydechla Inge, „že se budu /o//c7t s orkem.“

„Ani já ne,“ přisvědčil Ithurien. „A co ty, Jacobe?“

Faylorg mlčel, díval se do spadaneho listí. Pak se ohlédl a křikl: „Sirot-“

Hlas mu odumřel na rtech.

Inge se dotkla jeho paže. „Přišel jsi o psa, Faylorgu, ale máš mě.“

Díval se na ni tvrdě, nesmlouvavě.

Udělala pár tanečních úroků: „Nebo se ti snad nelíbím? Nehodím se ti? Nechceš si mě nechat? Poslušná jsem a snad i pohledná, v kuchyni se otáčím zčerstva...“

Rozesmál se a zase byl, alespoň na chvíli, tím starým Faylorgem. „To by mě paní Faylorgová pěkně nakopala do zadku, kdybych si přivedl druhou manželku.“

Pak ji objal, pevněji k sobě přitiskl.

„Jsem s tebou, parťáku“ šeptala mu do ucha. „Jsem s tebou.“

Ithurien se na ně vyjeveně díval.

3.

Dva dny putovali lesem, vzdorovali mokru a zimě. Dívka měla to štěstí, že jí zůstal Eagerpův šedý plášť. Hrál ji a chránil před vodou. Medvědí vestu vrátila Faylorgovi. Přišla mu vhod, protože se citelně ochladilo.

První den si Faylorg stěžoval na bolesti hlavy a na rozostřené vidění, pak se jeho zdravotní stav zlepšil. Inge ho pozorovala, jak se stokrát za den ohlíží, jak se nadechuje, aby křikl na psa... Jenže Sirotek zůstal pod mohylou z větví. Ithurien pro ně lovil. Vůbec nebyl skvělým lovcem, jen ovládal umění přesvědčit lesní tvory, aby mu přišli až pod nůž.

Každé ráno se vypτάval Faylorga: „Co myslíš, Jacobe, co by dnes přišlo naší Inge k chuti? Chtěla by zajička nebo smečka? Či by byl lepší pár křepelek?“

Od Faylorga se učil umění rozdělovat oheň, ale neměl pro to talent. Rozdělování pomocí křesadla ani roztáčením ohňového dřívka se mu nedařilo, a tak vždycky nakonec zapálil dřevo ohnivou koulí.

K Inge se Ithurien choval s přehnanou úctou, na Faylorga se obracel jako na jejího otce.

Říkal například: „Jacob, myslím, že tohle lůžko ještě není pro naši Inge dost dobré.“

Nebo: „Jacob, nebude ti vadit, když pro Inge připravím další čaj?“

A také: „Myslím, Jacob, že tenhle dobře propečený kousek masa jí bude chutnat.“

Mladický elfik se jim měnil před očima. Každý den byl jiný. Dívce se zdálo, že dospívá. Napřímil se, působil mnohem sebejistějším dojmem. Hlas mu hrubí, přecházel z ptačího tíkání do normální tóniny.

Snad to bylo tím, že vystoupil ze stínu svého otce.

Třetího dne vyšli z lesa do kamenité pláně před Zrcadlovými horami. Tam, u malé chýše z větví, našli Gwechlyn-těhotnou elfku, kterou Inge viděla v hornické osadě. Seděla u čadivého ohničku, ruce složené na vystouplém břiše.

„Naučila ses zacházet s ohněm, Zapomenutá!“ zeptal se Ithurien. Nedíval se na ni, hovořil k Zrcadlovým horám. Nejistě se usmála: „Snažím se.“

„Na co taď čekáš?“ promluvil znovu Ithurien ke vzdálenému pohoří. Neměla daleko k pláči. „Čekám, až mne někdo převede průsmykem do Gordonovy země.“

„Vrať se na Quayislinch, Zapomenutá“ řekl Ithurien tvrdě.

Pak se jí podíval přímo do očí: „Ostatní přijdou za tebou. Velice brzy.“

Oči se jí rozzářily: „Znamená to, že se kmen vrací zpátky do Izironku?“

„Ano,“ přisvědčil. „Jdi na Přátelský palouk a tam čekej.“

Pak ještě dodal: „Vracím ti čest, Gwechlyn.“

4.

Za pásem trávy začínala kamenitá pláň, zdvihající se k horám.

„Vyzkouším si vás,“ řekl Ithurien. „Rozhlédněte se. Vidíte označníky cesty?“

Ať se Inge a Faylorg dívali, jak chtěli, neviděli nic. Jen kamenitou sut'. Inge pochopila, co je čeká: nekonečné

přelézání balvanů, kličkování mezi výmoly. V takovémto terénu je nemožné, aby k průsmyku dorazili ještě dnes. A noc budou muset strávit mezi balvany, vystaveni mrazivému větru.

„Támhle,“ ukázal Ithurien.

Dívali se, ale neviděli nic. A pak, náhle, se z šedé sutě vyloupil robustní kamenný sloup. A o pár desítek kroků další. Celá řádka kamenných sloupů, směřující vzhůru k horám.

„Utajovací magie,“ pousmál se Ithurien. „K průsmyku vede cesta. Nebo si myslíte, že by se tu zwergové plahočili přes balvany?“

Popošli o kus dál a najednou na ní stáli - na dlážděné, úpravné cestě, široké asi šest kroků, zbudované s proslulou zwerorskou důkladností. Po takovéhle cestě je radost chodit. Ale ať byla cesta sebelepší, strávili na ní většinu dne.

Stoupali vzhůru, stíny se dloužily, nadcházela noc. Vepředu narůstal masiv Zrcadlových hor, až je zcela obklopil. Cesta se už nevinula v sutí, ale v hlubokém kaňonu. A pak skončila. Ve svislé stěně, přehrazující kaňon, se zaleskla Brána.

Ta záležitost, která tam byla vsazena do kamenných zá-rubní, se nedala nazvat jinak. Brána s velkým písmenem na začátku. Její výrobci nepoužili jediného kusu dřeva. Lomená dveřní křídla byla vykována ze železa.

Tyčila se do výšky patnácti stop, vyleštěná, se zrcadlově lesklým povrchem, přepásaná mřížovím bronzových pásnic. Nikde ani náznak kliky, madla, klíčové dírky, špehyrky pro strážného. Kompaktní povrch nebyl přerušen ničím, dokonce ani spárou mezi křídly, i když Inge tušila, že tato mezera se nachází skryta pod svislou středovou pásnicí.

Ithurien zakřičel do výšky. Zavolal zwerorskou řečí, plnou zvláště tvarovaného „o“.

Křídla se začala pomaloučku rozevírat a odhalila tunel, který byl za Branou. Temnotu nasvícenou magickými pochodněmi.

Ithurien vykřikl ještě pár slov a zmlkl. Ukázal do tunelu, kde pokračovala dlážděná cesta.

Prošli tunelem, dlouhým asi sto kroků a vyšli do kaňonu, lemovaného strmými stěnami. Vysoko nahoře končil den. Dlážděná cesta pokračovala dál, dobře osvětlená světloukami magických loučí.

„Tady si můžeme odpočinout,“ vyzval je Ithurien. Ve výklenku, vysekaném po straně cesty do skály, stály masivní dřevěné lavice. Ze skály stékal křišťálově čistý pramínek.

Rozesadili se na lavice a rozbalili skrovné zásoby. Inge roztřásl chlad, zahalila se ještě těsněji do Eagerpova pláště. Pochopila, že se odřízla od všeho, co znala. Od Thonnieriky, Glen Karhó, Izironku. Možná, že ta místa už nikdy neuvidí. Jak ji přijme Gordonova země?

Zavřela oči.

Faylorg jí zatřásl ramenem. Probudila se. Nebe nad sou-těskou, před chvílíčkou černé jako tuš, teď nabývalo světle šedé barvy. Jak dlouho spala?

„Musíme jít, Inge,“ oznámil jí Ithurien. „Svítá. Už je to jenom osm mil.“

Posbírali chudíčkou výbavu a vyrazili dál.

Kaňon se rozšířil na šířku dvaceti kroků, jeho dno bylo upraveno do chodníku stoupajícího vzhůru, tu a tam přerušeného schodištěm. Na stěnách plály magické lampy. Pro koho tady byl chodník vybudovaný tak důkladně? Kdo po něm chodil? A před kým je chráněn?

Osm mil, opakovala si Inge. Osm mil.

I nejdelší cesta musí skončit.

Dlážděný chodník končil dalším odpočívadlem, kamennými lavicemi a stoly, nad nimiž zeleně žhnuly magické lucerny. Tentokrát žádná Brána, nic. Jen průhled do dále.

Poutníkům zavál do tváří vítr. V chladném ranním světle se rozevřela obrovská prostora, nad níž plula šedivá mračna. Terén prudce klesal, skála přecházela ve žlutou step, strakatou háji a lesíky, pokreslenou tenkými liniemi potoků.

Hluboko pod nimi, na pravé straně, se zaleskla vodní hladina. Tam se rozlévalo široké a líné koryto Lodusu, jehož vody zvolna odtékaly do kataraktů pod strženým Tunelem.

Dolů sbíhalo široké lomené schodiště.

„Ithuriene,“ vyhrkl Faylorg, „jak se to dozvěděli?“

„Vzkázal jsem jim to,“ pyšně se napřímil elf. „Jsem gizmí, jako byl můj otec.“

„O čem to mluvíte, vy dva?“ zeptala se Inge udiveně.

„Támhle,“ natáhl ruku Faylorg. „Cožpak nevidíš?“ „Elfové!“ vykřikla. Teprve teď je rozeznama proti šedé skále.

Desítky, stovky elfů. Plahočili se vzhůru do schodů, oblečení do halen a kamaší z jelenice, zdobených dlouhými třásněmi, perleťovými knoflíky, korálky, ptačími peříčky. Na zádech nesli všechn svůj majetek. Nepoužívali batohy s popruhy na ramena, každý z elfů nesl tlumok opatřený jedinou páskou, zaklesnutou kolem čela.

Volnou, ale vytrvalou chůzí stoupali vzhůru do průsmyku.

„Čeká nás zlá zima,“ poznamenal Ithurien. „Mnoho z nás zemře.“

První z elfů došli až k nim. Míjeli je bez povšimnutí, jen tu a tam je pozdravili zdvihnutím paže. Bojovníci, lovci, elfky, mláděta. Patrně byli na cestě celou noc. A možná i celý věřejší den.

„Ty jsi teď jejich král?“ zeptala se dívka Ithuriena.

Vážně se na ni podíval. „My nemáme krále. Král - to je jen lidské slovo.“

„Eagerpe byl král!“

„Ne... On byl... Vůdce. Měl právo poroučet celému kmeni. Nikdy ještě nebyl někdo jako on - a už nebude. Je to špatné, když jedinec smí poroučet všem. Já nejsem vůdce. To, že byl Eagerpe mým otcem, nic neznamená. Jen jsem zdědil některé jeho schopnosti.“

Elfové proudili kolem nich a Ithurien dodal: „Bude to obtížné - žít v míru s orky a ve válce s lidmi. Stovky let tomu bylo naopak.“

Otočil se k Faylorgovi: „Jacobe, už brzo se setkáš se svou rodinou.“
„Cože?“ trhl sebou hraničář.
„V myšlenkách jsem se spojil s jiným gizmim. Pověděl mi, že tvá rodina je tam dole. Žena, chlapec, děvče.“
„Ithurienne!“ vykřikl Faylorg, „mlč! Nedávej mi naději! Nechci žádnou naději, rozumíš?“
„To není naděje, Jacobe. To je pravda.“
„Jdu za nimi! Jdu dolů!“ vykřikl Faylorg a vrhl se proti proudu stoupajících elfu.
„Musíme za ním,“ řekl Ithurien dívce. „Doprovodíme ho.“
Dohonili Faylorga v polovině schodiště.
5.
V pozdním odpoledni spatřili skupinku lidí, která jim šla v ústřety. Faylorg se zapotácel, jako by ho zasáhl nepřátelský šíp. Dlaní si zaclonil oči.
„Heleno!“ vykřikl. „Patricie! Jamie!“
Inge se dívala, jak klopýtavě běží skupince vstříc, jak se od ní odděluje hubená žena se slámovými vlasy, vytáhlý kluk v elfském oblečení a děvčátko v kožešinové vestě a dlouhé sukni.
Dívala se, jak se setkávají, vzájemně se objímají, smějí se i pláčou.
Přišlo jí líto, že ji také nikdo takhle nevitá.
Ithurien se dotkl její paže: „Postarám se o tebe.“
Pak ještě dodal: „Samozřejmě - když mi to dovolíš.“

BIBLIOGRAFIE

Povídky:

1. Ten, který jde druhý
a) literární revue Základna 3
2. Legendární zbraň
a) Ikarie (1993, 5. 12)
Nominace CKČ '92, kategorie krátké povídky
3. Umírání podle Andrewa F. a) Ikarie (1994, č. 9)
4. Chlapci od běžícího ohně
a) Ikarie (1995, č. 5)
Nominace Soutěž O nejlepší fantasy 1993
5. Znamení kruhu
a) Dech draka (1995, č. 6)
6. Artefakt
a) Ikarie (1996, č. 3)
7. Bertu v klaj m
a) Nemesis (1996, č. 4)
8. Přízrak
a) antologie Mlok '94, Klub Julese Vernea & Rigor Mortis, Praha 1996 4. místo CKČ '94, kategorie dlouhé povídky
9. Chráněná cesta
a) antologie Mlok '94, Klub Julese Vernea & Rigor Mortis, Praha 1996
2. místo CKČ '94, kategorie novela/román
10. Nájezdníci
a) Ikarie (1996, č. 11)
11. Zahradá duchů
a) Dech draka (1996, č. 5 & 6)
12. Příběh o černé smrti
a) Dech draka (1997, č. 4) 13. Ducholod'
a) Ikarie (1998, č. 1) 14. Trojí krev
a) Ikarie (1998, č. 5) 15. Něco o strašidlech
a) Zbraně Avalonu (1998, č. 20)
16. Dóm
a) Ikarie (1998, č. 9)
1. místo Cena Ikaros '98
17. Rituál
a) antologie Rigor Mortis, Klub Julese Vernea & Rigor Mortis, Praha 1998
18. Conquista
a) antologie Mlok '99, Straky na vrbě & Nová vlna, Praha 1999 b) Fantázia (1999, č. 3)
1. místo a cena Mlok CKČ '99, kategorie dlouhá povídka W. Dětská dýka
a) antologie Drakobijci, Straky na vrbě, Praha 1999
b) Dech draka (1999, č. 5)
1. místo O železnou rukavici lorda Trollslayera '99
20. Operace „Svaté kopí“ a) Ikarie (1999, č. 10)
21. Mart'anský bůh

- a) Ikarie (2000, č. 1)
- 2. místo Cena Ikaros '99
- 22. Válečná lest
- a) antologie Drakobijci II, Straky na vrbě, Praha 2000
- 23. Ex-orkista
- a) Ikarie (2000, č. 9)

Knihy:

- 1. Projekt Berserkr
«sr Klub Julese Vernea, Praha 1999
- 2. Ostří ozvěny
KT Golem Říša, Praha 1999
- 3. Krvavé pohraničí
v& Klub Julese Vernea, Praha 2000
- 4. Šílený les
Straky na vrbě, Praha 2000

Osobní údaje:

Je mi čtyřicet, jsem ženatý, mám dva syny (14 a 11 let), žiju v Českých Budějovicích. Mé manželství trvá už sedmáct let a probíhá víceméně v pohodě.

Co se týká vzdělání a zaměstnání - vystudoval jsem ČVUT, stavební fakultu. Pracoval jsem převážně v různých vodohospodářských institucích. V loňském roce jsem přišel o zaměstnání. Čtyřicetiletého chlapa už nikdo nezaměstná (je neperspektivní nebo co), a tak mi nezbylo než začít podnikat na živnostenský list. V současné době se živím především projektováním vodohospodářských zařízení, pár hodin týdně učím na stavební průmyslovce.

Plány do budoucna:

Na letošním Avalconu mi pár lidí řeklo, že by chtěli mít ve svých knihovnách knižně vydanou sbírku Oggerdovských povídek, které už dříve vyšly v Ikarii i jinde. Oggerdovských - tím myslím povídky, jejichž hlavním hrdinou je Oggerd z románu Ostří ozvěny a postavy s ním spřízněné. Čistě Og-gerdovské (a použitelné) povídky jsem napsal tři, čtvrtá se týká epizodní postavy z Projektu Berserkr, pátou povídku mohu do Oggerdovské podoby přepsat. V záloze mám jednu dosud nepublikovanou povídku a dvě novely. První novela popisuje setkání Oggerda s Gowerym a jejich první společnou „akci“. Druhá novela by se odehrávala až po Projektu Berserker. Čtenáři by se dozvěděli, jak dopadlo soužití Go-weryho s Jorikou (ti dva se k sobě vůbec nehodí, to je jasné) a další podrobnosti o tom, jak Oggerd hledá (a nachází) vlastní identitu; to vše, samozřejmě, na pozadí nějakých krvavých násilností. Podotýkám, že ony krvavé akční scény nemám příliš v lásce, ale redaktori mě do nich nutí. Takto recyklované povídky, podpořené novými texty, by vydaly na dvě knihy.

Dále mám rozepsaný nový oggerdovský román. Myslel jsem, že během prázdnin v jeho psaní výrazně pokročím, ale čas, který jsem měl k dispozici, jsem vyplnil prací na Šíleném lese.

Některé z mých plánů se týkají světa Pohraničí. Když jsem začal psát Voskový obelisk (tak se Krvavé pohraničí původně jmenovalo, název byl změněn na žádost vydavatele), vůbec jsem netušil, že mi nakyne do takových rozměrů. „Původně to měla být povídka v rozsahu cca 40-ti stran. Ovšem hrdinové si dělali, co chtěli, a stále přibývali další, text hutněl, bytněl a tak podobně. V procesu psaní mi od základního románu odpadávaly menší i větší kusy. Vznikla Dětská dýka a Válečná lest (publikované ve sbornících Drakobijci), Ex-orkista a Šílený les. Hrdinové Voskového obelisku prostě měli nějakou minulost i budoucnost, přátele i nepřátele, kteří také křičeli po svém kousku textu. Každá část mé vymyšlené země měla nějaké dějiny. Rogera Schniregu jsem zmapoval od jeho sedmácti let, kdy přišel do Rudenrogu jako pěšák, až po čtyřicítku, kdy už ženatý a obdařený dětmi žije ve městě Šťastná Náhoda.

Krvavé Pohraničí i Šílený les by mohly být předehrou k něčemu mnohem rozsáhlejšímu. Mám už napsanou synopsi k fantasy trilogii „Gordonova země“, v níž by se čtenáři dozvěděli, jak se dále odvíjejí osudy hrdinů Krvavého pohraničí i Šíleného lesa. Důležitou postavou by byl rovněž Andres z povídky Trojí krev, která vyšla před pár lety v lkání.

Je možné, že napíšu nějaké další povídky ze světa Pohraničí (například jsem ještě nenapsal nic o Likariu, Faylorg má jistě nějakou zajímavou minulost a podobně) a vznikne povídková sbírka, nazvaná, například, Příběhy z Pohraničí...

VLADIMÍR ŠLECHTA

ŠÍLENÝ LES

Odpovědný redaktor Michael Bronec

Korektury Jana Kopečková

Obálka Jan Patrik Krásný

Sazba Michael Bronec

Grafické zpracování obálky Mirek Dvořák, Dataprint

Vydalo nakladatelství Straky na vrbě jako svou 15. publikaci (9. v edici Česká fantastika)

Výtiskla Tiskárna Havlíčkův Brod, a. s.

Vydání první, Praha 2000

Náklad 1.750 ks

Cena 135 Kč

ISBN 80-86428-04-4